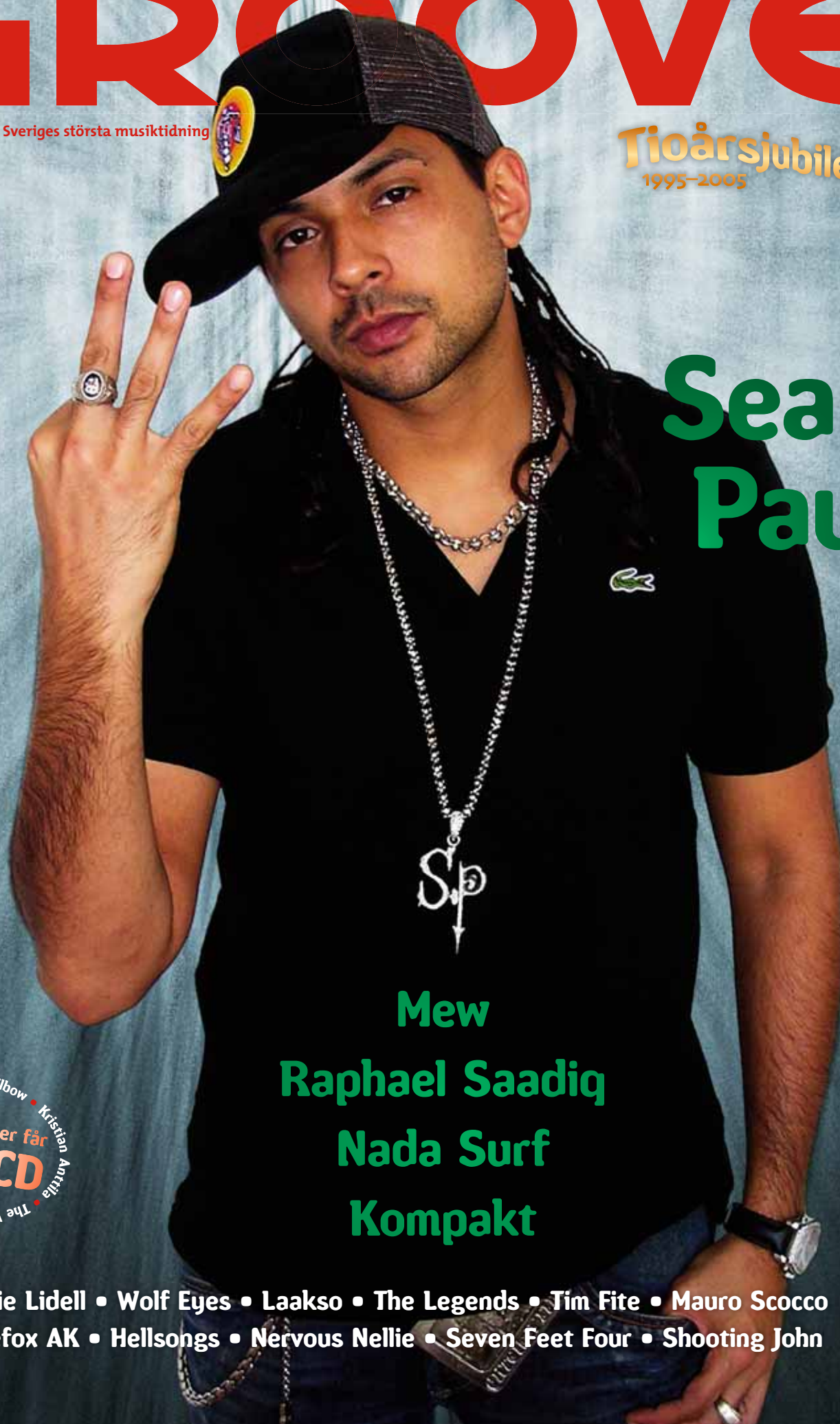

GROOVE

Nummer 7 • 2005 Sveriges största musiktidning

Tioårsjubileum!
1995-2005

Sean
Paul

Mew

Raphael Saadiq

Nada Surf

Kompakt

Mustang • Goldfrapp • Elbow • Kristina Anttila
Prenumeranter får
Unik CD
The Sunline • The Warlocks

Jamie Lidell • Wolf Eyes • Laakso • The Legends • Tim Fite • Mauro Scocco
Firefox AK • Hellsongs • Nervous Nellie • Seven Feet Four • Shooting John

Tim Fite	sidan 5
Fyra frågor till Mauro Scocco	sidan 5
Känner ni till Morrisi?	sidan 5
Nada Surf	sidan 6
Jag är en musik-junkie	sidan 6
The Legends	sidan 7
Favvoplattan	sidan 7
Laakso	sidan 8
Wolf Eyes	sidan 8
Hellsongs	sidan 10
Firefox AK	sidan 10
Nervous Nellie	sidan 10
Seven Feet Four	sidan 10
Shooting John	sidan 10
Mew	sidan 13
Köln techno	sidan 14
Sean Paul	sidan 16
Raphael Saadiq	sidan 18
Jamie Lidell	sidan 19
Albumrecensioner	sidan 21
Egenproducerat	sidan 24
DVD-recensioner	sidan 28
Groove CD 7 • 2005	sidan 31

Höstlegender

Groove är gratis och detta med att vara gratisdistribuerad ser vi på redaktionen som något positivt. Vi har haft många diskussioner genom åren som lett fram till att vi vill fortsätta nå ut med musiktips till fler än ett insatt fåtal. Vare sig man är fattig student, skivsamlare, medelålders rocker eller bara milt musikintresserad ges man chansen att läsa våra artiklar och recensioner. Utan kostnad.

Detta innebär inte (som en skribent i en stor morgontidning hävdar) att vi är opålitliga och sitter bekvämare i storfinsansens knä än någon annan. Som gratistidning påstås vi vara kommersiell och därmed icke trovärdig – inte ens ”respektfull”. I jämförelse med vilken annan media då undrar jag? Icke-kommersiella morgontidningar? Det måste vara skönt att peka finger, men att ”stora trötta tidningen” skulle stå stoltare än Groove är en önskedröm, marknaden påverkar alla aktörer. Muggigt resonemang som detta bottenar snarare i gubbigt fördomstänkande än något annat. Måste vara kämpigt att tam-pas med så mycket bitterhet.

Nä, vakna upp och lukta på skiten: Groove startade som punkfanzine och har aldrig ryggat för att säga musik som suger. Det skulle inte förändras om tidningen såldes för 39 kronor i Pressbyrå! Vilket förresten redan är ett faktum, ett femtiotal butiker säljer redan tidningen och Grooves bland-CD till paketpris. Dessutom har vi en prenumerationstjänst som räknar in nya familjemedlemmar dagligen. Något som vissa andra saknar...

Så tack för att just du plockat upp Groove, hoppas du fortsätter att hitta inspiration och upplevelser i musikkens värld. Och grattis till oss själva, 10 år är ingen kort tid – trots att vi är gratis!

Gary Andersson
chefred@groove.se

Omslagsfoto
Daniel Axelsson
Bildbehandling
Henrik Strömberg

Groove är en oberoende musiktidning, och ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Gary Andersson, chefred@groove.se
Per Lundberg G.B., per@groove.se

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091
Groovearbetare
Therese Ahlberg, Mats Almegård,
Gary Andersson, Dan Andersson,
Daniel Axelsson, Mikael Barani,
Roger Bengtsson, Jonas Elgemark,
Fredrik Eriksson, Moa Eriksson,
Torbjörn Hallgren, Annica Henriksson,
Erik Hjortek, Robert Lagerström,
Per Lundberg G.B., Thomas Nilson,
Isac Nordgren, Niklas Simonsson,
Magnus Sjöberg, Mathias Skeppstedt,
Henrik Strömberg, Christian Thunarf,
Patrik Wirén

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Groove + Sony Ericsson = du? Vinn en musikmobil nu!

Den första bärbara kassettspelaren lanserades av Sony 1979. 26 år senare är det dags för den första Walkman-telefonen. Sony Ericsson W800i är liten och orange, och innehåller en mobiltelefon, 2 megapixels kamera, RDS-radio och framför allt en riktigt rejäl mp3-spelare!

Nu kan du vinna en W800i. Allt du behöver göra är att maila oss vilken artist du helst skulle vilja se på omslaget av Groove. Maila förslaget till vinn@groove.se. Bäst förslag enligt Grooves redaktion vinner. Eventuell vinstskatt betalas av vinnaren.

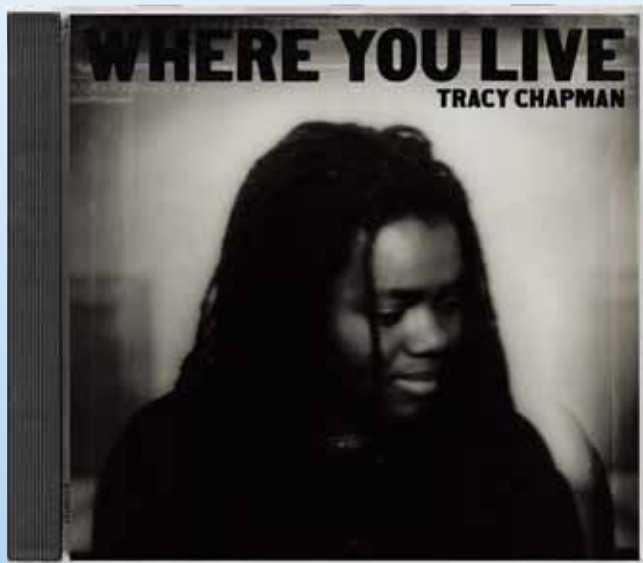
På www.walkmanphones100.com kan du även rösta fram världens första globala topplista.

Groove 10 topp

enligt Dan Andersson, da@groove.se

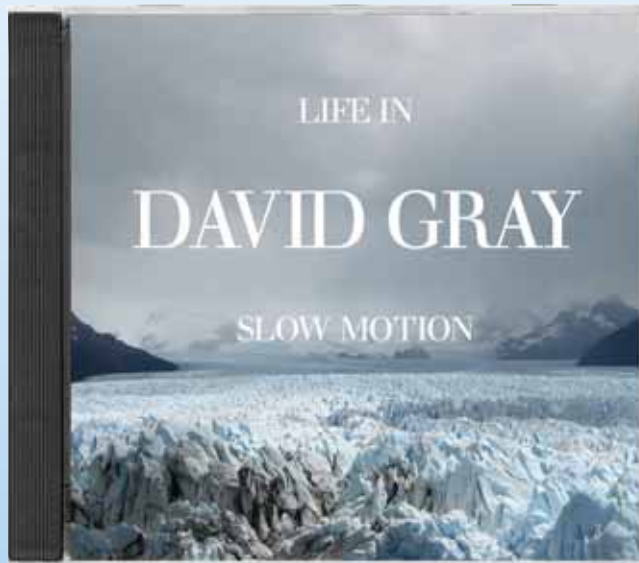
- Richard Swift – *The Novelist/Walking Without Effort*** (album). Årets mesta Harry Nilsson – utan kepsen, förstås – och åtminstone hittills bästa album.
- Calvin Johnson – *Empty Cot in the Bunkhouse*** (låt). Ren scenmagi från indiepopens Johnny Cash på Perfect from Now On-festivalen i Malmö.
- Saved!** (film). Förra årets bästa high school-komedi får äntligen svensk biopremiär.
- Big Star** (band). Tillsammans med t.A.T.u. 2000-talets mest efterlängtrade återförening. Nya studioalbumet, *In Space*, släpps i september. Precis vad världens popnördar väntat på – och fruktat – i 30 år.
- Noël Coward** (sångare/låtskrivare). Levande (inte längre, 1 och för sig...) rimlexikon, mitt emellan Karl-Gerhard och Cole Porter.
- Teenage Fanclub på Accelerator** (konsert). En 15-årig popkarriär sammanfattad i tre ackord.
- Brainpool – *We Aimed to Please: Best of Brainpool, vol 1*** (album). 1990-talets stilrenaste svenska popband för-tjänar att återupptäckas.
- Serge Gainsbourg – *D'autres Nouvelles Des Étoiles*** (DVD). Oantastligt cool, hans förkärlek för uppknäppa skjortbröst till trots.
- Dan Penn** (soullegend). Före detta föredetting, aktuell som låtskrivare/producent på Bobby Purifys *Better to Have it*.
- Jim and Jennie and The Pinetops – *Rivers Roll On By*** (album). Årets mesta och bästa – och alldeles säkert enda – bluegrassplatta värd namnet.

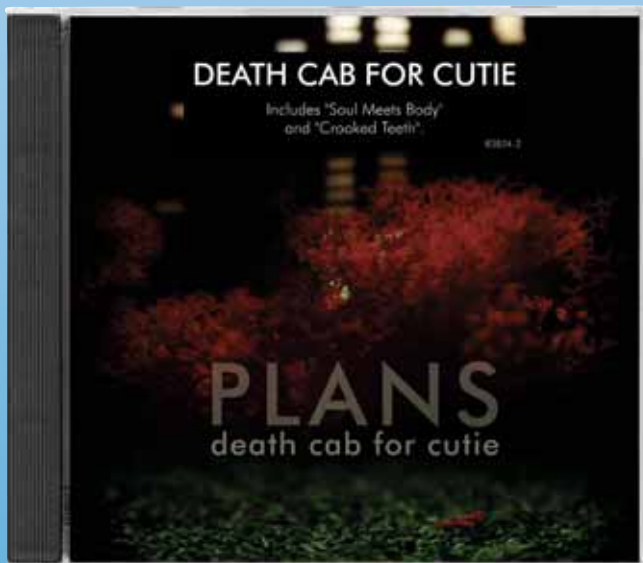
Tracy Chapman
Where You Live.

CD **175:-** Släpps 14/9

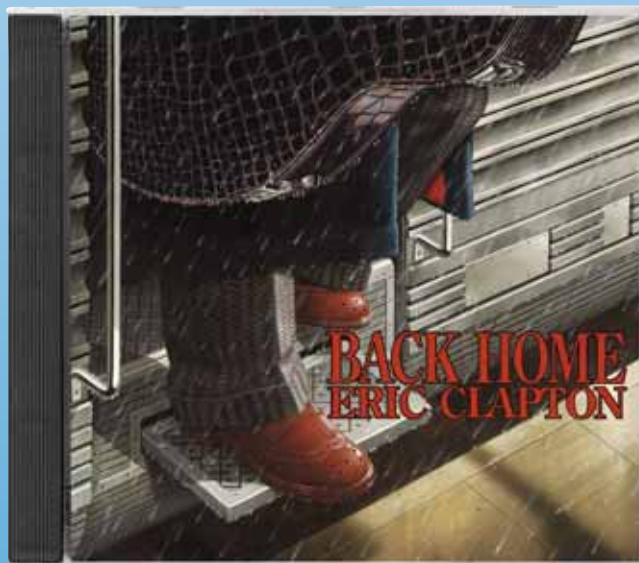
David Gray
Life In Slow Motion.

CD **185:-** Släpps 14/9

Death Cab For Cutie
Plans.

CD **175:-**

Eric Clapton
Back Home.

CD **179:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 5/10 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

HYPOCRISY - Virus

Get infected by the "Virus"!

Bound to become another
Death Metal classic
by PAIN Mastermind
Peter Tägtgren.

In stores: **19.09.**

+ free 12 Song-Live-DVD!

AVAILABLE AS CD + BONUS-LIVE-DVD & VINYL LP.

BEAUTIFUL VOICES

40 songs / clips of the
hottest bands with female-
vocalists.

Among others with nightwish,
lacuna coil, l'ame immortelle,
tristania, sirenia, xandria, die
happy, guano apes, arch
enemy, doro u.v.m.

Available as DVD-Digi + CD
or CD-Digi + DVD

Over
140 min.!

In stores: 05.09.2005

The Number 1 In Metal Downloads: Nuclear Blast – Musicshop / www.nuclearblast-musicshop.de / Get a rare-trax compilation for free!

SUBWAY TO SALLY
Nord Nord Ost

In stores
22.08.

THE DUSKFALL
Lifetime Supply...

In stores
22.08.

CATHEDRAL
The Garden Of...

In stores
23.09.

EXODUS
Shovel Headed...

In stores
30.09.

FOR FREE: OUR NEW MAILORDER CATALOGUE
Visit us on www.nuclearblast.com or www.nuclearblast.de
WWW.NB-STORE.COM
WWW.NUCLEARBLAST.DE

pre-listening / merchandise & more
www.NUCLEARBLAST.de

NUCLEARBLAST

Tim Fite

Räddare från reabackarna

En maskin håller en blodlös Brooklyn-bo vid liv. Som i sin tur använder en annan maskin för att ge nytt liv åt dödförklarad musik.

Tim Fites *Gone Ain't Gone* beskrivs i pressreleasen som "musikalisk nekromantik". Vad det innebär förstår man först när Tim Fite inte vill prata om sina tidigare band.

– Vi lämnar dom banden i reabackarnas begravningsplatser. Vi var dåliga och den här skivan är den första som jag brytt mig om, klangbonkadobnk.

Hm. Man får väl anta att det sista ordet betyder "spela, sampla och producera ett album". För det är i alla fall vad Tim Fite har gjort. Men själva arbetet med skivan började inte i lägenheten där han har sin studio. Nej, först gav han sig ut för att samla material. Det hittade han längst ner i reabackarna. Tim Fite grävde djupt bland damm och repiga CD-fodral, ner till de skivor man inte vill höra och framför allt inte äga. Enda villkoret var att skivorna bara fick kosta en dollar.

Sen gick han hem och samplade den bortglömda musik han tyckte borde räddas till ett längre liv – som beståndsdelar i hans låtar. Upplagt för licensbråk och ändlösa juridiska processer alltså?

– Jag har inte använt så mycket känd musik så det var nog inga problem. Många blev glada att bli räddade från reabackarna. Mina tidigare bands skivor har hamnat där så jag vet hur det känns att bli degraderad till kommersialismens underjord.

Vad är det du gillar med sampling?

– Mina fingrar är långsamma och som musiker måste kopplingen mellan hjärnan och händerna vara snabb. Jag kan spela keyboards, gitarr och trummor okej, men inte mer än så. Jag samplar för att kunna få fram det jag vill.

Gone Ain't Gone är ett collage som avslöjar att stora delar av det material som klippts och klistrats kommer från

folkmusiken men har kryddats med ylande rockgitarer och en del knasiga ljud. Som det man hör precis innan banjoplinkandet startar i inledande *I Hope You're There*. Ett hackigt ljud i bakgrunden, som märks på många ställen på skivan och som får dominera ljudbilden helt i flera minuter i sista spåret *The More You Do*.

– Det är maskinen som förser mig med blod. Jag föddes utan blod och behöver en maskin som ger mig ständiga transfusioner.

En maskin som ger artisten blod, en sampler som ger honom materialet att göra musik av. Kraftwerk borde donera sitt koncept "The Man Machine" till Tim Fite. Han förkroppsligar det bättre än fyra tyskar med robotkomplex.

Mats Almegård

3 frågor till...

...Mauro Scocco, som släpper nya albumet *Herr Jimsons äventyr* i slutet av september.

Känns det okej att vara på gång med en ny platta igen?

– Ja visst! Jag har hållit på med den i ett och ett halvt år, så nu känns det mest nervöst inför vad folk ska tycka om den. Det är alltid svårt i början att veta vilken sorts platta man ska göra. *Beat Hotel* var rätt amerikansk med mycket kretsande kring historier. *Herr Jimsons äventyr* är mer engelsk, bygger mer på stämningar. En del av arbetet med låtarna har ju också handlat om att bygga upp dom, hur dom ska låta, hur dom ska arrangeras. Några kanske inte direkt låter som folk tror att en Mauro Scocco-låt ska låta.

En del låter rätt mycket åttiotal. Vad tycker du om musiken idag jämfört med då, när du slog igenom?

– Generellt sett är det svårare idag att hitta något som ger en en sån där riktig kick. Jag lyssnar mycket på musik, det finns ju hur mycket musik som helst. Jag köper, kollas upp, laddar ner från nätet, men det är sällan man hittar något som är så där... wow. Förut kunde man ju hitta saker via radion, till exempel, men sällan numer. Den kommersiella radion blev ju inte alls vad folk hoppades. Det fanns väl en vision om att det skulle finnas nästan en kanal för varje smak, men allt blev ju mer och mer likriktat, man kan ju höra samma låt på nästan alla kanaler samtidigt.

Du har skrivit mycket åt andra artister. Är det någon som du verkligen skulle vilja skriva åt?

– Tidigare kände jag att jag verkligen skulle vilja göra något åt Freddie Wadling, men det har jag ju faktiskt gjort nu. Annars vet jag inte... Ulf Lundell, kanske. Det skulle kunna bli rätt intressant...

Magnus Sjöberg

Känner ni till någon som heter Morrissi?

krönika

När min brorsa gick i högstadiet och lyssnade på The Doors fick han höra att "Det är bara du och dina konstiga kompisar som vet vilka de där The Doors är!". Självt fick jag höra något liknande om Pulp.

Men det faktum att folk på ens högstadieskola (för så där hundra år sen) var idioter kan man acceptera. Speciellt om man bodde i en småstad där större delen av ens klass aldrig hade varit i Stockholm och där höjden av mode var att ha på sig en joggingdress från Adidas. Men att vuxna människor i en storstad är lika fördömande och ovetande är betydligt svårare att förstå.

För ett tag sedan var jag i Göteborg för att hälsa på en gammal kompis när vi hamnade på en fest hos ett gäng okända killar. De spelade Lars Winnerbäck i stereon och hade på sig vita v-ringade tröjor. Föga anade jag att det kunde bli betydligt värre. Efter en stund går en av dem iväg och hämtar en akustisk gitarr och börjar skråla

med i Winnerbäcklåten. De andra "goa gubbarna" hänger på och det hela urartar i en coverbandsorgje: *Rolling on the River*, *Livet är en fest*, *Maria går på vägen*, Tomas Ledin, Scorpions, Kråk, Spya.

Under tiden sitter jag med ett stelt leende i soffan och inser att hela gänget förmodligen tycker att jag är värsta snobbiga musikjournalisten/surfittan.

Min kompis (den förrådaren) sjunger med i låtarna och skrattar åt de glada pojkarnas upptåg. Självt dricker jag stora mängder vin och försöker bli så full som möjligt. När matrosossarna äntligen tröttnat på sitt gitarrunkande drar vi vidare till Pusterviksbaren där DJ:en till min lättnad spelar Kellis och Salt-n-Pepa. Kanske finns det vettiga människor i Göteborg ändå?

Jag går ut och tar en cigg på det inhägnade rökområdet och börjar konversera med en streetklädd kille i tjugofemårsåldern. Det går helt okej tills vi kommer in på

ämnet Halmstad och jag gör det ödesdigra misstaget att dessa Gyllene Tider (jag menar, jag trodde vi var på samma nivå, att snacka skit om Per Gessle är som att snacka skit om Hitler, alla gör det). Killen fräser åt mig att han minsann beundrar Per Gessles otroliga entreprenörskap och fenomenala låtskrivande.

Killen: Har du verkligen inget fint sommarminne till Gyllene Tider?

Moa: Nej.

K: Så du har inte haft någon rolig sommar då alltså?

M: Eh... jo.

K: Så vad lyssnar du på?

M: Fransk pop, The Similou, Dexy's, Silverbullit. Allt möjligt faktiskt. Morrissy säklart.

K: Morrissi?

M: Han spelade i The Smiths.

K: (vänder sig mot sina vänner och frågar) Känner ni till någon som heter Morrissi?

Vännerna: Vem? Mårrisy? Aldrig hört talas om.

K: Där ser du! Det är bara du och dina kompisar som känner till den där Morrissi. Så ni kan ju sitta där och lyssna på honom och diskutera kommunism i era palestinasjalar!

Efter vårt samtal förstär jag ungefär lika mycket som Josef K i *Processen*. Jesus, jag äger inte ens en palestinasjalla! Och jag hade faktiskt inte den blekaste aning om att det var en kommunistisk handling att ogilla Per Gessle.

Besök gärna min blog: ces-petits-riens.blogspot.com

Moa Eriksson
moa@groove.se

Udda listpop

– Hallå, jag såg en peruansk kille på tunnelbanan som spelade *Hotel California*, berättar Daniel Lorca när vi träffas utanför fashionabla Plaza Hotel.

Han böjer ner sina dreadlocks mot husfasaden och svalkar sig med vatten från en bevakningskran. Sommaren i New York City är skoningslös.

Gary Andersson

När sångaren och gitarristen Matt Caws och trummisen Ira Elliot anslutit går vi tvärs över gatan in i Central Park för att söka lite svalka i skuggan. En parkbänk framför The Pond får duga.

Nada Surf har funnits i tio år och detta är bandets fjärde platta. Kanske är det några med mig som fortfarande kommer ihåg deras MTV-hit *Popular*. De spelade dessutom i Sverige för många år sedan.

– Just det, vi spelade i Göteborg på ett ställe en trappa ner, minns Matt. Vad hette det?

Underground. Ja, det var en kul spelning. – Just det!

Ira är en impulsiv och långsmal slacker som gärna berättar med gester, Daniel

är den coole rocksnobben i solbrillor medan Matt är den sansade, ”normale”, killen.

Och trion är pratglada och spralliga. De har gjort färdigt sin nya platta *The Weight is a Gift* och spelade i Spanien veckan innan.

– Plattan har tagit lång tid, förklarar Matt som är mest analyserande. Vi började spela in innan vi hade färdiga låtar så vi skrev nya låtar i studion.

– Vi gjorde saker tvärtom ibland för att se vad som hände, förklarar Ira. Vi pusslade ihop delar som kanske inte passade ihop, på detta sätt började låtar födas av sig själva.

Men lyssnar man på smäckra popse- renader som *Always Love* eller *Concrete*

Bed känns de inte experimentella, det håller bandet med om. Istället handlade det om att vara öppna för nya vägar i den kreativa processen. Låtarna har blivit harmonistinna popdängor i samma skola som Weezer, Death Cab For Cutie och Fountains Of Wayne. Jobbet har gjorts omväxlande i Seattle, New York och San Francisco.

– Vi har en massa kompisar i Seattle så det var kul och Tiny Telephone-studion i Kalifornien var inte så stel direkt, menar Daniel. Den var mer hippieinspirerad med en mysig gård där vi softade.

– Ja, vi lånade ett hus av en kompis och hade det superskönt i en månad.

Annars arbetar de mycket i Daniels stora lägenhet i Williamsburg där högta-

lare står under bord och mixerbord lyfts fram med enkla handgrepp. Men nu är det andra saker som är mer i fokus.

– Nej, nu måste jag till baseball-träning, säger Daniel.

– Ja, jag åker ner till Chinatown för att äta fisk, förklara Matt och hoppar upp på sin cykel.

Ira är den ende som verkar tänka på bandaktiviteter.

– Jag funderar på att gå till Levis store och fixa ett par byxor så man har nåt att ha på sig när vi ska börja turnera.

Gary Andersson

Jag är en musik-junkie

krönika

Jag är beroende, och det blir inte bättre med åren. Jag trodde verkligen att jag skulle lugna ner mig, att jag skulle sluta bry mig. Men jag letar mer, jag är mer fanatisk, jag är en större snobb och kickarna måste hela tiderna bli större och starkare.

Eftersom jag under helgen, för andra gången det här året, flyttat är jag smärtsamt medveten om att jag äger alldeles för mycket skivor. Och ändå har jag svårare än någonsin att hitta något jag vill lyssna på. Det tar evigheter för mig att stå och stirra på min musik, med huvudet på sned, läsandets på ryggen, skummandes, funde- rande och dömande. Ingenting duger. Jag måste ha nytt, och helst något jag aldrig hört förut, allra helst något jag inte ens hört talas om. Det ska vara obskyrt, det ska vara okänt och det skall vara svårt att hitta. Varför vet jag inte, men så är det.

Att White Stripes släpper en ny platta, som dessutom råkar vara riktigt bra, håller

i kanske en dag – två om jag har mycket att göra. Men sen skriker tarmen efter nytt. En ny Melvins-samling, och dessutom med bara gamla demos, håller väl i ungefär 15 minuter, sen har jag tråkigt. Men den ser ju snygg ut i samlingen.

Min senaste kick var när en kompis i New York skickade två EP:s med ett band som heter The Morning After Girls. Jag hade aldrig hört talas om dem, och de var riktigt roliga. Ungefär som om Brian Jonestown Massacre skulle spela Ride-covers. Så roliga var de.

Sen hittade jag ett band som hette Amusement Parks On Fire som var riktigt, riktigt bra. Och den kicken lever jag på än. En ensam kille som suttit i sitt sovrum och gjort en äkta shoegazingplatta som får en att tro att det är 1992 igen.

Men hela grejen är ju ändå så löjlig. Jag har en kompis som när jag frågade om han hört nåt nytt bra, sa: ”Nej, jag är så nöjd

med mina Alice In Chains-plattor, jag har inte direkt letat”.

Och jag blev med en gång så avundsjuk. Tänk att kunna vara så nöjd, att inte ständigt leta, att inte ständigt vara så missnöjd, ständigt på jakt. Jag skulle också vilja vara nöjd med det jag har. Och detta händer varje gång jag flyttar, och varje gång så är jag riktigt nära att slänga alla skivor och bara ge upp, börja samla frimärken eller nåt, kanske börja jobba Volvo, kanske skaffa hund.

Och tro mig jag har försökt. Jag har köpt nya Kent, försökt vara nöjd med det, intalat mig själv att det är allt jag behöver. Att springa och leta sjutumsvinylor med nya okända förmågor är ju egentligen för tonåringar. Det är ju inget för mig. Att stå i en svettig källare, med alldeles för dålig ventilation, med alldeles för hög ljudnivå och med alldeles för lite talang på den lilla, lilla scenen och vänta på att en kväll kommer den där uppenbarelsen att dyka upp,

det där bandet som gör alla andra kvällar värt det, att stå där med det där urfåniga leendet och bara skaka på huvudet för att det är såååå bra, så rätt och för att det gör mig sååå lycklig, det är ju inte min grej...

Åh, var faan säger jag. Det är ju det som är jag. Alla andra har ju fel.

Jag menar, hur kan man vara nöjd med Alice In Chains? Det går ju bara inte. Inte så länge Amusement Parks On Fire sitter i sitt sovrum och väntar på att jag ska hitta honom.

Mathias Skeppstedt mas@groove.se

Höga ambitioner i indievärlden

Johan Angergård föredrar att spela in alla instrument i studion själv. När missionen är att skapa den perfekta popplattan krävs nämligen total kontroll.

– Förra skivan var en partyskiva. Den här gången ville jag göra någonting större och viktigare. Någonting som jag inte har hört någon annanstans. Något atmosfäriskt och känslösamt som saknas i min egen värld.

För Johan Angergård, aka The Legends, är popmusik på blodigt allvar. Att ständigt sträva efter att göra den perfekta popplattan är något av en mission men samtidigt inser han att det är omöjligt.

– Det går inte att göra en perfekt skiva. The Smiths *The Queen is Dead* är världens bästa skiva men den är inte perfekt. Jag skulle säga att den är 4,9 av 5.

Förutom att Johan spelar i egna bandet The Legends är han dessutom medlem i Acid House Kings och Club 8. Dessutom driver han tillsammans med några kompisar det egna skivbolaget Labrador.

– Att ligga på sitt eget skivbolag är en jättemotsättning. Det känns konstigt att sälja sig själv och det hade så klart varit mer bekvämt att lämna över ansvaret till någon annan. Men samtidigt är ju Labrador det bästa skivbolaget.

Grundidén till nya albumet *Public Radio* var ett album helt utan refränger.

– Jag är trött på refrängpop, men det är lite att sticka kniven i ryggen på mig själv eftersom första skivan bygger mycket på just refränger. Den typen av glad upptempo behövs också men den håller inte i längden. Jag tror att något mindre lättillgängligt kan ge mer i slutändan. Men grundidén luckrades upp något eftersom ”storartad musik är det överordnade målet och då måste även egna regler brytas.”

Under arbetet med förra skivan *Up Against The Legends* var det sammanlagt nio personer som repade in låtarna och framförde dem på scen. Även om Johan skrev all musik och ensam spelade in den i studion kändes det ändå som ett riktigt band.

Den här gången är det annorlunda. Johan spelade först in hela skivan ensam innan han började repa in låtarna med övriga bandet (som för övrigt består av helt andra människor jämfört med senast). Oviljan att släppa in andra människor i studion är ytterligare ett led i Johans mission att vilja skapa den perfekta skivan. Man anar något av

ett kontrollbehov. Ett kontrollbehov som till viss del märks i den mörka The Smiths- och The Cure-doftande skivan vars felfrihet faktiskt är slående.

– Jag är jättenöjd med den nya skivan, sen får folk tycka precis vad dom vill. Vilket är Sveriges mest överskattade respektive underskattade band?

– Det mest överskattade bandet är Bear Quartet. Det mest underskattade bandet är Labradorbandet Wan Light. Dom är fantastisk bra men kanske lite för svåra. Folk gillar det tydligen inte.

Moa Eriksson

Kjell B Persson

Några artister och deras

favvo-plattor

Denna månaden tittar vi närmare på en speciell platta:

Michael Jackson
Thriller
(Epic, 1982)

Ciara:

Mitt favoritalbum är Michael Jacksons *Thriller*. För att han har bidragit mest av alla artister till musiken och tagit artistrikeriet till nivåer ingen annan kunnat eller vågat.

Timbuktu:

Den skiva jag har haft med mig längst som person och lyssnat mest på är Michael Jacksons *Thriller*, jag fick den 1984 och den var så cool och häftig och det tycker jag fortfarande den är. Det finns låtar som *Billie Jean* och det går att diskutera så klart, men det kan vara världens bästa produktion någonsin. Var i världen man än sätter på den kommer folk att börja dansa, det finns ingen som inte vill höra den låten.

Robyn :

Det är den fulländade plattan. Varenda låt är så fruktansvärt bra. Den är organisk och Michael Jackson är glad och lycklig över att sjunga och hans röst är fantastisk. Den är ett mästerverk och man hör att han bara vill sjunga.

Laakso

Laakso's problem är att de alltid ligger steget före. Eller som bandets sångare och låtskrivare Markus Krunegård uttrycker det – de har hamnat i "ofas". När aktuella *My Gods* släpptes den 21 augusti fanns 15 nya låtar redan på repertoaren sedan ett år tillbaka.

Med sin halvt utsuddade Norrköpingsdialekt låter Markus Krunegård inte alls som man kan förvänta sig. En del av Laakso's karaktäristiska musik är just Markus udda engelska uttal med brytning på finska, vilket naturligtvis påverkats av hans finska påbrå. – Jag tycker själv att jag har det mest korrekta engelska uttalet i världen. Men brytningen är helt omedveten. Det skulle kännas fel att sjunga på någon tillgjord cockney-dialekt.

Till detta kan tilläggas att Laakso faktiskt ska släppa en skiva helt på finska – dock endast i Finland.

– Vi gjorde en spelning med bara finska låtar i Stockholm, men det ansågs nog vara lite "roligt". Låtarna innehåller skamlösa allsångsrefränger så vi lät förmodligen som Finlands svar på Robert Broberg.

Debutplattan *I Miss You, I'm Pregnant* släpptes 2003 och blev belyst som ett nytt svenskt indie-hopp. Materialet på förstlingsverket spretar åt många håll och fick recensenter runt om i landet att tappa huvudet i försök att hitta lämpliga kategoriseringar. På uppföljaren låter Laakso fortfarande som Laakso, men något har hänt.

– Om *I Miss You, I'm Pregnant* var svart är *My Gods* kolsvart med svart humor. Jag har blivit modigare och bättre som låtskrivare och vi känner varandra bättre som band. På debuten hade vi samlat på oss låtarna under lång tid, och det är kanske därför den var spretigare.

Trumpeten är ett inslag som har försvunnit i det nya materialet.

– Den blev en integrerad del av musiken så man blev less på den. Dessutom övade David aldrig på att blåsa, så det ena gav det andra.

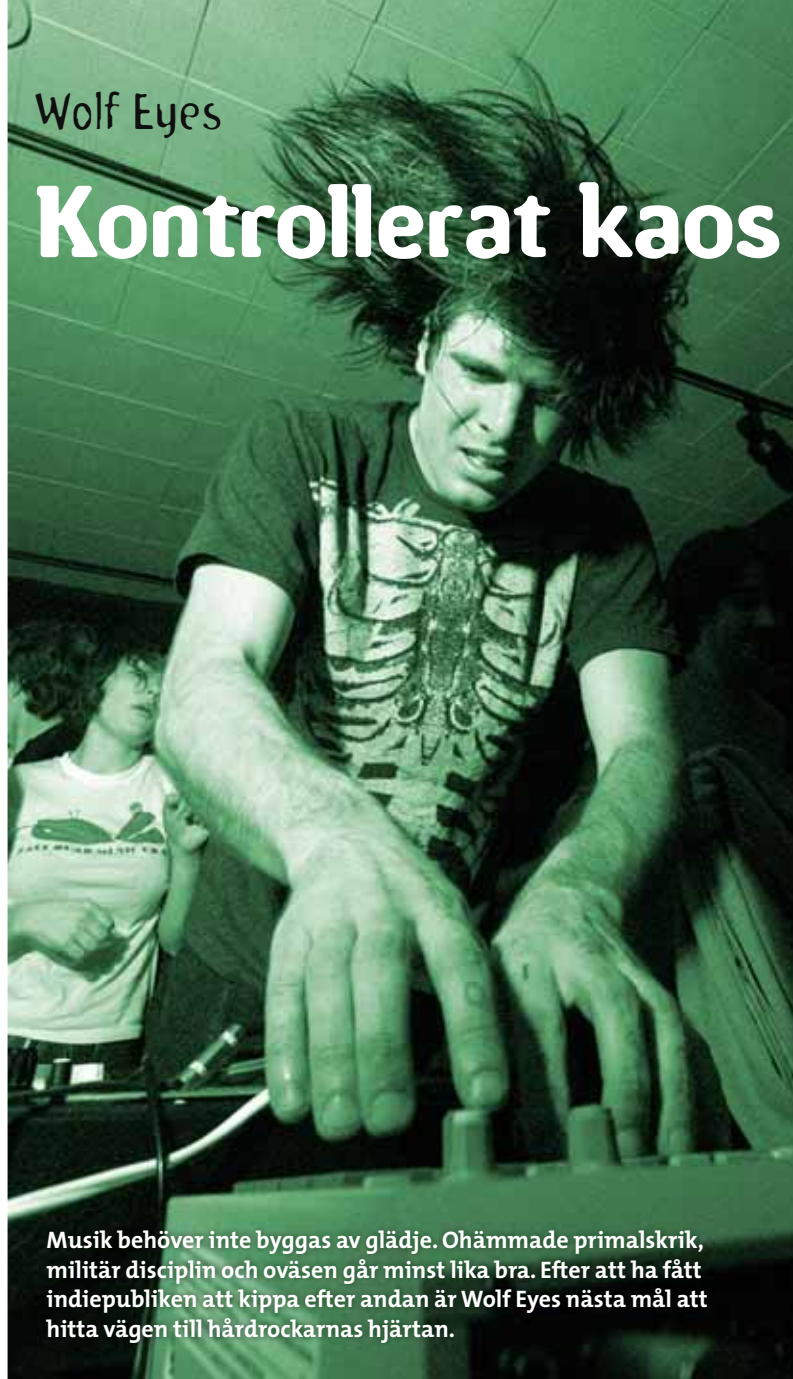
Med en hyllad debutplatta som följeslagare brukar förväntningarna på uppföljaren bli väldigt höga.

– Det är roligt när folk uppskattar musiken och sätter sig in i den. Men det finns journalister som betar sig som någon sorts popvariant av Janne Josefsson och försöker sätta dit en så att man säger emot sig själv. Då känns det som man är med i Dolda kameran.

Christian Thunarf

Wolf Eyes

Kontrollerat kaos

Musik behöver inte byggas av glädje. Ohämmade primalskrik, militär disciplin och oväsen går minst lika bra. Efter att ha fått indiepubliken att kippa efter andan är Wolf Eyes nästa mål att hitta vägen till hårdrockarnas hjärtan.

Vad är det som får människor att frivilligt utsätta sig för ett massivt oväsen utan vare sig melodi eller rytm? Jag tror att frågeställningen dök upp i mitt huvud under fjärde låten. På scen står tre amerikaner och försöker överrösta varandra med den ena tinnitusframkallande tonen efter den andra på egenhändigt byggda instrument, nedanför står ett gäng lika nyfikna som förvirrade svenskar. Snart känner jag hur ett fascinerat leende sprider sig över mitt ansikte.

Vi är några stycken, däribland Kim Gordon från huvudbandet Sonic Youth, som helt enkelt blir glada av Wolf Eyes offentliga oljudsterapi. Accelerators program i övrigt bjuder på ett gäng minnesvärda konserter fyllda med gitarrpop, singer/songwriters och annat trevligt, men ingenting kan konkurrera med den här totala galenskapen.

Några dagar efter konserten ringer jag upp John Olson på mobilen. Han tar en paus från skrotlyften på gymmet och säger att han är nöjd med spelningen.

– Det var kul att vara i Sverige, det är ett grymt land. Dessutom turnerade vi med

Sonic Youth två månader i USA förra sommaren och har blivit goda vänner.

De gjorde en bra konsert, inflikar jag.

– Jag gillade andra halvan, när Mats Gustavsson kom in på scenen. Slutet var verkligen kanon.

Även om John slänger ur sig klyschan om de vackra svenska kvinnorna är de här killarna fullkomligt ointresserade av rockmyten.

– Visst, vi gillar att dricka och festa med våra vänner när vi är ute och spelar, men det handlar inte om några överdrifter. Hemma är vi beskedliga personer. Två av oss är gifta och vi är nästan aldrig på krogen. Dessutom kommer jag från en militärfamilj och är uppvuxen med en viss disciplin. Även när vi repar är vi grymt disciplinerade.

Wolf Eyes startade som ett soloprojekt för Nate Young för nio år sedan men har med tiden utökats till en trio där även Aaron Dilloway ingår. Det är med fjolårets *Burned Mind* som gänget fått sitt genombrott i alternativa kretsar. Med sina abstrakta ljudkollage och okonventionella hållning är det lätt att

dra paralleller till konstvärlden och ingen skulle bli särskilt förvånad om bandet recenserades på kultursidorna istället för nöjet. På en spelning i hemstaden Detroit aktiverade bandets rökmaskin brandlarmet som satte igång att tjuta hysteriskt. Wolf Eyes fortsatte obehindrat att spela, trots det ihärdiga oljudet och brandlarmet blev som ett extra instrument.

Men John är ändå inte helt nöjd med etiketten "konstprojekt".

– Vi håller alla på med konst i olika former, målar och så vidare, men det är här är mycket mer än bara ett konstprojekt.

Vad kommer att hända framöver?

– Vi kommer att fortsätta som tidigare. Vi har turnerat hårt under en lång tid och tar en kort paus innan vi sätter igång igen. Nästa steg är att ge ut en platta på Relapse, vi vill spela för mer hårdrockare. Det är där dom verkliga galningarna finns numera så det är en scen vi är nyfikna på.

Patrik Wirén

Årets musikalhändelse!

Missa inte musiken, stjärnorna och det sceniska fyrverkeriet
i en het version av världens mest älskade opera!

ANNA-MARIA HALLGARN

KARL DYALL

MIRJA BURLIN

ROBIN STEGMAR

Charmen

PREMIÄR 30/9, Stora Scen

AV Rikard Bergqvist

efter Georges Bizets CARMEN

MUSIK Georges Bizet REGI Rikard Bergqvist MUSIKARRANGEMANG Jan Radesjö

KAPELLMÄSTARE Rickard Åström SCENOGRAFI & KOSTYM Tomas Sjöstedt KOREOGRAFI Roger Lybeck/Ulf Evrén LJUS Joakim Brink

LJUD Tom Saetre DRAMATURG Nadja Gabay MASK Elisabeth Wigander MEDVERKANDE Anna-Maria Hallgarn, Karl Dyall, Robin Stegmar,
Mirja Burlin, Marie Delleskog, Miguel-Angel Fernandez, Michael Jansson, Martyna Lisowska, Lisette Pagler, Anna Werner, Anders Wängdahl

MUSIKER Michael Andersson, Johan Borgström, Jonas Lundberg, Matz Nilsson, Erik Weissglas, Rickard Åström

Biljetter 031 61 50 50

www.stadsteatern.goteborg.se

GÖTEBORGS
STADSTEATER

blågult guld

Firefox AK

Första gången jag hörde låten *Whats That Sound* fann jag mig direkt funderandes på vilken Throwing Muses-avfallings nya projekt det kunde tänkas vara. Det visar sig snabbt att det inte hade någon som helst koppling och att personen bakom Firefox Ak istället jobbar på Kafé String och pluggar till lärare.

Andrea Kellerman (därav AK i namnet kan tänkas) gör tillsammans med sovrummsproducenten Viktor Ginner programmerad lättviktssyntpop där kopplingarna till mina jämförelser är väldigt vaga. Hon svarar också undvikande på mina referensförslag och beskriver istället Firefox Ak som "väldigt melodios elektronisk pop". Men spannet på den släppta EP:n *What's That Sound* är ändå bredare än så, där i alla fall andra spåret sticker ut som en betydligt kärvare elektronisk danslåt.

– Det blir ju väldigt lätt väldigt melodiskt. Jag har medvetet tänkt att göra det lite hårdare. För jag spelade först akustiskt själv men då blev det så himla... vad ska jag säga, gulligt och fint.

– Det blir lätt lite tråkigt när det är för fint. I alla fall live. Det är ju ändå det det handlar om: att det ska vara jävligt kul att spela live. Jag har absolut ingenting emot att se akustiska livespelningar men att göra det själv är inte lika kul. Man blir ju också så himla lätt klassad i den där kvinnliga singer/songwriter-klassen. Och, det känns ju också lite tråkigt.

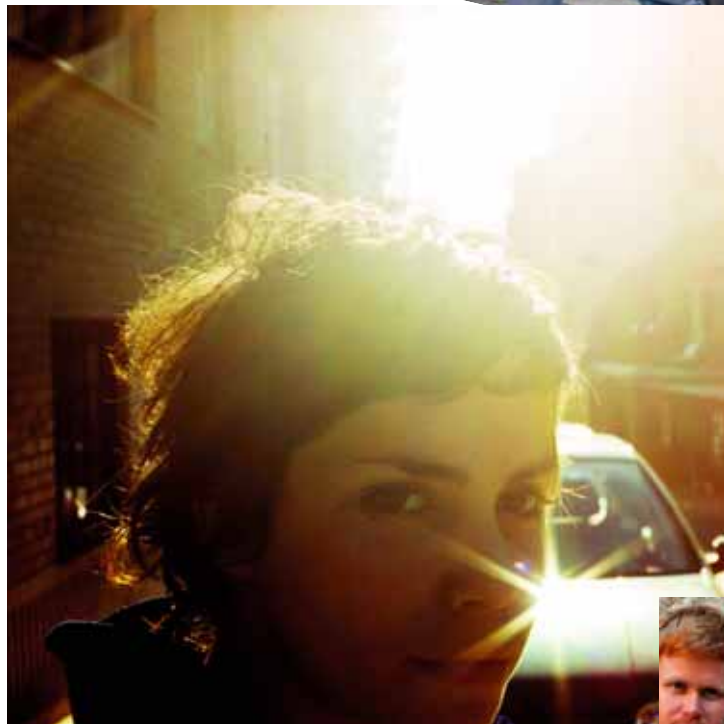
Än så länge spelar Andrea Kellerman fortfarande tillsammans med ett backtrack men visst är det möjligt att det kommer att finnas ett band så småningom.

Hon är också inblandad i det numera isade projektet Las Puertas tillsammans med maken Rasmus Kellerman, mannen med luggen bakom Araki och Tiger Lou, där hon i alla fall får chansen att vara riktigt hård.

Fullängdsskivan kommer också den att spelas in i Viktors etta någon gång under hösten även om låtarna just nu inte är riktigt färdiga.

– Men det är lugnt, säger hon. Dom är alla väldigt mycket på gång. Jag har hållit på med så många projekt i så många år men nu känns det verkligen som jag hittat rätt.

Fredrik Eriksson

Hellsongs

En cover på en Iron Maiden-låt av Swan satte Kalle Karlsson från Göteborg på rätt spår. Där och då föddes idén till bandet Hellsongs, en trio som spelar lounge metal, det vill säga klassiska hårdrockslåtar i loungeappning.

Ett år senare har han, sångerskan Harriet Ohlsson och klaviaturspelaren Johan Bringhed en maxi-CD, liverutin och en repertoar på ett tiotal låtar i ryggen.

– För att vi ska ta med en låt finns en del kriterier. Jag måste gilla den och hört den innan. Därför är tips lite luriga. Det måste också vara något som jag känner kan göras om på ett helt annat sätt, säger Hellsongs grundare och gitarrist Kalle Karlsson.

– Metallica har visat sig vara absolut svårast att få till en låt med. Jag har funderat på en massa olika men inte fått någon känsla för det.

Krasst sett är det bara Kalle Karlsson i bandet som har lyssnat aktivt på hårdrock. Harriet Ohlsson hade inte ens hört låtar som Van Halens *Jump*, W.A.S.P.s *I*

Wanna Be Somebody, Iron Maidens *Run to the Hills* eller Judas Priest's *Breaking the Law* innan Hellsongs bildades.

– Det är en fördel. Hon har ingen bild i huvudet om hur det låter när jag spelar upp till exempel *Jump* på min tolvsträngade gitarr. Men när en Hellsongs-låt sitter händer det att vi lyssnar på originalet tillsammans.

När en hårdrocksklassiker blir en Hellsongs-låt jobbar alla tre med de ackord Kalle Karlsson visar upp. Johan Bringhed kommer med sina förslag och ändringar och Harriet Ohlsson med sina.

Att lyssna på Hellsongs är som att lyssna på hårdrock genom ett tjockt filter av ull. Harriets sånginsatser präglas även starkt av hennes intresse för världsmusik. Ibland kan sångmelodierna på verserna till och med ligga långt ifrån originalet. Refrängerna är heligare.

– Där är det lite känsligare att ändra på rent melodiskt. Men vår tolkning av Alice Coopers *Schools Out* är helt klart den mest radikala förändringen.

Torbjörn Hallgren

foto Hellsongs: Sophia Sånglöf
foto Nervous Nellie: Malcolm Fallenius
foto Shooting John: Per Crépin

Seven Feet Four

Skam den som ger sig. När Seven Feet Four hörde att favoriterna ...And You Will Know Us By The Trail Of Dead var på ingång till Sverige i vintras tjatade de till sig uppgiften att agera uppvärmare.

– Det är ett stort projekt med band på den nivån, berättar basisten Ola Lindgren. Det tog två månader innan något hände, men en vecka innan konserterna fick vi besked om att vi kunde vara förband.

Och visst borde kvartetten kunna frälsa en större publik med sitt energistinna gitarmangel. På senaste släppet, EP:n *Killing is Easy*, ryms dessutom antydning till en större bredd och dynamik som imponerar. Titelpåret är till exempel en melankolisk popdänga som bådar gott inför framtiden.

Ola medger att gruppen mognat sedan fullängdaren *Departure/Arrival*, som ännu så länge är deras enda släpp i det stora formatet sedan starten vid årsskiftet 1999/2000.

– Ljudmässigt är den nya plattan lite mindre stökig. Vi ville testa något annorlunda.

Från början var det tänkt att EP:n skulle få en uppföljare redan under hösten, men det har kommit av sig en aning och i dagsläget är det ingen som vet när vi får höra mer av deras Fugazi-doftande rock. Spelningar har dock bokats i Norge i november, där intresset för bandet – som är ruggigt bra live – är större än på hemmaplan. I övrigt är ett par av medlemmarna upptagna med att lämna hemstaden Västerås.

– Nu har vår sångare Isak flyttat till Uppsala och vår trummis drar snart till Stockholm. Det betyder att vi inte kan vara lika spontana, men det ska nog gå bra ändå. Vi kommer att ta det lite lugnt till en början nu under hösten, låta folk komma igång på sina nya orter och samla energi.

Du har inga planer på att också flytta?

– Nej, vi andra blir kvar i Västerås. Visst, folk är uttråkade och många flyttar härifrån, men för mig gör det ingen större skillnad var jag bor. Det blir ändå samma sak efter ett tag.

Patrik Wirén

Shooting John

På grund av inspirationen från USA och främst country har Shooting John fått vänja sig vid att hamna i altcountryfacket.

– Det känns så slentrianmässigt. Men det är nog lätt att stoppa oss i det facket om man inte har orienterat sig i vår musik, säger skåningarna Tobias Ydestrandh (gitarr och banjo) och Peder Gravlund (sång) i Shooting John.

I fyra år har den Helsingborgs-stationerade sextetten dedikerat sig åt att skriva stillsam countrymusik med melodierna i centrum. Under våren och sommaren har de släppt två singlar och i september kan de räkna sig som fullängdsdebutanter då *Moodswings* når skivdiskarna.

– Det är en kanonplatta om man jämför med andra band i samma genre, hävdar Tobias. – Scenen behöver en nyinjektion. Nu är det bara fokus på några få band, säger Peder.

Titeln *Moodswings* syftar på den blandning av känslor som präglar skivan. Som ett soundtrack för regniga höstdagar är den en Whiskeytown-doftande blandning av glädje och vemod.

– Ändå har vi kvar den klassiska röda tråden, eller ska vi säga ett ordnat kaos, skrattar Peder i ett uppräknande av klichéer.

För att skilja sig från mängden siktar Shooting John på att göra musik som ska vara lättillgänglig utan att bli tråkig.

– Vi är ett av få band i Sverige som har bra melodier utan att det blir kommersiellt, menar Tobias.

Både han och Peder uttrycker ett missnöje mot radio och hitlistor.

– Det kommer så mycket skitmusik just nu som bara ska sälja för stunden. Vår musik håller längre än en månad. Hellre en liten, trogen lyssnarkrets än en kort hype.

Att ålderskillnaden i bandet är ganska stor, medlemmarna är mellan 21-28 år gamla, eller att de är utspridda i Malmö, Lund och Helsingborg är inget som stör. Peder och Tobias är visserligen äldst, även om de enligt egen utsago känner sig yngre.

– Men när vi är över 30 blir vi väl countrygubbar.

Christian Thunarf

Nervous Nellie

– Vi blev lovade skivkontrakt och spelningar i USA, men när vi väl hamnade där så blev det ingenting.

Henrik Johnson, sångare och gitarrist i Stockholms-kvartetten Nervous Nellie har gått den hårda vägen när han har fått lära sig hur musikbranschen fungerar. Nu är han lite visare och vet att ett band aldrig ska sluta upp med att vara sin egen drivkraft, att inte tro för mycket på andra människor när de lovar att fixa guld och gröna skogar.

– Fast det är klart att man behöver stöd från andra, säger han.

Nervous Nellie spelar avig rock som verkar passa ihop med de annorlunda händelser som tycks dras till dem. Som när de var med i en musiktävling, blev tvåa men ändå hamnade i den stora finalen i Tyskland eftersom bandet som egentligen hade vunnit råkade ut för en trafikolycka. Till råga på allt vann Nervous Nellie den stora finalen i Tyskland och fick följa med på Vans Warped Tour genom Staterna.

– Det var skumt. Som en liten saga, säger Henrik som dock inte tycker att turnén var en direkt succé rent åskådarmässigt.

– Det var mest andra band som kollade. Publiken bestod mest av medelklassamerikaner i dyra shorts, dom gillade inte oss.

Jag såg att ni även har spelat i Vitryssland. Hur kommer det sig?

Henrik börjar på en mening varpå han snabbt börjar gapskratta.

– Ja, du hör ju hur det låter, får han till sist fram och säger att det finns ett växande musikintresse i de forna öststaterna.

– Kidsen har fortfarande Nirvana-tröjor. Dom har liksom inte kommit längre, men dom öser som fan.

En episod ägde rum i just Vitryssland, då arrangörerna rådde bandet att ställa sin bil vid hotellet eftersom den stod säkrare från skinheads.

– Vi gav med oss till sist och åkte till hotellet, säger Henrik. När vi kom tillbaka hade omkring 30 skinnbulor varit vid lokalen och spöat dom andra banden som skulle spela.

Med denna historik är det tur att Nervous Nellie inte alls verkar vara nervösa inför framtiden.

Mikael Barani

DEPECHE MODE

PRECIOUS

NEW SINGLE RELEASED 051005

2 X CD, DVD & Downloads

Taken from the forthcoming album "Playing The Angel"

www.depechemode.com www.mute.com

Sigur Rós

EMI

RELEASED 050914

Mew

Unikt abstrakt tänkande

De senaste åren har Danmark levererat en rad nya band som från klarblå himmel. Junior Senior, Superheroes och Tiger Tunes har fallit på mångas läppar.

– Morfar sa till mig att om du vill underhålla någon på en fest, låt dom prata om sig själva, berättar Mews gitarrist Bo Madsen. Då är det på tiden att Groove underhåller Mew.

Bo Madsen befinner sig i London, hans tillfälliga tak över huvudet innan han återvänder till Köpenhamn. Bandets övriga tre medlemmar har tagit semester, men Bo störs inte av att sitta i London och prata om sin musik. Han berättar lyriskt om hur bra han trivs där, med en lummig trädgård dit alla möjliga djurarter tittar in på besök.

Mews internationella genombrott var ett faktum 2003 med *Frengers*, en skiva fylld med melankolisk, känslös pop. Nu, i mitten av september, kommer *Mew and the Glasshanded Kite* och skakar om tidigare intryck. En skapelse som med inledande instrumentalnumret *Circuitry of the Wolf* till in början kan avskräcka även det mörkaste popsnöre.

– Jag gillar skivor som inleds med en instrumental låt, och framförallt en låt som framkallar reaktioner. Lite "what the hell is this".

På alla sätt är *Mew and the Glasshanded Kite* hårdare, svårare och mer

säregen än sin föregångare. En lyssning innebär en omvälvande upplevelse där man lätt kan gå vilse mellan lekfulla Yes-körer, progressiv pop och matematiska rytm-mönster.

Musiken, den talar för sig själv, men Mew är ett på flera plan unikt band. Namnet har olika betydelser, bland annat att sprida sina vingar, och låtarna heter *Saviors of the Jazz Ballet* (*Fear Me, December*), *The Zookeeper's Boy*, *Chinaberry Tree* och *Apocalypse*. Men även om det unika är fullkomligt medvetet och uträknat är det inte på något sätt konstlat.

– Om en låt är unik, varför då inte ge den en unik titel? En klichéartad låttitel som använts av många band förut väcker ingen nyfikenhet. Och texternas intryck försvagas om du försöker förklara dom. Vi låter istället abstrakt tänkande och känslor styra.

Ett väl genomarbetat album är dock inget som trolas fram över en natt. Mew spenderade fem månader i Michael Bein-

horns (Korn, Marilyn Manson) strandbenägna studio i Venice Beach, Kalifornien, och inte ens då var de färdiga. Bara gitarr-ljudet tog tio dagar att skruva fram.

– En bra grund ger ett bra ljud, och när du arbetar med människor som vet vad dom håller på med blir skivan 20-25 procent bättre än vad den skulle bli annars.

Bo berättar hur tagen han blev av Korn's *Untouchables*, som fick stor uppmärksamhet för sin rekordtunga produktion. Men att Mew valt att arbeta med Michael Beinhorn har inte något med slappsträngad metal att göra.

– Vi ville ge vår musik en ordentlig kropp och tillföra mer luft i musiken. Ju mer luft, desto större kraft direkt mot kroppen. Vi ville inte att det skulle låta fjolligt, utan låta musiken gå den fysiska vägen.

Bandets medlemmar är väl sammansvetsade sedan sex års ålder. De avläser varandra och vet när någon vill lämnas i fred.

– Vi har alla samma smak och varje person fyller en plats. Någon vet alltid hur ett problem kan lösas, så vi är ett väldigt bra arbetskollektiv.

Politik och musik: en utmärkt kombination enligt vissa, en glädjedödare

enligt andra. Mews ståndpunkt hamnar någonstans mitt emellan. De växte upp med vänstergrundade åsikter och är sin politiska bana trogna. Om tillfälle dyker upp spelar de gärna på diverse stöd- eller protestgalor. Men det gör dem inte nödvändigtvis till ett politiskt band. Enligt Bo skulle ett politiskt Mew resultera i en musikalisk motsvarighet till någon socialrealistisk Mike Leigh-film.

– Att vara politisk är viktigt, men det är inte primärt för oss att använda bandet som ett politiskt medium. Vi blandar bara in politik i några låtar.

Mews största inspiration kommer istället via inbyggd automatik.

– Det är vår bakgrund i mörka Norden och våra personligheter som avgör hur vi låter. Varför tror du att Danmark har blivit större som musikexport?

– Många band har gjort succé i England och andra länder, vilket har hjälpt dom andra banden framåt. Kvaliteten på musiken har blivit bättre, eftersom många vågar leta efter ett eget sound.

Och ett unikt sound, det är verkligen något Mew har åstadkommit.

Christian Thunar

På besök i

Berlin har ett, Frankfurt ett annat. Självklart Detroit. Köln likaså. Det handlar om ett säreget techno-sound.

– Man brukar säga att om man lyfter på locket till en gatbrunn så klättrar en DJ upp.

Marcel Janovsky borde veta vad han talar om. Han är född och uppvuxen i Köln och har inga som helst planer på att flytta. Han är dessutom DJ, producent och innehavare av skivbolaget Treibstoff – ett av många små oberoende technobolag i Köln.

Med drygt en miljon invånare är Köln Tysklands fjärde största stad. Självklart kan den inte konkurrera med Berlin om var det finns mest klubbar och till vilken stad flest stjärn-DJ:s bokas. Men att staden förmligen kokar av bra technomusik är ett faktum som inte ens den mest arroganta berlinbo kan ta ifrån kölnborna.

– Det enda som är trist är väl att det ibland känns jobbigt att behöva välja mellan tre toppenspelningar samma kväll, suckar Marcel.

Eller hur. Grymt oturligt att behöva sitta och fundera över något så hemskt som vilken kanonklubb man ska gå till. Fast i Kölns fall handlar det inte så mycket om klubbar. Den mesta dansmusiken i Köln spelas nämligen på små pubar och barer. Det är så de flesta i Köln föredrar att umgås: grym techno av en lika grym DJ, men på lagom nivå så att man kan

umgås med vännerna. Men det är klart. Ju senare det blir, desto mindre chans är det att komma in på en packad klubb, som exempelvis legendariska Studio 672.

Köln är historiskt sett en kreativ stad. Tyskarna ser den själva som landets mediestad nummer ett och det har den varit under hela efterkrigstiden. Här finns TV- och radiostationer, tidningsredaktioner och bokförlag. Och en jäkla massa spännande och intressanta technobolag. Nyss nämnda Treibstoff är bara ett i mängden: Areal, Traum, Boxer och Trapez... Listan kan göras oändlig. Men det finns givetvis ett som sticker ut mest av alla. Vi pratar om flaggskeppet Kompakt.

Kompakt är först och främst ett skivbolag med olika underetiketter. Men Kompakt är också distributörer och samtidigt är det namnet på en ytterst väl-sorterad skivaffär. En gång i tiden var det också så det började. Då under namnet Delerium. Den ägdes av tre kompisar som råkade vara producenter och DJ:s.

Som vanligt i Köln alltså. Technolegendaren Wolfgang Voigt är upptagen, men han kan slänga in en intervju mellan två affärsmöten.

– Jag producerar nästan ingenting längre. Det finns ingen tid. Företaget suger upp all tid och det är roligt. Men nu har vi börjat bygga en studio här i huset så då kanske jag kan få lite tid över att producera musik igen, säger han och ser långtansfull ut.

Kompakt har gjort sig kända för att inte vara rädda för att krydda den minimalistiska technon med influenser från pop och rock. Det är också en del av deras storhet. Wolfgang Voigt känner sig skyldig till en del.

– På åttiotalet var jag inne på pop; ABC, Scritti Politti och Pet Shop Boys regerade min värld. Sen kom acid, techno och den raka bastrumman. Det förändrade allt och länge lyssnade jag bara på det. När allt fick sjunka in, insåg jag att det var en bra idé att blanda alltihop.

Mats Almegård

DJ Koze ovan.
Wolfgang Voigt vänster.

Den minimala, melodiösa och relativt lättillgängliga technon blev Kompakts och därmed Kölns kännetecken. Inte för att det inte produceras hård och kompromisslös techno här också, men ändå. Musiken blev inte lika mörk och hård som den som ekade i källarvalven i Tresor i Berlin eller på Dorian Grey i Frankfurt.

Ett av Kompakts stora släpp under hösten är hamburgbon DJ Kozes efterlängtrade album *Kosi Comes Around* som blandar hårt och mjukt, bombastiskt och minimalt. Skivan är ett bra exempel på Kompakts vilja att blanda stilar. DJ Koze, eller Stefan Kozalla som han egentligen heter, är också trött på allvaret.

– Elektronisk musik har ofta ingen humor. Vad då, har datorer inga känslor kanske? Jag vill låta mina datorer ha skoj och jag själv behöver ha det också. Därför kallar jag mina låtar saker som *Barock am Ring* istället för något överspönt som *Reflections* eller *Phase One*.

Med en sån inställning är det inte konstigt att *Kosi Comes Around* är en av de roligare technoskivorna i år, inte heller att DJ Koze valts till årets DJ flera år i rad i tyska tidningen Spex (som för övrigt har redaktionen i... just det: Köln).

Mats Almegård

EDGUY - Superheroes

Over 77 min. running time!

Superheroes - The DVD for a special price!

- Video clip „Superheroes“
- „Live in Brazil“ footage
- „Superheroes“
- The Road Movie
- detailed studio report
- Interviews & rare photos
- Live recordings in 5.1 & 2.0 Sound
- Making of „Superheroes video clip“
- rare backstage footage

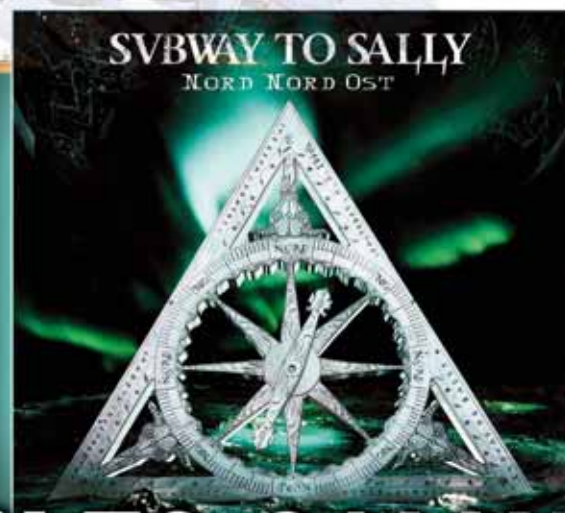
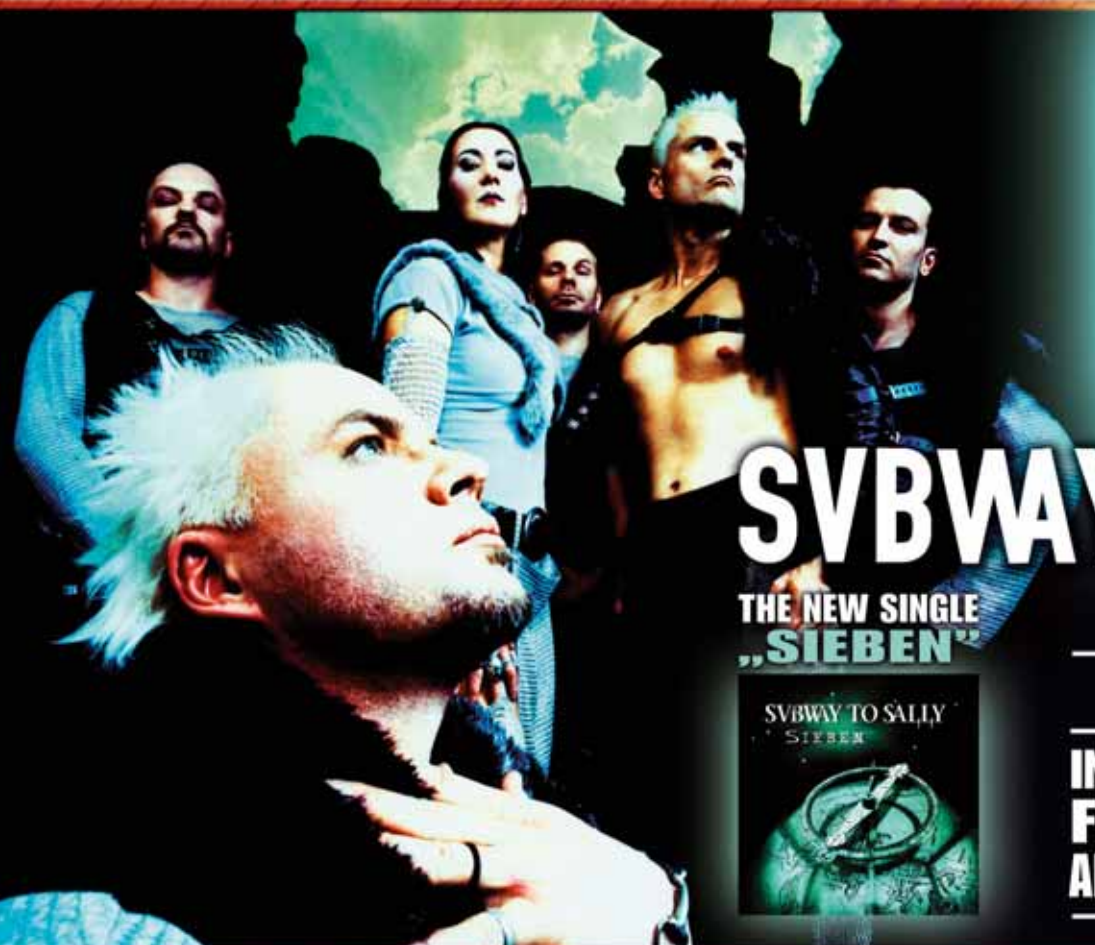
Over 25 min. running time!

Superheroes - EP includes:

- 6 brand new killer-songs for the price of a single!
- Special Guest: Michael Kiske

IN STORES:
05.09.

SVBWAY TO SALLY

THE NEW SINGLE
„SIEBEN“

THE NEW ALBUM

IN STORES: 22.08.

INCL. THE HITSINGLE „SIEBEN“
FIRST EDITION DIGIPAK
AND COLOURED VINYL AVAILABLE!

The Number 1 In Metal Downloads: Nuclear Blast – Musicshop / www.nuclearblast-musicshop.de / Get a rare-trax compilation for free!

THE DUSKFALL
Lifetime Supply...
In stores
22.08.

COMPILATION
BEAUTIFUL VOICES
In stores
05.09.

CATHEDRAL
The Garden Of...
In stores
23.09.

EXODUS
Shovel Headed...
In stores
30.09.

FOR FREE: OUR NEW MAILORDER CATALOGUE
Visit our 2007 CD/DVD Store www.nuclearblast.com or
Nuclear Blast - Deutschland AG - © 2007 Distribution Germany
www.nuclearblast.com / www.nb-store.com
www.nuclearblast.de

pre-listening / merchandise & more
www.NUCLEARBLAST.de

NUCLEAR-BLAST

Håller lågan levande

Tredje albumet. Färdigställt tre år efter föregångaren. Producerat i tredje världen. Dancehallmannen Sean Paul återvänder med triss i treor och en högt hållen jamaicansk flagga.

”My main aim is to maintain”, sjunger Sean Paul i titelpåret till nya skivan *The Trinity*. Dancehallreggaens största stjärna verkar fast besluten om att upprätthålla äkthet. Att vara trogen sig själv. Trogen dancehallmusiken. Och trogen Jamaica. Trots en uppsjö av erbjudanden från amerikanska producentkändisar har Sean Paul valt att enbart jobba med jamaicanska producenter den här gången.

– Alla tyckte att jag måste ta in stora stjärnor att jobba med, säger Sean Paul. Men till slut kände jag att jag var tvungen att ta ett steg tillbaka. Jag själv anses ju vara en stor personlighet tack vare alla skivor jag sålt, så varför inte ge mindre kända producenter och artister från Jamaica chansen att vara med på min skiva? För det är personer som inspirerar mig varje dag.

På plattan gästsjunger bland andra Wayne Marshall och Tamy Chin och producenter som Don Corleone och Renaissance Crew har suttit i studion. Och om valet av samarbetspartners är troget Jamaica, så är musiken på *The Trinity* minst lika lojal. Det handlar nästan genomgående om renodlad dancehall.

– Det kommer alltid att finnas möjligheter för mig att experimentera med andra stilar, säger han. Men jag vill att mitt album ska representera mig själv, min kultur och mitt land. Jag vill inte förändra för mycket. Jag flirtar ju med hiphopgrejen en del, men det känns naturligt för den ligger ju så nära dancehallen.

Efter succén med förra albumet *Dutty Rock* kan förstås Sean Paul göra precis som han vill. Sex miljoner sålda exemplar har inte bara gett honom möjligheten att hjälpa fram jamaicanska musiker och sprida öns musik.

– Jag försöker hjälpa folk längs vägkanterna varje dag. När orkanen Ivan kom och förstörde skolor och sjukhus var jag tvungen att ge något tillbaka. Vi är ett land i tredje världen och att slås tillbaka av en naturkatastrof är galet förödande. Jag skänkte nog pengar till fem skolor och till ett eller två barnsjukhus. Jag är glad och stolt över att kunna hjälpa till.

NÄR THE TRINITY LANDAR på skivdiskarna i slutet av september är det alltså tre år sedan storsäljande *Dutty Rock* släpptes.

Trots att det tagit lite tid har Sean Paul kunnat jobba utan press.

– Jag känner faktiskt ingen press längre, säger han och tittar rakt ut i det totalvita hotellrummet på Berners Street i centrala London. Däremot kände jag press när jag växte upp. När man var tvungen att lämna in skoluppgifter som man inte fattade någonting av. Och att vara tvungen att simma 8 000 meter varje dag. Och att försöka få ihop det med den där tjejen. Det var press, mannen. Och det var pressande att försöka få in en fot i musikbranschen på Jamaica. Men jag har redan lyckats med det, och jag har lyckats i resten av världen också. Så nu går min energi bara åt till att göra bra musik.

En del av Sean Pauls energi går också åt till festande och ”the ladies”.

Åtminstone om man får tro hans låttexter. I svettiga förstasingeln *We Be Burnin’* beskrivs en evigt brinnande partylåga. I lika heta *Ever Blazin’* är det kärleken till den där speciella tjejen som aldrig kan slockna.

Men, det finns också en sorgsnare sida av *The Trinity*. Låten *Never Gonna Be the Same* skrevs efter att vännen Daddigon blivit ihjälslutet på gatan i Kingston.

– Det är så mycket våld på Jamaica, suckar Sean Paul. Daddigon var med och startade Dutty Cup Crew, och hjälpte mig att starta min karriär. Dessutom förlorade jag en faster i samma veva. Så den låten handlar om saknaden efter dom som lämnat oss. Den är ett löfte om att hålla elden levande så att vi aldrig glömer dom.

UNGEFÄR ETT DYGN INNAN intervjun är det lyssningsfest på flotta The Rex Bar i Soho. I taket i den dunkla lokalen hänger kristallkronor och lite varstans på väggarna har man satt upp jamaicanska flaggor med ”Sean Paul” tryckt i guldtryck. I baren radar personalen upp gratisflaskor av Jamaicas (vad annars?) öllexport Red Stripe medan de tunga rytmerna från *The*

Trinity pumpas ut ur högtalarna. Dancehallstjärnan själv håller hov i ställets biografdel (med leopardmönstrad heltäckningsmatta – vi är ju ändå i Soho). Han presenterar låtarna på skivan, berättar lite vad de handlar om och bjuder till och med de inbjudna gästerna på några danssteg. Efter provlyssningen och en kort fotosession försvinner kvällens huvudperson raskt ut i Londonnatten.

En dansk journalist och jag själv blir medbjudna till en klubb av två brittiska musikbranschmänniskor. Stället heter The Grouch och ligger alldeles i närheten. Väl där visar sig det sig att The Grouch inte är en klubb som i ”rockklubb” eller ”reggaeclubb” utan en klubb

i betydelsen ”gammal hederlig engelsk medlemsklubb”. Jag är dock i rätt sällskap och blir insläppt till den knäpptysta pianobaren. Ett stelt ställe, men servicen är utmärkt och barpersonalen ställer fram nya öl på bordet innan man ens druckit upp den förra. Överbemänskorna från ”branschen” står för notan och allt verkar vara ”oh, lovely, lovely”.

Borta i baren hänger lite otippat *Så ska det låta*-gubben Peter Harrysson (”medlem på The Grouch sedan tio år!”) och är minst sagt på kaneln. Han visar sig vara i London för att spela in ett avsnitt av *Packat och klart* och verkar åtminstone kunna leva upp till första delen av programnamnet.

SENT NÄSTA EFTERMIDDAG är det inte bara undertecknad som är sliten. Sean Paul sitter i en svit på ultratrendiga Sanderson Hotel och har mörka ringar runt ögonen. Han är enkelt klädd (jeans och svart pikétröja) och söker sällan ögonkontakt. Händerna är ständigt upptagna med att fingra på ett stort halssmycke med initialerna ”SP”. Han berättar om när han upptäckte dancehall, denna digitala, hiphopinfluerade utveckling av reggaemusiken.

– Det var enkel musik på något sätt och ungdomar som jag fastnade för det. Dom

sjöng om vad som händer på gatan och i unga människors liv. Min generation. Det var verkligen magnetiserande.

Sean Paul Henriques föddes 1977 i Kingston, Jamaica, och kom till skillnad från många andra dancehall-DJ:s från ordnade medelklassförhållanden. Innan musiken tog överhanden var han en lovande vattenpolospelare.

– Förra hösten fick jag faktiskt chansen att hoppa i simbassängen igen och träna med vårt landslag i vattenpolo i sex veckor, berättar han. Tränaren är samma som jag hade när jag var yngre. Han kommer från Ungern där dom spelar mycket vattenpolo. Så nu bjöd vi in lag från Barbados, Kuba, Trinidad och hans hemland Ungern. Jag var med i turneringen för Jamaica och vi kom tvåa. Bara Ungern slog oss.

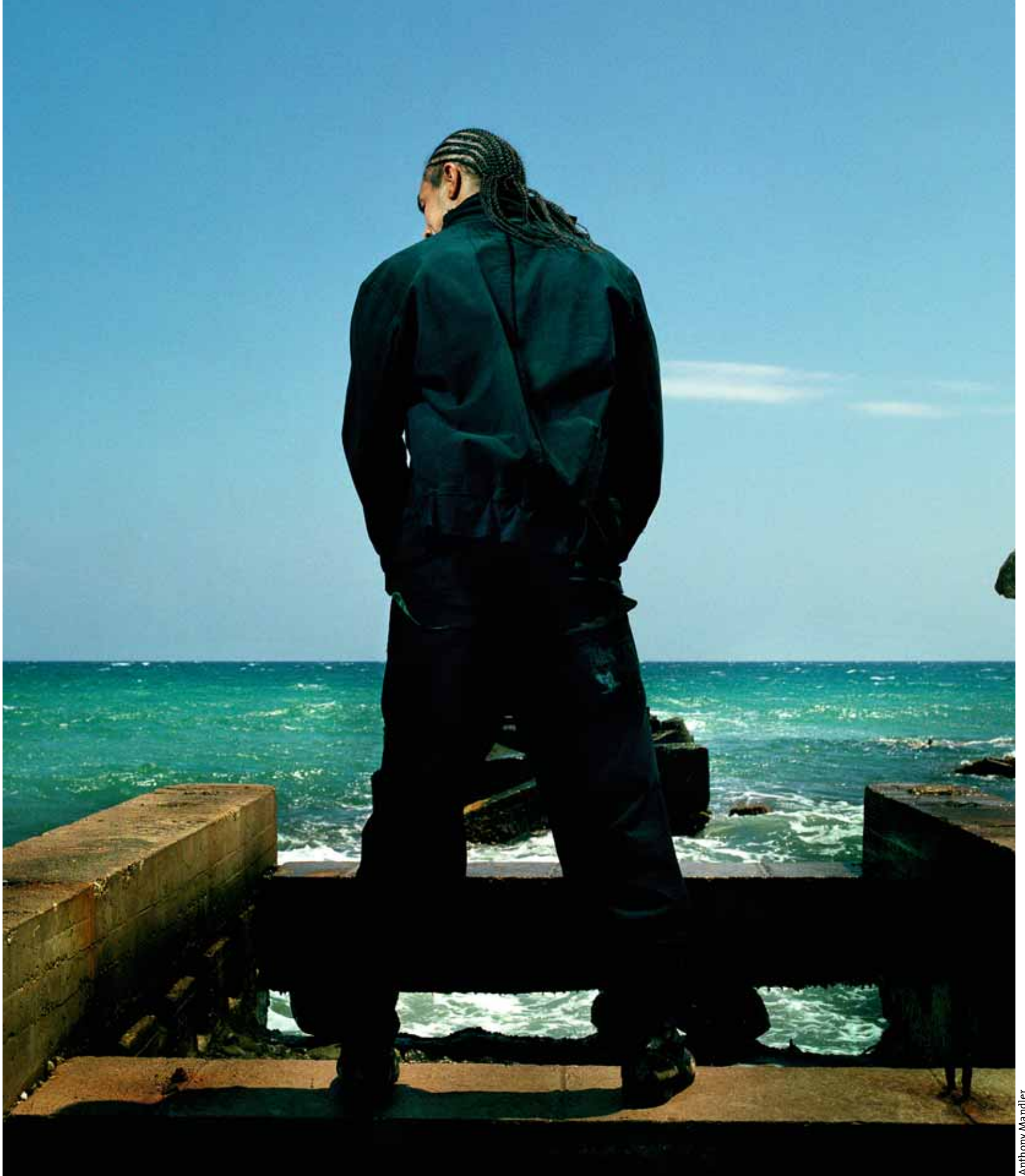
Men, fokus hamnade som sagt till slut på musiken och Sean Pauls debutalbum *Stage One* släpptes 1999 på reggaebolaget VP Records. Bland låtarna på förstlingsverket märks bland annat *Hot Gal Today*, en duett med Mr Vegas som blev en mindre hit även utanför hemlandet. Det stora genombrotten inleddes dock med singeln *Gimme the Light* från 2002, och när sedan *Dutty Rock*, med ytterligare hits som *Get Busy* och *Like Glue*, släpptes lös senare samma år var framgången total.

NU ÄR DET FÖRSTÅS inte bara Sean Paul som haft medgång de senaste åren. Hela den globala reggae- och dancehallscenen har flytt, och är kanske större än någonsin. Men det finns också smolk i reggaebågaren. Debatten kring en del jamaicanska artisters, lika idiotiska som djupt kulturellt rotade, homofobi har återigen hamnat i mediernas blickfång. Förra året ville brittiska gayaktivister få Beenie Man åtalad för att några av hans texter anses glorifiera våld mot homosexuella. Och nu senast fick Sizzla ställa in hela sin Europaturné på grund av protester mot hans homofobiska texter. Trots att Sean Paul i sammanhanget ses som rätt rumsren har han själv inte mycket till övers för homosexuella.

– Nä, jag diggar det inte. Jag tycker inte att det är rätt. Men, alla får leva sitt liv. Och när det gäller sex så finns det också

Sean & Daniel

Anthony Mandler

grejer som mina polare gör med tjejer som jag inte heller förstår. Saker jag aldrig skulle göra. Alla människor har olika smak, mannen.

Sean Paul utvecklar sin syn på homofobidebatten.

– Det är en tunn linje mellan att förolämpa någon och att uttrycka sig. Du vet, konsten reflekterar ens egen värld. En tavla som är målad av en konstnär från

Jamaica ser förmodligen ut på ett annat sätt än om konstnären kommer ifrån Kina.

Han lämnar målarmetaforen och förklarar vidare.

– Dancehallen är också en musik där chockvärdet är viktigt. Det är nästan som i punkrocken. Så när nya, unga artister försöker göra ett intryck, så försöker dom göra det på ett så hårt sätt som möj-

ligt. Då går dom upp på scenen och säger vissa saker.

– Och visst har vi ett starkt homofobiskt samhälle, men jag har aldrig sett en man på Jamaica som försökt döda en annan man bara för att han är gay. Det är inte alls så. Så jag förstår egentligen inte varför man ska klaga på en musiksort som bara reflekterar kulturen i vårt samhälle?

Och att det är viktigt för världens största reggaeartist att vara trogen Jamaicas musik och samhälle har vi förstått vid det här laget.

– Definitivt, säger Sean Paul. Det är mitt hem, min kultur och hela min attityd till livet.

Daniel Axelsson

Hårt arbete lönar sig

Will Blochinger

Han behärskar nästan lika många instrument som Prince, är uppfinningsrik som André 3000 och har en röst i klass med Stevie Wonder. Ändå är Raphael Saadiq fortfarande en välbevarad hemlighet i Sverige.

Rick Kwan

Denna hemlighet delade jag med ett par hundra andra på ett knökfullt Jeriko i Malmö. Det var en av sommarens hetaste dagar och redan innan Saadiq och hans band anträt scenen var jag blöt av svett. Vid bordet bredvid satt ett gäng brats med champagne på kylning.

Saadiq spelar samtliga instrument på sina skivor själv och kunde valt vilket av dem som helst, men nu stod han i mitten av scenen med hatten på sned, bara tatuerade armar och en bas runt halsen. Bratsen kunde alla texter utantill.

– Basen har alltid varit mitt favoritinstrument, förklarar Raphael Saadiq. Det var det första instrument jag lärde mig när jag var sex år gammal och började spela i kyrkan.

Det var också hans talang som basist som tog honom ut på turné med idolen Prince endast arton år gammal.

– Självklart var det stort för mig men jag tänkte faktiskt inte på det så mycket då. Allting i min karriär har bara skett helt naturligt, det har bara rullat på. Jag är verkligen välsignad, jag tycks ha en förmåga att bara gå in i saker. Men samti-

digt har jag alltid jobbat väldigt hårt och hårt arbete lönar sig.

Raphael Saadiq har under åren jobbat med artister som Mary J. Blige, D'Angelo, Snoop Dogg, Kelis, Jill Scott, Mos Def, TLC, Whitney Houston, Erykah Badu och The Roots. För att nämna ungefär hälften.

– Jag har mest jobbat med andra artister den senaste tiden men efter turnén kommer jag förhoppningsvis börja med nästa soloalbum. Jag älskar att jobba med andra men det roliga med att hålla på med sitt eget material är att det är mer risker inblandade. Det är mer nervöst men också mer utmanande.

Innan Saadiq släppte sin första solo-skiva, *Instant Vintage* från 2002, så var han medlem i det framgångsrika bandet Tony Toni Tone tillsammans med en bror och en kusin. Efter att bandet splittrats bildade han 2000 "supergruppen" Lucy Pearl med En Vogues Dawn Robinson och Ali Shaheed Muhammad från A Tribe Called Quest. Lucy Pearls karriär blev dock inte långvarig, efter ett album lades projektet ner.

– Jag hade alltid varit en lagspelare, jag gillade verkligen att vara medlem i ett band så till en början var det ganska skrämmande att köra solo. Pressen var betydligt större. Men anledningen till att mitt första soloalbum dröjde så länge var främst att jag helt enkelt inte hade bråttom. Jag var redan väldigt harmonisk och nöjd med mitt liv. Efter Lucy Pearl tog jag ledigt ett år då jag bara kollade på basket och träffade mina föräldrar. Sedan var jag redo.

– Det var först när jag var i London förra året som jag plötsligt insåg att jag var en hyllad soloartist. Jag har varit så uppe i allting att jag glömt bort att jag är en soloartist nu med en egen publik. Jag hade inte känt det på samma sätt i USA.

Men du måste väl insett att du var populär? Ditt debutalbum vann ju fem Grammys?

– Ja, det hade jag verkligen inte väntat mig. Det tog ett tag att inse. Faktum är att jag låg och sov när jag fick veta att jag hade vunnit. Dom väckte mig och sa: "Du har vunnit fem Grammys", och jag svarade: "That's great", och somnade om.

Du fyller 40 nästa år. Hur har din musik förändrats genom åren?

– Jag har blivit funkigare. Musikaliskt har jag faktiskt varit lillgammal ända sen jag var barn. Jag lyssnade alltid på äldre musik och spelade med äldre. Sedan har jag aldrig varit rädd för att använda min kommersiella sida. Många musiker, exempelvis dom som spelade i kyrkan när jag växte upp, tycker att dom är för fina för att spela kommersiell musik men dom bästa musikerna har aldrig backat för den. Jag hade den kommersiella musiken i blodet. Jag spelade i kyrkan men även i band när jag växte upp, var med i talangjakter och liknande.

Raphael Saadiq är född som Charlie Ray Wiggins och på senaste soloalbumet *As Ray Ray* introduceras ett nytt alias.

– Min mamma brukade kalla mig Ray Ray. Jag funderar på att introducera en ny karaktär till nästa skiva. Till slut kommer jag kanske vara sju personer, säger Saadiq och skrattar gott.

Isac Nordgren

Levande actionfigur

Han jämförs med Otis Redding och D'Angelo. Nya skivan *Multiply* visar att det går att göra riktig soul även som vit engelsman. Men det är bara en sida av Jamie Lidell.

På scen är han den borne showmannen. Bland diverse medmusiker och hjälpredor som byter kläder på honom springer han omkring som en kattunge med koncentrationssvårigheter. Än sjunger han, än spelar han på något klaviatur i berget av utrustning, än samplar han sig själv för att på plats skapa bakgrunden till nästa låt.

Kanske blev det extra hektiskt när jag såg honom på Sónar-festivalen i Barcelona i somras, han fick bara trekvart på sig och de första 20 minuterna strulade medhörningen.

– Jag var på väg av scenen för att byta kläder till extranumret, och jag såg att dom inte tänkte låta mig gå på igen. Så jag sprang tillbaks med skjortan halvvägs av, fuck it, jag ska göra den här låten vad som än händer!

Jamies första soloalbum, *Muddlin Gear*, var en svår historia med diverse tonexperiment och egentligen bara en traditionell låt, den underbara, om något explicita, *Daddy's Car*.

– Jag gjorde den skivan åt en god vän, som ett mixtejp. Jag lyssnar mycket på musique concrète och jag älskar idén att göra musik av found sound, vardagsljud. Men samtidigt gillar jag Prince-stilen, att göra det funkigt.

Multiply är en helomvändning, det är tio raka låtar som inte skulle skämts för sig på ett Motown-album.

– Jag planerade från början skivan som ett dubbelalbum. En skiva som ”dagversionen”, som jag skulle kunna lyssna på på morgonen. Jag märkte när jag skafade mig en iPod att jag lyssnade mycket på typ Minnie Riperton och Quincy Jones-produktioner, jag älskar slösaktigheten och ljuvligheten i låtskrivandet, och jag tänkte att jag ville återspegla det i vad jag själv gör. Problemet är att jag har väldigt lite tålamod, även fast jag inte är vidare produktiv, och jag kände att det var dags att göra några låtar där man kan höra mig sjunga över ganska traditionellt kompd. Den andra skivan skulle vara en live-DVD, och den är i princip är färdig, men bolaget var tveksamt över kostnaden och om det faktiskt skulle fungera. Det skulle bli en Jekyll & Hyde-grej, med en dag- och en nattsida.

Skulle det vara samma låtar?

– Ja, så att man kan se hur mycket låtarna muterar när jag spelar live.

Funderade du på att gå till ett större skivbolag?

– Warp hade lite funderingar över hur skivan skulle funka i deras katalog, men jag tycker att det blivit en riktigt framgångsrik parning. Jag är väldigt nöjd med att vara på ett oberoende bolag, för jag tror det är verkligt svårt att behålla någon sorts integritet eller kontroll på ett av storbolagen. Även om denna skivan skulle funka väldigt bra på ett stort

bolag så är jag riktigt glad över att jag inte tog det beslutet. Det var några som visade intresse, men jag vill inte bli en bolagsprodukt.

Du skulle kunna bli den nya D'Angelo. Fast du skulle bli tvungen att styrketräna för musikvideorna...

– Ja, det är det jag menar. Om de betalar för mitt gymkort så kanske jag skulle fundera på det. Nej, alltså, *Multiply* är kanske det enda albumet åt detta hållet

Bland låtarna på *Multiply* hittar vi bland annat *What Is it This Time?*, om kommunikationsproblem i förhållanden:

”It's either something I didn't do
Or something I just didn't say
I'm so tired of trying trying trying
To read your mind
Coz baby
What?
What!
What!
Is it this time?”

Har du någonsin sjungit den låten till en tjej?

– Alltså, ibland när man skriker kommer man i närheten av vad sång är, skrattar Jamie. Jag är ingen våldsam eller arg person, men frustrationen kommer ur att jag lätt blir förvirrad av situationer, människor, känslor. I synnerhet damers känslor, jag måste säga att jag är inte alls bra på sånt. Så ja, jag har sjungit det, nästan, kanske mer i huvudet än ut i luften.

Henrik Strömberg

jag kommer göra, om jag låg på ett storbolag så skulle de kräva mer, en karriär, hela marknadsföringsbiten, actionfigurerna i plast... jag tycker det är mycket med den uppmärksamheten jag fått nu.

Innan Jamie gick solo hade han bandet Super_Collider med technokillen Cristian Vogel. Särskilt första skivan *Head On* är intressant, med Jamies smäktande soulsång över fet långsam techno.

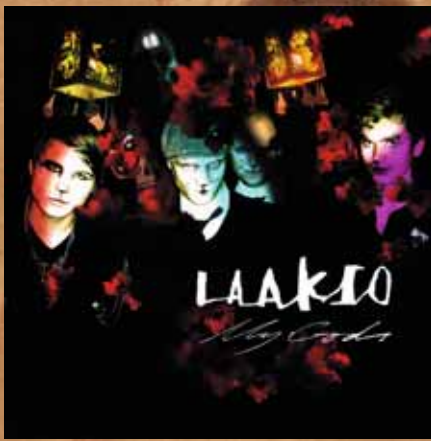
Kommer Super_Collider göra fler skivor?

– Ja, faktiskt. Vi talade just om det, jag och Cristian. Vi började lite i december förra året, men det blev en ganska kort session, och tyvärr är det nog så landet ligger. Jag bor i Berlin och han bor här i Barcelona, och med all tid jag fick lägga på mitt album... och så bestämde jag mig för att göra några spelningar, eftersom det är enda inkomsten jag haft dom senaste fem åren, jag har försörjt mig som mariachi.

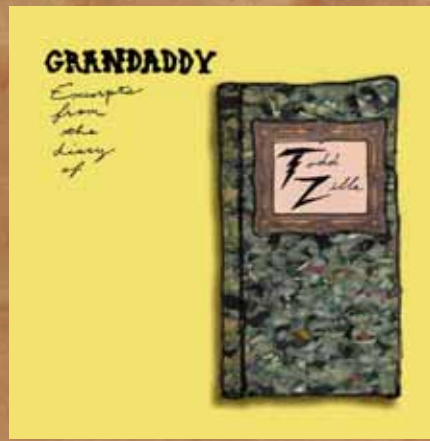
Vad för slags musik lyssnar du på?

– Givetvis kommer alla som hör skivan anta att jag lyssnar på blablabla och dom har förstås rätt. Jag älskar Otis, Prince, Sly Stone, de har varit massivt inflytelserika. Funkadelic, Parliament, allt det där. Funkadelic är det jag gillar mest, det är närmast till hur jag tänker, ”inget är bra om man inte leker med det”. Den filosofin förklarar närmast hur jag själv gör musik. Det måste finnas en lekfullhet.

Henrik Strömberg

1.

2.

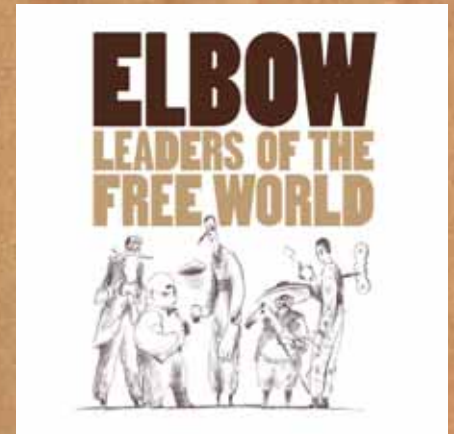
3.

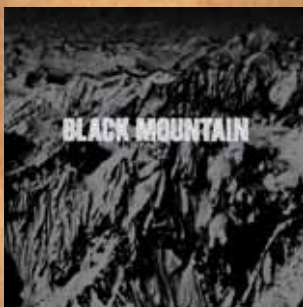
4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

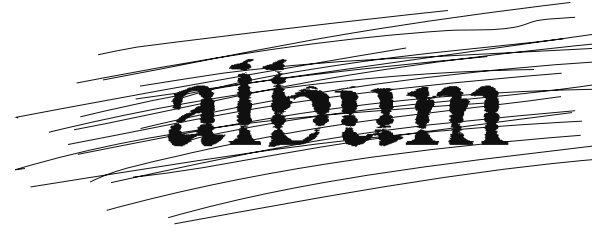

14.

1. Laakso - "My Gods" - Sveriges bästa indie-pop band!
2. Granddaddy - "Excerpts from the Diary of Todd Zilla" - 7-spårs minialbum.
3. Bloc Party - "Silent Alarm remixed" - Remixer av Ladytron, Phones Disco, M83, AUTOMATO, Four Tet, mm.
4. dEUS - "Pocket Revolution" - Belgiens Bästa Band, tillbaka efter flera års tystnad.
5. The Rakes - "Capture/Release" - Franz Ferdinand, Bloc Party och nu The Rakes.
6. Elbow - "Leaders of The Free World" - Vacker melankolik från Manchester.
7. Black Mountain - "Black Mountain" - Too Prog for Pop, Too Advanced for Rock.
8. Nada Surf - "The Weight Is A Gift" - Power-pop-poesi.
9. Jim White - "Presents Searching For The Wrong-Eyed Jesus" - Musik från amerikanska träsködern.
10. The Go! Team - "Thunder, Lightning, Strike" - Nu med bonusmaterial.
11. Panthers - "Things Are Strange" - New Yorks finast felines mrock!
12. The Polyphonic Spree - "Together We're Heavy" - Stort band, stor musik.
13. Goldrush - "Ozona" - Lite Byrds, lite Neil Young, lite Flaming Lips från Oxford, UK!
14. Espers - "Espers" - Neo-folk från Philadelphia.

Vill du vinna skivorna i den här annonsen gå in på www.v2music.se och anmäl er under competitions.

PAUL ANKA

Rock Swings
CENTAURUS/UNIVERSAL

Denna coverplatta med gämlingen Paul Anka (han har spelat in 125 skivor med början på 1950-talet!) öppnar perfekt – Bon Jovis *It's My Life* funkhar kanonbra i swingtapping! Sen följer en fin version av Spandau Ballets *True* och en *Aristocats*-liknande *Eye of the Tiger*. Där störtar projektet.

För alla "hippa" låtval och en välbevarad pipa till trots så är denna platta en seg deg. Ingen behöver väl ännu en skojig version av *Wonderwall?* Och Kurt Cobain skulle förmodligen direkt suga hagelbössa om han hört *Smells like Teen Spirit* så här käck.

Trots detta blir vissa spår ändå lyckoträffar. Pet Shop Boys-låten *It's a Sin* klar i sval calypsodräkt och Lionel Richies *Hello* är svår att misslyckas med. Paul Ankas fem döttrar (Alexandra, Alicia, Amanda, Amelia och Anthea) som växte upp med dessa låtar är säkert nöjda.

Gary Andersson

AUDIO BULLYS

Generation
VIRGIN/CAPITOL

Säga vad man vill om Quentin Tarantinos filmer. De må vara ytliga, bisarrt besatta av skräpkulturen och ytterst överdrivet våldsamma. Men en sak behåskar han till fulländning: soundtracket. Det ryktas att han skriver manus utifrån de låtar som ska vara med i filmen. Tvärtom mot många andra regissörer. Så fixar han ju till coola bilder till tuffa låtar också. Som i *Kill Bill* där Nancy Sinatras *Bang Bang (My Baby Shot Me Down)* ger en perfekt beskrivning till det som händer i filmrutorna.

Kanske är det så Audio Bullys gjort också. Tagit Nancy Sinatras låt och utifrån bestämt sig för att göra något eget av den. Liksom Tarantino har de i vilket fall som helst verkligen lyckats i *Shot You Down*. Det är en riktig danshit. Resten av *Generation* har svårt att nå samma höga nivå. Förvisso är skivan en utveckling om man jämför med debuten *Ego War*. Den har bättre produktion, totalt sett starkare låtar och tajtare sväng. Men det håller ändå inte hela vägen. I många spår går Audio Bullys bort sig och den där uppkäftigheten som kändes äkta och fräsch på första skivan känns trött påklästrad.

Mats Almegård

BJÖRK

The Music From Drawing Restraint 9
WELLHART/UNIVERSAL

Den här skivan hade antagligen gjort sig bättre om jag hade sett filmen som den utgör soundtrack till. Nu har jag inte det, och därför står jag flera gånger och kliar mig i huvudet när jag lyssnar på Björk. Jag förstår inte riktigt vad hon försöker säga.

Det är givet att jag ett par gånger tidigare inte riktigt fått grepp om henne, men då har det ändå känts som om det har funnits en röd tråd att gå efter. Nu känner jag mig vislen. Låtarna är skrivna med ett minimalistiskt alfabet, där bokstäverna plingar till, tjueter och bara låter konstiga.

Storm är den enda låt som söker ögonkontakt, och med sitt mer konkreta sound säger den att den inte riktigt heller greppar vad som händer. Denna annars abstrakta form ska passa ihop med regissören och videokonstnären Matthew Barney's filmer, som för övrigt verkar vara intressanta produktioner.

Kanske är det så att två abstrakta ting tillsammans förklarar varandra.

Mikael Barani

THE BLACK DAHLIA MURDER

Miasma
METAL BLADE/BORDER

Namngivna efter ett ouppklarat mord i Los Angeles 1947 lirar de musik som skulle kunna anses (nästan) lika brutalt som mordet på Elizabeth. Snart sextio år senare har vi snart hört oss trötta på göteborgssoundet som jänkarna hellre kallar "The New Wave of American Heavy Metal". TBDM:s pardonlösa dödsattacker går ändå inte att obehindrat värja sig för då farfen är hiskelig, melodierna hyggliga och vokalisterna passande. Att i denna stilyttring namnge låtar *I'm Charming* och *Dave Goes to Hollywood* genererar ytterliggare pluspoäng.

Roger Bengtsson

BLINDSIDE

The Great Depression
SONYBMG

När Blindside för fem år sedan släppte *A Thought Crushed My Mind* syntes och hördes stockholmarna lite varstans i det svenska mediebruset. De två följande skivorna, med välrenommerade Howard Benson som producent, har klättrat högt på listorna utomlands men här hemma har det konstigt nog varit så gott som tyst.

Sångaren Christian Lindskog tillbringade sex veckor i Sydafrika under senare delen av förra året och tillvaron där inspirerade till det nya alstret. Lyriken är en angelägen funderare över kontrasterna mellan där borta och vår västvärld. Musikaliskt är *The Great Depression* den naturliga fortsättningen för en grupp som enbart utforskar nya utmarker utan att tappa länken till sitt förflutna.

Från flera håll har det pratats om ett Radiohead i hardcoretapping och beskrivningen känns väldigt träffande för den senaste produkten, bandets starkaste hittills. Med en spännvidd som sträcker sig från spröda smekningar till stenhårda käftsmyllar, lyssna bara på *This is a Heart Attack*, borde väl äntligen svenskarna ge sitt rungande bifall. Bättre än så här blir det knapp.

Roger Bengtsson

BLOC PARTY

Silent Alarm Remixed
WICHITA/BONNIERAMIGO

Det är möjligt att jag tog i väl hårt med sägen i våras när Bloc Partys *Silent Alarm* släpptes. Det finns egentligen ingen anledning att ge den skivan särskilt mycket uppmärksamhet över huvudtaget. Tråkig var ordet sa Bull. Därför förvävar det mig att någon ens orkar med att ge ut en remix av eländet, men så andra sidan – vad kan bli sämre (en hel del säkert, jag vet).

Men faktiskt, plötsligt är *Silent Alarm* faktiskt relativt lyssningsbar, bitvis nästan bra. Istället för det eländiga hamrandet en snygg uppvisning i hur man kan omvandla skit till lite fräschare skit med några pluggar och en dator. Klart imponerande. Mogwai, Engineers, Four Tet och Ladytron gör så gott de kan. M83 är ute på bedrägligt tunn Vangelis-is medan *Silent Alarm*-producenten Paul Epworth gör en hygglig DFA-doftande *Banquet*, om han kommit på det tidigare kanske hela originalskivan varit roligare. DFA 1979 gör istället för en remix en cover på *Luno* som är lika menlös som sitt original (jag kommer aldrig att förstå dem oavsett). Tja, det finns lite av varje. Klart i varje fall att remixversionen vinner en trist 1-0 seger trots många felpass och slarvigt försvarpel (visst är det härligt med sportmetaforer?).

Fredrik Eriksson

CLUB KILLERS

Two Nights with Club Killers
BURNING HEART/BONNIERAMIGO

"Shit, vilken gyllene kväll det här är. Det är helt sjukt!", utbrister Håkan Hellström med typisk Håkan Hellström-entusiasm när han kliver upp på Stockholms-stället Debasers scen för att gästsjunga med The Killers, Club Killers stora husband. Och Club Killers är, med sina rocksteady-covers och många gästartister, säkert ett alldeles gyllene klubbkoncept. Som 70 minuter lång liveskiva är den knappast "gyllene", men väl "stundtals underhållande".

Club Killers-gänget, med folk från Weeping Willows och Moneybrother-bandet, jobbar upp ett ocklerligt retrosväng och har en fantastisk blåsektion. Här finns också goda sångare. Moneybrother gör en självfull *You Don't Know* och paret Papa Dee och Desmond Foster är stilsäkra i *Lonely Night*. Deras kärlek till reggae-musiken lyser igenom och lyfts fram ytterligare av blåsarnas smittsamma melodier. Även nämnde Håkan Hellström låter rolig och levande i *Blam Blam Fever*. Sängtekniskt balanserar han kanske på lite slak lina, men som den gode sjöman han är ror han förstås ska-skutan i hamn.

Men, här finns också svagare framträdanden. Poeten Daniel Boyacioglu sabbar en annars vass *Cantelope Rock* med sitt arga ordbajseri och Eye 'n' I är en annan gaphals som gör att Ken Boothes klassiska *Old Fashioned Way* känns väldigt lång. Allra värst är dock Sahara Hotnights Maria Andersson som totalslaktar Lee Perrys och Derrick Harriotts gamla *Tighten Up* med en hemsk, hemsk sånginsats. Någon borde satt stopp för den låten långt innan den här skivan skickades till pressning. Särskilt

BOB DYLAN

No Direction Home: The Bootleg Series Vol. 7
SONYBMG

Det är inte den osannolikt stora mängden utgivet material som produktive rockikonen Bob Dylan visat sig sitta på som är det mest anmärkningsvärda med fortlöpande projektet *The Bootleg Series*. Det är den konsekvent höga kvaliteten. Första trippealbumet med kasserade studioinspelningar – idel guldkorn, ska tilläggas – var makalöst. Bland det bästa som släppts i hans namn. Någonsin. Åtskilliga andra skulle gladeligen mista både ett öga och en arm för en låtskatt som den Dylan inte ens orkade odla tid på. En del gav han bort till artister som Nico, gamla flamma Joan Baez, och inte minst The Byrds. Resten låt han bara samla damm i 30 år.

Efter att de tre senaste släppen i serien har fokuserat på omytliga liveartisten Dylan – även dessa små mästerverk – släpps nu del sju, *No Direction Home*, som ett komplement till Martin Scorseses kommande Dylan-dokumentär. Med fokus på hans karriär fram till den omskrivna motorcykelolycka 1966, samlar dubbelskivan tidigare demokassetter, konsertinspelningar av en än så länge mycket ofärdig artist, samt åter fler live- och kasstagningar av vid det här laget redan sönderspelade Dylan-klassiker. Eller, med andra ord; ostämna gitarrer, fumlande fingrar och inte sällan mumlade texter. Inte helt överraskande är det också första gången resultatet är annat än enastående. För till skillnad från de tidigare utgåvorna var merparten

som folket bakom Club Killers annars verkar ha en sådan gyllene smak.

Daniel Axelsson

CRASHDIÉT

Rest in Sleaze
STOCKHOLM/UNIVERSAL

Allting skulle kunna vara en fejk. Crashdiét skulle kunna vara en skivbolagsbluff. De tontiga namnen på bandmedlemmarna, dubbel-k i titlarna och Mötley Crüe-prickarna i bandnamnet skulle kunna tyda på det. Men egentligen är det skit samma. Det här är så fruktansvärt bra.

Crashdiét hade inte funnits om det inte var för band som Ratt, Poison och Skid Row. På debutplattan, med det mediokra namnet *Rest in Sleaze*, finns klockrena flörtar till Mötley Crüe, Kiss, Paganini och Ratt i samma stil som Håkan Hellström plagierar Morrissey. Och precis som Håkan kommer Crashdiét undan med det, eftersom båda gör det med kärlek.

Dessutom sprudlar *Rest in Sleaze* mer än nån platta från nån av de ovannämnda grupperna under de senaste tio åren. LA-bandet har blivit gamla gubbar, Crashdiét är en ny hungrig generation. Utan tvekan, utan konkurrens, är det här årets partyplatta – trots en touch av smörrock mot slutet. När höjdaren *Knock'em Down* kikkar igång hoppar jag i soffan och håller öl över mig. Det är oundvikligt.

Torbjörn Hallgren

CRITERIA

When We Break
SADDLE CREEK/BORDER

Criteria släppte en riktigt bra debut för några år sedan. Då handlade det mer om en soloinsats från Stephen Pedersens sida med medverkan av förmågor från fina akter som exempelvis Cursive. Nu verkar Criteria vara mer av ett

av materialet på *The Bootleg Series Vol. 7* aldrig avsett att ges ut, ens när det spelades in. Det är kom-ihåg-inspelningar och trevande försök mot en perfekt tagning av låtar på *Highway 61 Revisited* och *Blonde On Blonde*. Visst finns här en del guldkorn. Den aggressiva konsertversionen av *When My Ship Comes in* är värd att låna ett öra. Eller den elektriska liveupptagningen av *Maggies Farm* på Newport Folk Festival 1965 – Dylan vrålar för full hals för att höras över kombandet Butterfield Blues Band. Men det räcker inte. Små tempovariationer eller en och annan textrad som är annorlunda än den utgivna versionen i all ära. Men hur många versioner av samma låt är nog? Hade det här varit vilken annan artist som helst, The Beatles undantagna, så hade ingen brytt sig. Till skillnad från de andra sex – alla högst väsentliga – delarna av *The Bootleg Series*, är *No Direction Home* en våt dröm enbart för alla fanatiker som sukter efter lite mindre repiga versioner av sina gamla piratskivor. För resten av jordens befolkning är den överflöd.

Dan Andersson

BLACKALICIOUS
THE CRAFT

THE NEW ALBUM
IN STORES SEPTEMBER 20th
includes the tracks "Your Move", "Powers",
and "Rhythm Sticks"

ANTI-
ANTI.COM

ACHADOS E PERDIDOS
CURUMIN

"Achados e Perdidos brings together the best of many worlds, from samba rock to hip-hop and beyond, equal parts Jorge Ben and Mantronix."
- CHIEF YOUNG, BLACKALICIOUS

IN STORES SEPTEMBER 21st QUANNUM.COM ANTI-
ANTI.COM

Bettye LaVette
I'VE GOT MY OWN HELL TO RAISE

"You've got a singer here who is willing to stretch and not content to live in the safety zone. Bettye LaVette's voice is the superb line that connects Lucinda Williams' "Joy" to Dolly Parton's "Little Sparrow" via numbers by Sinead O'Connor and Joan Armatrading. Those songs never sounded better and neither has one of R&B's greatest under-acknowledged vocalists." - ELVIS COSTELLO

IN STORES SEPTEMBER 28th ANTI-
ANTI.COM

Tim Fite
Gone Ain't Gone

"Gone Ain't Gone is a darkly whimsical inspection of theft as a vehicle for cultural-evolution."
- LAWRENCE Q. MOYER (1932 - 2004)

Released September 14th ANTI-
anti.com

YOUTH GROUP
Skeleton Jar

The new album, out September 7th.
"Beautiful" - NME
INCLUDES "Shadowland"

youthgroupmusic.com | epitaph.com | anti.com

**THEY THINK THEY ARE THE
ROBOCOP KRAUS**

"Inspirational, ideas packed German post punk"
- NME

THE NEW ALBUM OUT SEPTEMBER 7TH.
INCLUDES "You Don't Have To Shout"

ANTI-
ANTI.COM

band, även om det i konvolutet står att skivan till stor del är inspelad av Pedersen själv.

Precis som med förra skivan är *When We Break* späckad med rytmisk lekfullhet och lätt panisk sång. Det ligger en ande av nittiotalets indie-rock över melodierna, och jag blir ännu en gång lika upprymd över parallellerna till ett av mina absoluta favoritband Chavez. Här präglas hantverket av samma aviga uträkningar och vinklar som utgör bryggan mellan ett matematikgeni och gemene man.

Mikael Barani

THE CURE

Seventeen Seconds - Deluxe Edition

Faith - Deluxe Edition

Pornography - Deluxe Edition

UNIVERSAL

Återutgåvan av gamla alster kan komma i många former och förpackningar, de flesta sämre än bra. Men det finns undantag. Delvis beroende på hur arbetet bakom gått till. Och vem som ligger bakom det.

För återutgåvan av dessa tre tidiga The Cure-album står lyckligtvis Robert Smith själv. Skönt att veta att ingen utomstående hafsat ihop det över en weekend-resa eller liknande. För albumen är både innehållsriktiga berikade och rikt tilltagna. Liveversioner, alternativa tagningar och rena demos. Sådant som brukar höra boxar till. Och det känns verkligen äkta rakt igenom. *Play for Today* och *A Forest* live från juni 1980 är två exempel.

Och det är ju ganska skaplig utdelning, att på tre album få 45 tidigare outgivna spår. Dumt att klaga - bara att införskaffa!

Niklas Simonsson

THE DANDY WARHOLS

Odditorium Or Warlords of Mars

CAPITOL

De som föll för Dandys senaste alster *Welcome to the Monkey House* från 2003 kommer att få sig en smärre chock. För Courtney Taylor-Taylor och grabbarna har gjort en u-sväng, gått tillbaka till ursprunget, flummat och stökat till det och gjort en riktigt bra, men väldigt svår, platta. Syntarna är nästan helt borta och ersatta med skramliga akustiska gitarrer och trumpeter vilket lyfter skivan. Det är ibland på gränsen till jam-musik med en öppningslåt på strax under tio minuter och en avslutningslåt på 11.50. Allt är väldigt löst, slapp och fritt och jag tycker att det passar The Dandy Warhols. Om den förra skivan var kall och kalkylerande så är den här raka motsatsen.

Men problemen som de brottats under hela sin karriär består. Courtneys röst är fortfarande alldeles för anonym och alltför ofta är titlarna smartare än vad låtarna kan leva upp till, eller sug på dessa: *Colder Than the Coldest Winter Was Cold* eller *Love is the New Feel Awful* och sen har vi *Down Like Disco*.

Men när de är bra brinner de mer än vanligt och *All the Money Or the Simple Life Honey* är riktigt bra, likaså *Everyone is Totally Insane* och även med allt flum tycker jag att *Love is the New Feel Awful* är helt underbar.

Men jag är väldigt tveksam om den stora publiken kommer att ha tålamod att ge den de lyssningar som krävs för att uppskatta den.

Mathias Skeppstedt

DEUS

Pocket Revolution

V2/BONNIERAMIGO

Har varit lite bekymrad över deUS. Om det skulle komma något mer livstecken överhuvudtaget. Ålskade spontaniteten i *Worst Case Scenario*, den vaga obeslutsamheten i *My Sister = My Clock*, omedelbarheten i *In a Bar Under the Sea* och den nästan omständligt subtila storhet som vävdes ner i *The Ideal Crash*.

Det här var 1999. Och sedan hörde man inte mycket. Samlingsplatta. Andra projekt. Men så kommer här då *Pocket Revolution*. Men det låter naturligtvis annorlunda. Som alltid, måste man nästan tillägga. Delvis på grund av att det gått så lång tid sedan sist, delvis på grund av att det är en helt ny lineup. Och delvis på grund av Tom Barmans andra projekt, som också smittar av sig här. Lite av ett nytt sound, mer malande, mer monotont, man har nästan lust att säga att det låter tråkigare. Mindre av det som pekade i riktning mot Radiohead en gång, men fortfarande med det lilla egna kvar - man hör att det är dem. Men som alltid måste man ge det tid. Och det växer och blir stort. Inte lika stort som det en gång var, men i alla fall så att glädjen av att återse deUS inte blir en besvikelse.

Magnus Sjöberg

ECHO AND THE BUNNYMEN

Siberia

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Jag förundras över hur vissa åldras med mer värdighet än andra. Ian McCulloch är en lagrad flaska Lagavullin.

På *Siberia* finns några riktigt starka spår. De tre inledande får en att glömma att det är 2005. För ett tag känns det som om det är 1983 igen och det är alldeles underbart. *Siberia* är en för mig saknad skiva. Många gör plattor med tydlig åttitalstouch på produktion och i låtskrivandet, men få lyckas. Kanske bara Interpol och Franz Ferdinand. Men jag har saknat en platta som *Siberia*. En skiva som påminner mig lite om mitt åttital. Om *Unforgettable Fire*, *Starfish*, *Script of the Bridge*, *From the Lions' Mouth* och *New Gold Dream*.

Per Lundberg GB

EDITORS

The Back Room

PIAS/BORDER

I Interpols kölvatten träder Editors fram i rampljuset med sin mörka, mekaniska pop. Det handlar inte om någon exakt kopia, men nog har Editors lyssnat både en och annan gång på New Yorks hypade mörkermän.

Där Interpol förmedlar allvar och becksvarat mörker är Editors betydligt snällare. Men vissa stunder, som i *All Sparks*, får de nästan ångest och hjärtekross att kännas som vackra ting. Gitarrerna utgör de viktigaste byggstenarna. Ibland, särskilt i *Lights* och *Bullets*, inbillar jag mig att U2 lånat ut The Edge för att lägga tuggande slingor. Öppningen med de tre kort och koncist döpta *Lights*, *Munich* och *Blood* sätter en högklassig standard som Editors tyvärr inte orkar upprätthålla skivan igenom. Vissa spår är alldeles för ljumma för att brännas. Men de som bränns, de känns.

Christian Thunarf

ESKJU DIVINE

Come and Join Close Your Eyes Become Blind We're On Our Way to Eskju Divine

IMPERIAL/BONNIERAMIGO

Fjolårsarbetet med höstens releaser började med en brevbomb. Ett fyrspraks EP-monster i form av Eskju Divines debut *Darkness All Around* som hade ramlat in på redaktionen under sommaren. Så infernaliskt starkt och vackert, som görs än mer anmärkningsvärt genom att bandet är en trio. Piano, bas och trummor trakteras.

Två av EP-skivans spår finns med på fullängdsdebuten *Come and Join Close Your Eyes Become Blind We're On Our Way to Eskju Divine* som inte håller samma extremhöga standard. Och det är lite för mycket begärt kanske, men plattan bjussar ändå på mäktigt popmusik - pulserande och storslaget, lika ofta bombastiskt som viskande i sitt uttryck.

Fog och So High är ett par svulstiga Zeppelinare till exempel. Och med Gustaf Spetz starka stämman som kryddar kraftpaketet ytterligare.

I Groove-intervjun i #5 2005 utlovas att de ska vara rääre och skitigare live. Kan det stämman – samtidigt som tyngden bibehålls – låter det som årets upplevelse 2005...

Niklas Simonsson

ESPERS

Espers

V2/BONNIERAMIGO

Det är en imponerande debut. Amerikanska Espers tar tidlösheten in i moderniteten och struntar i vart man hamnat. Som en provkarta över det bästa av nyfolk och traditionsbunden oppfinningsrikedom. Espers skulle lika gärna kunnat verkat för 30-40 år sedan och varit lika bra då, även om det med tanke på medlemmarnas ålder är otänkbart. Men som en direkt länk till det bästa av brittisk folk i modern tid via Pentangle, Mellow Candle och de ofrånkomliga Incredible String Band har inte bara Espers tagit med sig andan, gjort låxan och tagit examen. De tar hela genren vidare, eller ser i alla fall till att den expanderar till nya lyssnare och domäner. De visar att folkmusik med rötter i så mycket tradition inte bör kallas världsmusik och fortfarande är vital och spännande. I stämning, i framförande, i berättande. Med sträng, stråke, flöjt och emellanåt en fuzzad gitarr. Det behövs inget mer.

Magnus Sjöberg

FLANGER

Spirituals

NONPLACE/DOTSHOP:SE

Uwe Schmidt är en flitig typ. Lassigue Bendthaus, Atom Heart, Atom™ och Señor Coconut är bara några av många alias som spänner över bodydoftande electronica via IDM till Kraftwerk-covers i bossatempo. Förutom alla sina soloprojekt är han också inblandad i en del mer eller mindre fasta konstellationer. Flanger som han delar med Burnt Friedmann är ett exempel.

För *Spirituals* har de båda herrarna samlat material med sina inspelningsapparater runt om i världen. På sina resor har de träffat musiker och bett dem medverka på den jazzkavalkad som *Spirituals* är. Hårdiskarna har fyllts med akustiska inspelningar Schmidt och

Friedmann sedan skickat mellan sig. Mellan Santiago i Chile och Köln i Tyskland.

Inspelningsstället är nutidens electronica- och laptopproducerande. Musiken på *Spirituals* är det inte. Det handlar om jazz, swing och amerikansk populärmusik som den såg ut för cirka 80 år sedan. Gershwins ande vilar tryggt över inledande *Funeral March*. Django Reinhardt kikar ner från himlen med ett leende när han hör *Tiny Tina*. Och är det inte jazzklassikern Blue Moon som sipprar in i *Peninsula*? Ja, ni hajar. Det är jazzig, klassiskt och håller hög klass. Det som dock drar ner betyget rejält är sångaren Richard Pike som gör allt för att låta känslös utan att lyckas. Med en annan sångare hade det lyft ytterligare. Men jag gissar att det inte spelar någon roll – Woody Allen dreglar nog floder över *Spirituals* för i mängd och mycket låter skivan som ett perfekt soundtrack till någon av hans filmer.

Mats Almgård

JASON FORREST

Shamelessly Exciting

SONIG/DOTSHOP:SE

Jason Forrest, som också ger ut musik under namnet Donna Summer när transvestitdriften blir för stor, ligger inte på latsidan. Precis som Venetian Snares verkar han tycka att en utgivningstakt på två-tre album om året är lagom. Och precis som med Snares kan det bli lite sisådär med kvaliteten. Sälla lite mer, och kanske albumen skulle vara helt oförglömliga, skulle man vilja säga till dem. Vilket inte vill säga att *Shamelessly Exciting* är en dålig platta.

Liksom hans tidigare platser är den mer än enda lång resa genom musikhistorien än en samling separata låtar. Jag vet inte hur Jason jobbar, men jag kan föreställa mig hur han köper en bunt femkronors-LP i någon sjaskig second hand-butik, för att sedan hacka dem i småbitar i datorn. Det som kommer ut låter fortfarande som rock, men det går i drill'n'bass-hastighet och det går att dansa till det. Lätttitlar som *My 36 Favourite Punk Songs* och *Storming Blues Rock* kanske förklarar ytterligare. Det är kul, det är frenetiskt och det är inte det man sätter på om man vill ha en lugn hemmakväll. Party hard!

Henrik Strömberg

FUN LOVIN' CRIMINALS

Live'n in the City

SANCTUARY/SONYBMG

Kungarna av cool är tillbaka. Grabbarna som en gång i tiden sjöng om att Barry White råddade deras liv släpper nu en skiva tillägnad New York City. Naturligtvis är det förpackat på ett så snyggt sätt att det känns som om du är en miljon dollar med solen blänkandes i glajjorna. Å andra sidan försvinner den glatta ytan rätt snabbt.

Huey Morgans väsende röst blir tröttsam och känns långt ifrån berörande. Hans sorger känns inte ens särskilt gripande när de ackompanjeras av de vackra stråkarna från Shirley Bassey's *Where Do I Begin (Love Story)*.

Mikael Barani

HYPOCRISY

Virus

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Förra årets *The Arrival* var inte riktigt vad jag förväntat mig från den, enligt ryktena, ständigt arbetande Tägtrens dödsensemble. Inte vet jag om nytilkomne trumslagarpojken Horg (ex-Immortal) skjutit till idéer men något har uppenbarligen hänt. Mordiskt snabba *Craving for Another Killing* och gjutjärnstunga *Let the Knife Do the Talking* tampus ivrigt med riffesten *Blooddrenched* och den atmosfäriska *Living to Die* om skivans höjdpunktspostioner. Troligen är det dött lopp. Men riktigt bra låtar är det i alla fall, bland det bästa jag hört dalmasarna bjussa på hittills i karriären.

Roger Bengtsson

IRON MAIDEN

Death on the Road

CAPITOL

Det är snart 20 år sedan, men jag minns det som igår. Att mima till hårdrock var den stora sysselsättningen – och just denna tid var Iron Maidens *Live After Death* hårdvaluta (tätt följd av Kiss *Alive*-album och Scorpions *World Wide Live*). Vid ett specifikt tillfälle hyvlades Maiden-alstret av två gånger på raken, vilket renderade i luftfuktighet motsvarande Venezuela i mitt pojkrum.

Det var Iron Maidens första live-album. Som fått ett flertal efterföljare, ingen i närheten av *Live After Death*. Nya *Death on the Road* lämnar även den en del att önska dessvärre. Jag tycker att releasen är aning fel-tajmad. Bandet har precis besökt Sverige med sin turné – där enbart låtar från de första fyra albumen spelades. Att då släppa en konsert inspelad slutet 2003, utan egentlig anknytning till 2005, verkar lite långsökt. Även om låtvalet kanske inte hade påverkats nämnvärt så hade något i anslutning till senaste turnén varit helt okej. Men detta? Nja...

Ett dubbelalbum på 16 låtar är inte direkt saftigt tilltaget. Får hoppas att DVD-utgåvan från samma konsert är aningen mer fyllig.

Niklas Simonsson

KENTA

Tillbaka för första gången

PAY PER BAG

Under nittioalets slutfas gjorde Västeråsgruppen De 6 Apornas Armé sig snabbt ett namn inom sin genre. Deras tid som grupp tycks numera avslutad, men kvar står rapparen Kenta Kuk – som nu, fullt förstället, valt att korta ner namnet till Kenta. Efter att ha släppt en EP under våren 2004 kommer nu slutligen Kentas fullängdare där gästartisterna utgörs av bland andra Ken Ring och reggae-orienterade Leafy.

Sedan barnsben vet vi alla att det är tanken som räknas, och det är därför jag med ett visst vemod måste erkänna detta albums stora brister. För trots att Kenta ambitiöst nog själv

MEW

Glass Handed Kites

SONYBMG

Jag ska vara helt ärlig – jag hade aldrig hört talas om Mew innan den här plattan damp ner i brevlådan. Mew är från Danmark, baserade i London och har tidigare släppt tre platser, varav den förra, *Frengers*, breakade dem utanför Danmark.

Och detta är bland det bästa och mest intressanta jag hört i år. Det är nästan omöjligt att beskriva vad de håller på med, men det inkluderar enorma doser av popmusik filtrerat genom My Bloody Valentine, Muse, Gang Of Four, Cocteau Twins och Scissor Sisters (funkar det?).

Det är väldigt pretentiöst och överarbetat på ett enbart positiva sätt och väldigt starkt material. Hela skivan är gjord som enkasta självständiga låtar, men sitter ihop som om de spelats in som en. Och när J Mascis kommer in och sjunger på *Why Are You Looking Grave?* är det bara så bra att jag måste sluta med vad jag håller på med och sätta mig ner. *Apocalypse* kanske är årets poplåt

medan postpunknen i *The Zookeeper's Boy* får mig att le urfånigt.

Men jag måste avsluta den här recensionen snart innan jag börjar yra om toner lätta som regn, gitarer som sköljer över som vågor, änglaröster, popådror som flyter genom sinnena eller använder ord som svulstigt, mäktigt, tårdrövande vackert, rockopera och annan sån pretentiös journalistdynga. Gå bara ut och köp den!

En sak till. En av låtarna heter: *Saviours of Jazz Ballet (Fear Me, December)*. Bara det borde väl räcka?

Mathias Skeppstedt

LUGER PRESENTERAR:

THE MAGIC NUMBERS (UK)

12/9 BERGEN GARAGE – 13/9 OSLO BLÅ
15/9 GBG WOODY@STICKY FINGERS
16/9 STHLM ACCELERATOR@MONDO

MARTHA WAINWRIGHT (US)

19/9 OSLO GARAGE – 21/9 STHLM SÖDRA TEATERN

CARIBOU (CA)

21/9 OSLO GARAGE
22/9 STHLM ACCELERATOR@DEBASER
23/9 GBG SLIPPERY PEOPLE@PUSTERVIK

LAURA VEIRS AND THE TORTURED SOULS (US)

25/9 STHLM DEBASER

STEREO TOTAL (D/FR)

27/9 OSLO JOHN DEE – 29/9 STHLM MONDO
30/9 LUND MEJERIET – 1/10 GBG STICKY FINGERS

THE CLIENTELE (UK)

29/9 STHLM DEBASER – 30/9 GBG STICKY FINGERS
1/10 OSLO GARAGE – 3/10 KÖPENHAMN LOPPEN

JIM REID (UK)

30/9 STHLM DEBASER

STEPHEN MALKMUS AND THE JICKS (US) + SUPPORT: THE CRIBBS (UK)

3/10 STHLM DEBASER – 4/10 LUND MEJERIET

TALIB KWELI (US)

5/10 STHLM BERNIS

BLUETONES (UK)

15/10 STHLM FRITZ S CORNER@DEBASER

ELECTRELANE (UK)

18/10 KÖPENHAMN LOPPEN
19/10 STHLM ACCELERATOR@DEBASER

THE LONG BLONDES (UK)

21/10 STHLM DEBASER

ANDREW BIRD (US)

26/10 GBG WOODY@PUSTERVIK
27/10 LINKÖPING HERRGÅRN – 28/10 STHLM DEBASER

EDITORS (UK)

26/10 GBG STICKY FINGERS
29/10 STHLM FRITZ S CORNER@DEBASER

THE WHITE STRIPES (US)

27/10 STHLM ANNEXET

AKRON / FAMILY (US)

29/10 GBG RÖDA STEN – 1/11 STHLM DEBASER

SIGUR RÓS (IS) + SUPPORT: AMINA (IS)

30/10 HELSINKI HOUSE OF CULTURE
1/11 STHLM CIRKUS – 2/11 OSLO KONSERTHUSET
3/11 GBG KONSERTHUSET

COLDPLAY (UK)

7/11 STHLM GLOBEN

AMADOU & MARIAM (MALI)

2/11 STHLM KÄGELBANAN – 3/11 UPPSALA KATALIN
4/11 GBG MUSIKENS HUS
5/11 OSLO OSLO WORLD MUSIC FESTIVAL
7/11 MALMÖ KB – 8/11 KÖPENHAMN VEGA

THE TEARS (UK)

3/11 MALMÖ KB – 6/11 STHLM BERNIS

HOUSE OF LOVE (UK)

12/11 STHLM DEBASER

ANTONY & THE JOHNSONS (US)

13/11 OSLO ROCKEFELLER
14/11 STHLM CHINATEATERN

RÖYKSOPP (NO)

21/11 STHLM CIRKUS

THE POSIES (US)

25/11 MALMÖ KB

VIVE LA FÊTE (BE) + SUPPORT: FIREFOX AK

29/11 ÅRHUS VOXHALL – 30/11 KÖPENHAMN VEGA
1/12 STHLM DEBASER – 2/12 GBG STICKY FINGERS
3/12 LUND MEJERIET

FRANZ FERDINAND (UK)

8/12 STHLM ARENAN

FÖR MER INFO OM ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER, FLER KOMMANDE KONserter SAMT TURNÉER MED VÅRA SVENSKA BAND SE: WWW.LUGER.SE

Förköp i Stockholm: Biljett Direkt/ Tinet 077-1707070

www.tinet.se (Biljett Direkt Tinet säljs via alla Tinet och

ATG-ombud i hela landet), Södra Teaterns Biljettkassa

08-556 97 230, www.sodrateatern.com, Chinateatern

08-566 323 50, Cirkus 08-6601020, Globenarenorna

077-131 00 00, www.globenarenas.se, Sound Pollution samt

Record Hunter. Övriga städer, se lokal annonsering.

LUGER

WWW.LUGER.SE

Min debut som skribent i spalten egenproducerat kunde kommit lägligare. Med livet nerpackat i flyttkartonger och en aldrig sinande mängd bräte i kaos runt omkring mig har jag haft begränsad tid att ägna framtidens artister. Men jag kan berätta en sak: att få lyssna på hemmasnickrad musik efter att ha plågat mig igenom ett berg av smaklösa promos från diverse skivbolag har varit som bomull för mina öron.

Under läkningsprocessen har det fått mig att reflektera. Att jorden är en orättvis plats vet vi alla, men vad är det som avgör vilka artister som får skivkontrakt? Jag kan utan möda räkna upp band som förtjänar att backas upp av skivbolag, till skillnad från nerskräpore som The Rasmus, Keith Urban, 50 Cent och Static-X.

Ett av dem heter **Golden Hills** och huserar i Örebro. De unga grabbarna framför stillsam country komplett med amerikansk brynting och glockenspiel. Det låter så moget och självklart att jag häpnar. Steel-gitarren skär som en varm kniv genom smör och sångaren Christian Björk låter som en hybrid av Ryan Adams och Bob Dylan, era *Nashville Skyline*. **Golden Hills** ger en mycket fin uppvisning på sin tredje CD. Låt oss bara hoppas att basisten Göran Persson inte visar sig extraknäck som stadsminister.

Även i detta nummer av Groove bereds plats åt en triphopakt, den här gången vid namn **21 Hertz**. Den spöklika och inte helt rena sången av Karin Steneby-Ricci för tankarna till triphopens största – Portishead. **21 Hertz** hymlar knappast med sina influenser. Musiken lunkar smygande fram med borrhanda basgångar och en hel del sköna, elektroniska brus och skrap. Det är isande kyligt och monotont precis som triphop ska vara, och jag tycker att de framför den på sitt eget utmärkta vis.

Betydligt piggare blir det då göteborgska **don Agbai** brakar loss i min stereo. Den elektroniska drömpopen på *Dream Scenario* är duons "andra försök att åstadkomma något fint". Musiken är tillräckligt primitiv för att låta som hämtad från ett 8-bitsnintendo och lagom vågad för att tillåta inblandning av gitarrer och poptexter om kärlek, världens minsta skepp i den djupaste oceanen och Askungen. Det är oförutsägbart och faktiskt ganska eget.

Ett tvärt kast senare till något kanske inte lika spännande, dock skickligt framfört, hamnar vi i Kungsbacka. Där någonstans i en instängd replokal svetts **Manimal** fram tung metal i Iced Earth-skolan. Sångaren vrålar ut sin ilsken tant-falset som om han vore självaste Bruce Dickinson på Ullevi och resten av killarna sköter sina instrument med bravur. Bandet med det tveivelaktiga namnet är fyra år gammalt och långt ifrån originellt på hårdrocksmarknaden. Men de framför sin muskulösa metal med en sådan målmedvetenhet och övertygelse att jag inte kan göra annat än le. Och då menar jag inte på något nedlåtande sätt, jag uppskattar musiker som vet vad de vill och tror på sig själva. Varför? Jo, för att jag alla berg med hemska promos till trots plötsligt återvinner min tro på mänskligheten.

Christian Thunarf

För kontakt:

Golden Hills: christian_bjork@hotmail.com

21 Hertz: karinart@chello.se

don Agbai: johan_lennart@hotmail.com

Manimal: sam@manimal.nu

står för stora delar av skivans produktioner och mixning – och texterna ofta är personliga skildringar med kärlek som tydlig paroll – så faller det hela väldigt platt. *Tillbaka för första gången* må ha en mycket varierande ljudbild, men från inledningsspåret *Min bil* (vars sound tycks skrämmande likt Snooks radiodänga *Mr Cool*) löper skivan bara framåt i ett sammelsurium av Ruff Ryders-pampiga beats, svensk förortsromantik och stundtals buskisjargong. Inget nytt under den svenska hiphopsolen. Erik Hjortek

KINSKI

Alpine Static

SUB POP/BORDER

Kinski riffar. Kinski är hungriga. Kinski exploderar. Kinski sveper fram. Kinski leker kraut. Kinski rockar. Kinski exploderar. Kinski är instrumentala. Kinski är monotona. Kinski experimenterar. Kinski gillar Groundhogs. Kinski gillar Black Sabbath. Kinski gillar Terry Riley. Kinski finns inte att ladda ner. Kinski behöver dina pengar. Du behöver Kinski...

Jonas Elgemark

LAAKSO

My Gods

V2/BONNIERAMIGO

Alltså, man blir så innerligt trött på att läsa pressreleaser. "My Gods" är inspelad år noll, som en ny start". Vad är det? Det är väl klart att ingen artist någonsin, förutom New Order och Ramones, medvetet vill upprepa sig. Alla vill väl utveckla sig i varje fall lite. Men visst, Laakso gör plötsligt arena-indie men det är väl inget som inte är ett högst naturligt steg för många norrländsk grupp som rönt viss framgång i Tyskland. Själv mär jag lite illa av svartsynt uppblåst indiepop och förstår inte alls varför man skulle vilja göra det frivilligt, men jag vet: det är lätt att bli euforisk och bre på för mycket och inte minst är det roligt att leka stadiumrock.

Hur som, *My Gods* kunde ha varit lika finstämd, vildsint galen och trevlig som debuten, singeln *High Drama* och några till fungerar hjälpligt, men istället fastnar den i ett mellanläge där vidriga pretentiösa arena-indieband står och lurar å ena sidan och där jag ändå anar att någonstans där inne bakom kattminkets finns det anspråklösa lätta men ändå smått storartade som jag vet att Laakso besitter. Det är lite synd. Det har ingenting med att jag saknar mässingsorkestern, det är bara en formsak och humörsvängningar. Fast samtidigt tror jag inte att det hade spelat någon roll. Inte hade jag heller velat höra *I Miss You 2.0*. *My Gods* kanske är bättre än inget i alla fall. Ja ja, lite sorgligt att vi vuxit ifrån varann, att vi måste vara för oss själva, etcetera etcetera.

Fredrik Eriksson

THE LEGENDS

Public Radio

LABRADOR/BORDER

Föreställ er en värld utan The Cure. Tänk så mycket vi hade sparat på ozonlagret, och tänk på allt här som inte fallit av på grund av en hel generations överkonsumtion av härsprej och svart härfärg. Men för tillfället tänker jag mest på att *Public Radio* aldrig hade varit möjlig utan Robert Smith & Co.

Den plankade basgången från *Close to Me* i *Something Good* kan inte vara annat än en hyllning till The Cure, komplett med handklapp och hela kitet. Även den fantastiska singeln *He Knows the Sun* flirar kraftigt med The Cures *Just Like Heaven* (och därmed även New Orders *All the Way*).

Johan Angergård, alias The Legends, har på andra albumet ändrat riktning från *Up Against*

the Legends mot ett mer futuristiskt sound. Förutom de uppenbart lånade gitarrharmonier från New Order och The Cure använder The Legends en Joy Division-ljudande trummaskin och Johan sjunger ganska snarlikt Jay-Jay Johanson.

Labrador släpper ännu ett svenskt oberoende album av mycket hög kvalitet. Det är ett givet köp – om du diggar tillbakablickande framtidspop.

Christian Thunarf

PETER LEMARC

Sjutton sånger – LeMarc sjunger LeMarc

COLUMBIA/SONY

Det har känts som någon form av hatkärlek, mitt förhållande till Peter LeMarc. Ofta har jag på något plan tyckt att det han gjort varit bra, men samtidigt har det också funnits någon gnagande känsla av fränstötande, av förnekelse, av det godas antites. Det är inget jag kunnat sätta fingret på. Förrän nu.

När Peter LeMarc tar sina låtar och rycker upp dem med roten från den infekterade mylla som varit många av låtarnas största svaghet – arrangemangen. Istället för den ibland väl åttiotalismyllrande överjästheten är varje liten del nu avskalad, ren från utsmyckning, ren från anskrämlighet. Här är allt som det föddes, lika naket, lika sårbart, lika ärligt. Följaktligen låter också LeMarc innerligare, närmare och ibland så utlämnande att hade man inte hört mycket av det här i annan tappning hade man knappt vågat lyssna för risk av att helt gå upp i det, att komma för nära. Visst är till exempel *Häll om mig* svar att bryta loss från sitt ursprung, från den version som man hört gång efter annan, men det funkade. Precis som allt annat på plattan. *Drived*. Mmmm.

Och som om inte allt vore nog här, så är förpackningen i sin skivbolagsnostalg och oerhörda smakfullhet nästan bara den värd pengarna.

Magnus Sjöberg

LIGHTHEADED

Wrong Way

TRES/BORDER

Jag minns med ett leende när jag hörde hiphop allra första gången. Det var på nitio-talet och jag var ganska liten. Jag lyssnade på *Rapper's Delight* med Sugar Hill Gang och älskade det jag hörde. När jag spelade Lighthouse nya platta *Wrong Way* hände något liknande. Det var som att höra hiphop för första gången igen efter att ha gått igenom år av tråkig monoton gangsta-bling-MTV-musik.

På *Wrong Way* får den som lyssnar en påminnelse om vad hiphop egentligen handlar om. Lighthouse kommer från Portland och består av duktiga rapparna Braille, Omega Watts och Othello, producenten Muneshine och DJ Bombay. De tillhör den positiva undergrunds scenen i USA. Gruppen påminner om Los Angeles guldklimp People Under The Stars.

Lighthouse fick riktigt bra kritik för sitt första album *Pure Thoughts* som släpptes 2001, men med en markering om att texterna var för snälla. På *Wrong Way* genomsyras texterna fortfarande av gruppens starka religiösa tro. Men texternas budskap levereras med en lätthet och en optimism som gör att de inte upplevs som krystad kristna predikningar.

Lighthouse gör musikalisk hiphop som vågar ta ut svängarna. Lekfullhet vid mixerbordet präglade de grymma beaterna som tillsammans med rapparnas olika talanger gör plattan till en höjdare. På första spåret *Orientation* får du träffa de tre rapparna som berättar vilka de är. Det är lite funk, många tankar, mycket oväntat och framförallt hiphop

som får dig att tro att du lever på ett annat årtionde. Lyssna på *Bing Pong* och rys till skön experimentell hiphop. Lyssna på *Speak Your Peace* och älska budskapet. Åh va fan, lyssna på hela skivan istället och förundras över deras storhet!

Therese Ahlberg

LITTLE FREDDIE KING

You Don't Know What I Know

FAT POSSUM/BONNIERAMIGO

Ännu en i raden av bevarade blueshemligheter. Little Freddie King föddes 1940 i McComb, Mississippi. Började spela gitarr när han var 14 år och drog till New Orleans. Försörjde sig som TV-reparatör när han inte satt i fängelse för fylla eller slagsmål. Har till och med blivit skjuten i ryggen av sin nuvarande fru. Ett levnadsryde som gör uttan på en massa annat. Freddie King är en tuff jävel som spelar smutsig träskblues och som får en att vilja hänga på juke joints med en öl i handen hela natten. Nu för tiden tar Freddie det lite lugnare. Han reparerar fortfarande TV-apparater och har just gjort skivdebut. Inte illa pinkat.

Per Lundberg GB

MADBALL

Legacy

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Pang, pang, pang. Här lämnas inget åt slumpen. Bara rakt på i ett rasande tempo. Madball har hällit stilen i sex skivor. Och behöver väl inte ändra på något. Kanske ha med färre låtar. På *Legacy* finns 16 och det är minst fyra för många i mitt tycke. Gatans lag, stolthet och kamratskap. Gangsta hardcore när den funkade som bäst.

Per Lundberg GB

MARBLES

Expo

FARGO/BORDER

Behöver världen verkligen mer popmusik? Jo, åtminstone när Robert Schneider står som uppövsman. Frontfiguren i Apples in Stereo har tagit upp sitt gamla soloprojekt Marbles och gör anspråklös rockmusik med gnistrande popmelodier och sköna åttiotalssystrar. Liksom tidigare lutar han sig mot harmonier som andas sextio-tal men gör ändå egensinnig musik som gör livet roligare. Lyssna bara på *Out of Zone*, *Magic* och *Move On*. Eller varför inte den skira och instrumentala *Jewel of India*.

Robert Lagerström

MARCONI UNION

(Distance)

ALL SAINTS/SHOWTIME

En ensam gitarr ger ett melodisk djup till Marconi Unions snygga elektroniska lyssningsmusik. Det är instrumentalt, åt ambienthället, man skulle kunna säga Global Communication med indiekänsla. Även om Marconi Union använder sig av gitarrer och stundtals elbas känns de mer som ambient än indietronica, med samma förkärlek till extremt vackra ljudlandskap som Ulrich Schnauss eller danska Manual. *(Distance)* är inte en skiva som kräver din intellektuella uppmärksamhet, men den är väldigt trevligt att lyssna på.

Henrik Strömberg

TEAIRRA MARI

Roc-A-Fella Records Presents Teairra Mari

ROC-A-FELLA/UNIVERSAL

Damon Dash och Jay-Z har en ny protegé och hon heter Teairra Mari. Hon är en söt tjej med darrande r'n'b-röst som säkert kommer tjäna storkovan åt Carter-imperiet även om konkuransen bland unga soultejer nuförtiden är knivskarp. Med booming produktion, kaxig attityd, sockersött anlete och lagom sexig image är Teairra Mari en värdefullt vara. Produkten är artisen, inte nödvändigtvis

TRAILER TRASH

LÖR 24 SEP KL 12-16:00

VI FIRAR MED:

VÅRAN EGEN FÖRSTA T-SHIRT KOLLEKTION
TATUERINGSINSPIRERAD KONSTUTSTÄLLNING,
MUSIK ETC.

FÖR MER INFO SE. WWW.TRAILERTRASH.SE

VÄLLKOMNA

KARL JOHANSGATAN 40 MAJORNA

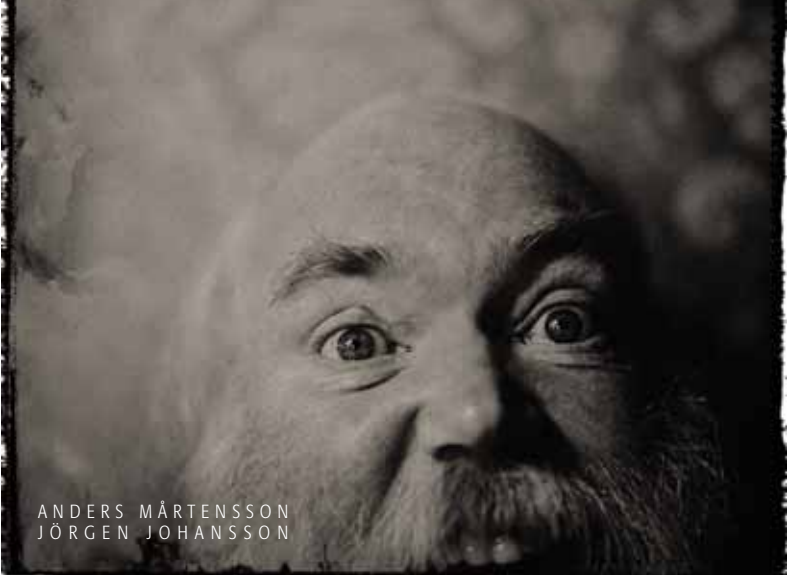
• Om människor och miljöer runt Bruce Springsteen och Asbury Park. Anders Mårtenssons och Jörgen Johanssons möte med medlemmar i E Street Band och andra lokala hjältar i Asbury Park, NJ.

• Om drömmar och den ibland brutala verkligheten. Om att lyckas eller om att vara den som står kvar när framgångståget lämnar perrongen.

• Men framför allt om att dela en passion. För även om Asbury Park verkligen är Springsteenland har alla som en gång var med om att skapa en unik klubbscen detta gemensamt; de är och förblir alltid lokala hjältar —local heroes.

ISBN 91- 89622-28-6 från Accent förlag & kulturproduktion

Local Heroes Asbury Park, NJ

ANDERS MÅRTENSSON
JÖRGEN JOHANSSON

Vi hjälper er med

• CD/DVD duplicering

• förpackningar

• trycksaker

• rådgivning

• grafisk design

tel 08-545 706 70
www.cmmgroup.se
Torshamnsgatan 39
box 1017, 164 40 Kista

 CMM GROUP
- CD and DVD duplication services

Slagsmålsklubben och 50 hertz har ett skivbolag

Djur AND Mir^{se}

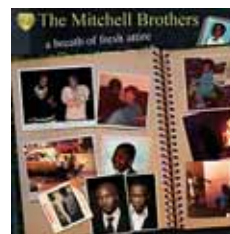
Tune In 2005
Världskulturmuseet &
Pustervik i Göteborg
30 sept – 3 okt
www.tunein.se

Kultur i takt med världen, på och bakom scen

Tune In bjuder på höstens fetaste och mest globala kulturevent. På kvällarna spelar bland annat Medina, Peshi, Jaqee och Dirty Crowd. På dagarna blir det snack om kulturen i Sverige: Vem bestämmer? Vem syns? Vem får pengar? Tune In presenterar framtiden, missa inte!

Mer info finns på www.tunein.se

Arrangör: SELAM i samarbete med Världskulturmuseet, British Council, Pustervik och Nomad. Stöd av Stiftelsen Framtidens Kultur, Västra Götalandsregionen, Kulturdepartementet, Göteborg Stad, Statens Kulturråd m fl.

låtar. Och det är synd. För Teairra Mari har potential att kunna bli en stor soulstjärna, bara man släpper standardmallen som man kalkerat in henne i där det viktigaste är att ljudbilden ska låta modern och där melodier och låtar är sekundära. Kanske kan hon ännu växa upp och bli en artist med egen identitet och integritet efter denna fantasilösa början. Jag säger lycka till.

Gary Andersson

THE MITCHELL BROTHERS

A Breath of Fresh Attire
THE BEATS/WARNER

Mike Skinner gör vad han kan för att bli Englands svar på Eminem. Senaste satsningen är ett eget skivbolag som han kallar The Beats. Först ut är duon The Mitchell Brothers som ylat av lycka i engelska pressen över att få ge ut på Skinners bolag. Självt tycker han också det är kul och har varit djupt fascinerad över hur snabbt Teddy i The Mitchell Brothers lärde sig spela fotbollspel. Från att inte behärska det alls till att klä Skinner hela tiden.

Nu gällde Mike Skinners kommentar bordsfotboll och inte musik. Men faktum är att The Mitchell Brothers faktiskt kommit från ingenstans och lärt sig spöa Skinner direkt. Deras debutalbum är så mycket bättre än The Streets senaste. Textmässigt rör de sig väl i samma miljöer som bolagsbussen. Det handlar om brudar som krånglar, fotboll, besök på puben och hur det känns när expediten i lyxiga klädaffären Harvey Nichols inte bryr sig för att man har för tontiga kläder på sig (i ypperliga *Harvey Nicks*). Musikaliskt har de mer med grime att göra än The Streets. Men det är inte ett album i kölvattnet av Dizzee Rascal och Wiley. Mer som grimens posterpojke Kano faktiskt (som också medverkar på ett spår) fast mycket bättre. The Mitchell Brothers har helt enkelt lätt för att lära.

Mats Almegård

MOUSE ON MARS

Live 04
SONIG/DOTSHOPSE

Electronica live kan vara en rätt förutsägbar historia. En kille i mörka kläder som stirrar rakt ner i sin laptopskärm. Man kan hoppas att en filmsekvens rullar i bakgrunden annars är man tvungen att stirra på det lysande äpplet som sticker upp framför näsan på den framtöbjöda mannen på scenen. Men det behöver ju inte vara så. Laptopkonserter kan vara omtumlande bra. Precis som alla andra livekonserter.

Fast sen kan man ju också välja att göra något radikalt annorlunda med liveshopen. Som tyska Mouse on Mars gjort. När Dodo Nkishi greppar trumstockarna, Andi Toma bänder strängarna på bas och gitarr och Jan St. Werner vräker på effekter från keyboardsen låter det inte alls som på studioalbumen. Fast likafullt gör det det ändå. Soundet blir stökigare, skitigare och fulare på sina håll. För att i andra stunder bli funkigare, mer polerat och mycket vackrare i liveversionerna. Mouse on Mars ständigt pågående lek som gränsar till galenskap kommer faktiskt fram minst lika bra på en scen som när de drar sladdar och kablar i studion. Det kommer aldrig att bli min favoritskiva med MoM, men den är underbar för att den visar electronicaartister som vågar experimentera, kliva utanför ramarna och göra oväntade saker. Sen gör det ju liksom inget att avslutande *Frosch* är ett enda långt glittrande krautsmycke.

Mats Almegård

NACKA FORUM

Leve Nacka Forum
MOSEROBIE/BONNIERAMIGO

PLUNGE WITH BOBO STENSON

Plunge with Bobo Stenson
KOPASETIC

Nacka Forums första skiva var den som fick mig att bry mig om inhemsk nutida jazz på riktigt. Jag tycker fortfarande att det kan vara det bästa som Jonas Kullhammar släppt på Moserobie. Därför öppnar jag med spänning den vidrigt vuxenironiska sjuttioåtalspastischen till omslag och bereder mig på en svettig resa in i den mer melodiosa frijazzen med fyra av Sveriges toppmusiker.

Jag blir inte besviken. Inte alls. Jonas egna *Top Cut Capri* följer en väl utstakad kullhammars väg med sitt bröliga bluesostinato och stuvade tema, basisten Johan Berthlings ljuva melodi *En strimma av hopp* bryts upp i en fantastisk colemansk polymelodisk säs med en lagom förvirrad Kjell Nordesson som pådrivare, vackert som jag vet inte vad. Den sistnämde svenssonsängiga *Frippon* styrs vackert upp av ett kraftsolo från Jonas och det som jag anade skulle bli en standarddänga bryts plötsligt ner till ännu ett lättsamt bopsväng under Goran Kajfes stilig solo. Alltså en knäckande bra inledning med alla de ingredienser som gör Nacka Forum till kanske landets just nu bästa ensemble. Och det bara fortsätter, det enda ickeoriginalet är den sydafrikanske trumpetaren Hugh Maskelas *Almost Seedless* som förstås ändå ligger som fetvadd kring vristerna. Inte konstigt att de fyra hör till de mest anlitade och pådrivande musikerna vi har. Se dem live, köp skivorna och jubla, i morgon kan det vara för sent.

Lite orättvist lyssnar jag på *Plunge with Bobo Stenson* i samma veva som *Leve Nacka Forum*. Orättvist för jag har svårt att ta till mig gruppens betydligt mer subtila, komplexa och kanske mer avskärmande frijazz efter Nacka Forums utlevande och expressiva dito. Här handlar det om täthet, lyhörddhet och oerhört koncentrerat spel, inget toksväng för massorna. Gruppen har definitivt sin klangliga styrka i Andreas Andersson saxofoner, speciellt de större modellerna, men gruppen som organisk enhet överskuggar många gånger de individuella prestationerna (som förutom Andersson består av Mattias Hjort på bas och trumslagaren Peter Nilsson). *Plunge with Bobo Stenson* är en skiva som med sitt täta och koncentrerade spel kräver full uppmärksamhet och koncentration. Något som jag, i alla fall just nu, inte kan ge dem. Ledsen, dålig timing.

Fredrik Eriksson

NAER MATARON

Discipline Manifesto
BLACK LOTUS/SOUND POLLUTION

Räkna upp tre grekiska artister och jag ska personligen belöna dig. Naer Mataron är en av dem. De vill bli instuckna i genren extreme black metal. I mina öron låter det väldigt norskt och det beror enbart på att jag inte kan ett dugg om grekisk black metal. Vet inte om de har ett typiskt grekisk sound. Vet att de bildades 1994 att det här andra skivan och att de spelat in den i Norge och att plattan är riktigt bra. Atmosfärisk, snabb och snyggt gjord. Helt klart en skiva för den som gärna chillar till Marduk, Gorgoroth och Enslaved.

Per Lundberg GB

NERVOUS NELLIE

Don't Think Feel
GO-KART/SOUND POLLUTION

Om man ska försöka återge Nervous Nellies musikaliska referenser så blir de många och ganska generaliserande. Tidiga Union

Nu lottar Groove ut skivor igen!

Nu när du blivit intresserad av artisterna du läst om kan du gå in på www.groove.se och vinna plattor med de flesta, i alla fall:

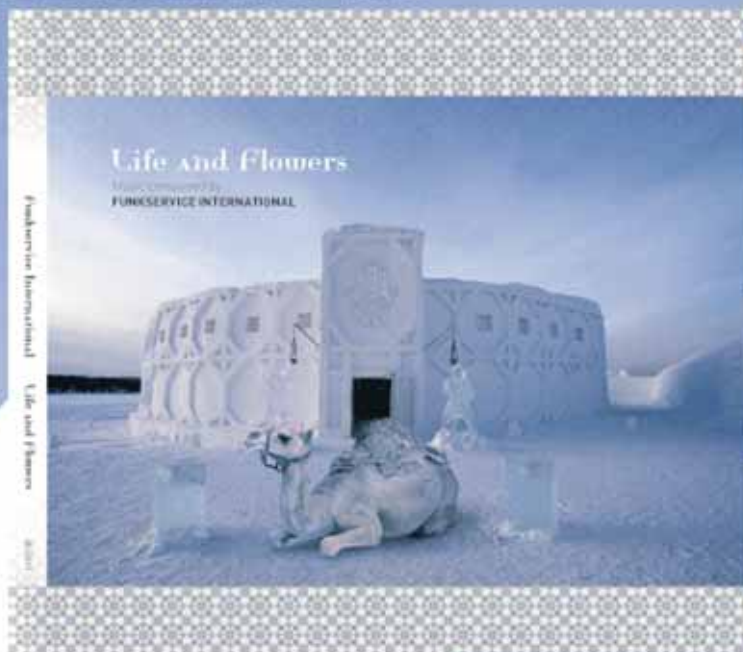
Sean Paul
Mauro Scocco
Tim Fite
Mew
Eskju Divine
Firefox AK
The Legends
Shooting John

Dessutom har du chans att vinna Springsteen-boken
Local Heroes: Asbury Park, NJ

Lycka till!

FUNKSERVICE INTERNATIONAL

Life And Flowers

Ute nu!

Funkservice International från Skellefteå har hämtat mycket av sin inspiration från omgivningen. Det hörs tydligt på denna platta som kan beskrivas som lite mystisk. Samtidigt känner man lätt igen bandet från deras "A post modern life" platta. Släpps på B&B Records, samma bolag som gav oss Black Bonzo med flera.

The Legends

Public Radio

The Legends är tillbaka med ett popalbum som låter nytt, futuristiskt och fantastisk! Innehåller bl a singeln "He knows the sun". Årets bästa svenska album så här långt. Varsågod!

"Håkan Steen rekommenderar...Stockholms eget Comet Gain är tillbaka"
AFTONBLADET

"Legends värmer ...luftig Cure-pop och en gnutta Postal Service"

"Bäst just nu" NÖJESGUIDEN

Arch Enemy

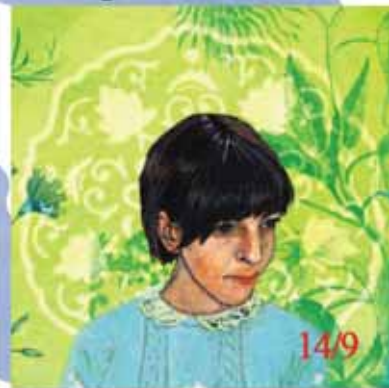
Doomsday Machine

Svenska dödsmetalhjältarna Arch Enemy är tillbaka med deras 6:e fullängdsplatta "Doomsday Machine". Deras blandning av total aggression och fulländade melodier har tagit bandet långt, de befinner sig för tillfället i USA och turnerar med Ozzfest. Nya skivan är något mörkare än tidigare, men lika hård och kompromisslös.

Rosie Thomas

If Songs Could Be Held

Nytt studioalbum av Sverige favoriten Rosie Thomas, hennes förra "Only With Laughter" hamnade ju till och med på svenska topplistan. På nya "If Songs.." har hon förfinat sitt sound ytterligare och tar på allvar upp kampen med Emmy-Lou Harris & Gillian Welch om damcountry titeln. Fruktat bra duett med Ed Harcourt i framtida radiofavoriten "Let it be me"

Bear Quartet

Saturday Night

"Elektronisk pop som ligger på gränsen mellan Suicide och en madrasserad cell"
Markus Larsson Aftonbladet

divd

SERGE GAINSBURG

D'autres Nouvelles Des Étoiles
UNIVERSAL

När det talas om nyskapande i pop så talas det gärna om gränser och regler. Att tänja på eller överskrida gränserna för vad som är tillåtet. Eller att skriva om regelboken. Men även om han på över 30 år hann med en hel del som ingen annan vågat sig på vare sig före eller efter så passar inget av detta in på franske sångaren, låtskrivaren och snuskgubben – han och hustrun Jane Birkin stönade sig faktiskt bokstavligen in i rockhistorien – Serge Gainsbourg. Han vet precis var gränsen går. Han bara skiter i det. För visst borde det finnas inte bara popmusikaliska regler, utan även lagar, mot att halvnaken åla runt på en säng med sin inte ens tonåriga dotter? Som han gör i *Lemon Incest*. Redan titeln säger allt. Låten och videon är även kulmen på en livslång Lolita-fascination, en röd tråd som löper genom hela *D'autres Nouvelles Des Étoiles*.

Med mer än fyra och en halv timme musikvideor, intervjuer och tv-uppträdanden från hans jazziga 1950-tal, via skönt svängig pop på 1960-talet, till världsmusik och discoflirtar – varav mycket nu släpps för första gången – är denna dubbel-DVD inte bara en tidig julafton för alla Gainsbourg-fans. Den säger också en del om mannen bakom musiken. Och det den säger tydligare än något annat är att han gillade smala smäfflor. Allra helst med stora tänder. Som Birkin och Bardot. Att döma av hans lystna blickar är det inte heller någon hemlighet vad han egentligen vill göra med dem. Inte för att det stór. I alla fall inte så länge det handlar om den ljuva musik som skapades i studion, det bästa sedan iscensatt som små guldkorn av popkonst, billiga videoeffekter och uppenbart hemmagjorda dekorer. Även om Jean-Christophe Avertys kalejdoskopiska kortfilmssvit *Histoire De Melody Nelson* kanske är väl mycket ett barn av sin tid, så fungerar faktiskt det mesta förbluffande bra än idag.

Själv förblir Gainsbourg hela tiden oantastligt cool. Men när det inte längre handlar om musik – som när han lanserar dansen La Décadance, där kvinnan vänder ryggen mot mannen för att han ska få bra grepp om bröstet – blir det bara för mycket. Då handlar det inte om gränser eller regler. Utan bara om dålig smak.

Dan Andersson

WOODY GUTHRIE

This Machine Kills Fascists
SNAPPER MUSIC

Berättarröst, talande huvuden och zoomningar på suddiga svartvita bilder – allt som hör en rockumentär till. Allt som de senaste decennierna urholkat genren och gjort den tråkig, stel och förutsägbart. Allt som gör att dokumentärfilmare idag skyr formen som pesten och hellre sätter ihop hemvideocollage – kanske med talande huvuden, kanske fotografier, kanske berättarröst, men aldrig med alla tre – om sina favoritarterister.

Allt fungerar utmärkt i nya *Woody Guthrie: This Machine Kills Fascists*. Men så har regissören Stephen Gammond också världens bergochdalbana till epos att berätta. För trots att han var en av musikhistoriens stora pionjärer – "Woody influerade mig, Bob Dylan, The Clash ...", säger berättaren Billy Bragg, och utelämnar tusentals namn som också passat i sammanhanget – finns många frågetecken, halvsnanningar och myter om den vänster-vidne amerikanske protestsångaren Guthrie.

Vad han framför allt inte var, vilket även hans barn framhårdar, var ett helgon. Utöver

det och hans inflytande på pop från 1940-talet och framåt är inte mycket säkert. Hans barn, hans memoarer, och ett gäng vänner och experter ger alla olika versioner av hans fantastiska liv som kringstrykande arbetarflånör, beväpnad med sin akustiska gitarr smyckad med de berömda orden i filmtiteln. Det som ger historien struktur är just de gamla beprövade knepet med berättarröst, intervjuer, journalfilm och gamla fotografier.

Stel form eller inte, *Woody Guthrie: This Machine Kills Fascists* är en enastående dokumentär trogen konstens alla regler.

Dan Andersson

MALMÖ HOUSE FOUNDATION

Malmö House Foundation Live
BABYHANDS

Tio musiker, en DJ och en massa vänner. Så beskriver de sig själva, Malmö House Foundation. På denna DVD med medföljande CD presenteras de genom en fyra låtars liveupptagning från KB i Malmö tidigare i vår. De är helt klart duktiga musiker, därom är inte mycket att säga. De behäskar sina instrument, de sjunger bra och de har säkert järnkoll på sin musikhistoria. Men det är ju inte roligt. Det är blodlöst och stillastående. Hur kompetenta de än är så måste de också få lite driv i musiken. Det hjälper inte att de själva har breda leenden i ansiktet. Jag som tittar på DVD:n har det inte.

Dessutom är DVD:n helt ointressant. Visst, det är en livespelning som är gjord med mer hjärta än pengar. Men svajiga kameraryck och en stillastående scenshow är inte underhållande. Varför lades inte mer krut på live-CD:n som följer istället för att fånga allt på DVD?

Och de kan lära mer. Jag föreslår biljetter till Norrköping. Lyssna, se och lär av Spänka NKGK. De vet hur man får fart på en klubb.

Mats Almegård

MANOWAR

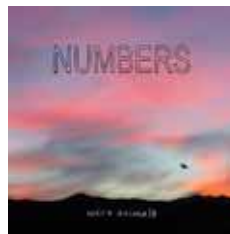
Hell On Earth Part IV
SPV/PLAYGROUND

Det går inte att klaga på omslag och utsmäckning på fjärde volymen av *Hell On Earth*. Ett forntida monster till DVD-utgåva, som längdmässigt klockar in på drygt fyra timmar. Mumma i metalmagen. En duktig blandning live-upptagningar från ett antal europeiska spelningar, intervjuer och tv-framträdanden. Kvaliteten på innehållet då? Ja, det är ju Manowar...

Vi snackar inte progressivitet eller musikalisk utforskning. Men det pröjsar man knappast för heller när det gäller Manowar. Svärdsymbolisk kunga-heavy metal av högsta kaliber gäller villkorslöst. Vilket borgar för att inbitna fanatiker får sitt. Därutöver vete fan, förstås. För det är ändå fjärde gången, och trots det väl tilltagna innehållet påminner det en del om föregångarna. Så klart ett sätt att mjölka stälars på – att säga något annat vore hyckleri.

Men som sagt, knappast njutbart för personer utanför fankulten som med germansk envishet omger bandet.

Niklas Simonsson

Carbide, Stooges, Dinosaur Jr, Pavement, Smashing Pumpkins. I grund och botten är det amerikansk indierock som ibland slår över till garagerock. Henrik Johnson har dock en röst som inte bara är ordinar slackeraktigt utan lite större och mer teatralisk vilket ger gruppen en lite egen touch i spår som *Come Down*, *Find Out*. När låtarna drar åt garagehållet så skriker Johnson mer och då blir det också mindre orginellt.

Singeln *Peace Pipe* är en riktig hit och *Personal Elvis* har en snygg knappt hörbar kör. *Crack Berry* avslutas med ett indierockande instrumentparti som för tankarna till Sveriges indiekungar Bear Quartet.

Liksom bröderna Kjellvander är Henrik och hans bror Magnus uppväxta på andra sidan Atlanten fast det känns inte som de gör någon större grej av det vilket är skönt. Kanske har dock deras bakgrund bidragit till att de signats av det amerikanska bolaget Go-Kart. Tidigare gav Go-Kart mest ut klassisk punk som G.B.H. och The Meatmen men nu har bolaget breddat sitt område och Nervous Nellie har imponerande nog signats av deras europeiska gren.

Don't Think Feel är framförallt en platta med riktigt schyssta gitarrslingor. Och det är som ni vet väldigt svårt att motstå.

Isac Nordgren

NIGHTVISION

Nightvision
MTM/SHOWTIME

Skivbolaget MTM har tagit progressive metal under sina vingar. Det är kul. Ett av de bättre banden på deras repertoar är Nightvision. De spelar klassisk hårdrock med, så klart, progressiva inslag. Det rör sig alltså om kraftfull metall som kan knepen – intron som kommer tillbaka i slutet av låten, bryggor, refränger med kör och ensamsång om vartannat och markeringar i all världens former. Skitsvårt att inte ryckas med, men bara för folk som står ut med det Paul Young-syntljud som genomsyrar atmosfären.

Albumets bästa låtar är klockrena *Soldier of a Dark Land* och *Silent Cry*, som smyger sig på lyssnaren, hugger tag och sen vägrar släppa loss. Dessvärre kan det bli en känsla av löpande bandet i längden över det här aningen för långa albumet. Nightvision försöker ändå diversifiera sig, som i halvsmöriga *Thin Line Between Love and Hate*, vilket är bra. Där umgås ett catchigt hårdrockriff med en doom-brygga och en, tyvärr, tam refräng. Men utan att det spretar.

Jag är inte ett fan av bolaget MTM. Men med Nightvision och sångaren Peter Högborg kan de nå utanför sin vanliga publik.

Torbjörn Hallgren

NUMBERS

We're Animals
KILL ROCK STARS/BORDER

Intressanta småbolag och artister från Kanada har visat sig vara bra kombination sista året. The Arcade Fire och Black Mountain är ett exempel på småklurigt charmiga band – Numbers är ännu ett. Har ingen koll på trion sedan tidigare, men tilltalas direkt av deras småskramliga sound. Det gnistrar av småbarnslig lekfullhet, lika avigt som tilltalande. Och att de ligger på bolaget som släppte Elliott Smiths tidiga album är givetvis en stjärna i kanten.

Det manglande drivet i *Black Crow Heart of Gold*, *The Fuck You Garages* tungt pumpande syntbasslinga och den poppiga *Beast Life* är alla små guldkorn. Inte alltid tydligt för ett hit-törstande öra mähända, men väl värt att offra lite tid på. *We're Animals* lär förhopp-

ningsvis växa ännu mer, för det finns mycket själ i detta verk.

Niklas Simonsson

MAURO SCOCCO

Herr Jimsons äventyr
DIESEL/

Det var evigheter sedan Mauro Scocco hade en riktig hit, men nu känns det faktiskt fullt realistiskt att singeln *Kall stjärna* skulle kunna få honom att nå ut till en ny (och yngre) publik. Texten är extremt Per Hagman ("På dansgolvet rör vi oss som en kall stjärna/Ditt läppstift över himmelen") och musikaliskt ligger den inte särskilt långt ifrån Kent. Vilket trots allt måste ses som en positiv utveckling med tanke på att *Han måste undra*, förstasingsdel från förra albumet *Beat Hotel*, lät exakt som Tomas Ledin.

Med undantag för den förfärliga Grymlingsrocken i *Hipp Hipp Hurra* - en duett med Sahara Hotnights-Maria - är *Herr Jimsons äventyr* en genomgående mycket stark samling sånger. Mauro må vara ganska konservativ i sitt musikaliska skapande nu för tiden, men som låtskrivare är han onekligen i toppform.

Thomas Nilson

SCREAMIN' ERIC

Shake It!

HEPTOWN RECORDS

Blir så innerligt glad och en smula nostalgisk av *Shake It!*. För visst känns det lite extra när danske Screamin' Eric i bästa Hives-klass sluggar sig jabbbar sig igenom de tolv spår. Det är så proffsigt och medryckande gjort att det är mycket svårt att sitta still. Nostalgin kommer av att Screamin' Eric ibland påminner mig om Psychotic Youth och en tidig version av Nomads. Svensk garagerock när den var som bäst. Jag hoppas och önskar mig en bättre värld och att Screamin' Eric får det breda genombrottet de förtjänar. Bra dansa band brukar inte växa på träd.

Per Lundberg GB

SIGUR RÓS

Takk

CAPITOL

Jag minns när jag lyssnade på Sigur Rós *Ágætis Byrjun* första gången. Det var en hypnotisk upplevelse. Kanske inte mest för de ibland Radiohead-tangerande låtarna, utan för stämningarna som fanns. Dels det mystiska som kunde dvaljas i den islandskt klingande sången, men framför allt mörkret som målades upp, de närmast mytologiskt bundna orosmolnen som kunde prägla släpigheten i *Flugufrelsarinn* och *Hjartað Hamast*. Blev besviken på epiken i *Ø*, och känner lite samma sak inför *Takk*. För de saker som gjorde Sigur Rós stora i mina ögon verkar inte finnas kvar där, vilket gör parallellen till Radiohead än mer stark.

Dramatiken och mörkret har fått ge vika för stora atmosfärliska ljudlandskap, som i och för sig är bra, riktigt bra, men som också på sitt sätt saknar originalitet. Nu är dock *Takk* ett steg i rätt riktning, för Sigur Rós känns mer konkreta nu än på *Ø*. Det finns stunder av oförutsägbarhet, men bara så man hajar till, inte så man helt plötsligt står vid en grusväg utanför Vatnajökull och undrar vad som händer. Inte som förr. Men ett vitalitetstecken.

Magnus Sjöberg

SIZZLA

Ain't Gonna See Us Fall

TOUGH KELLY

VP/PLAYGROUND

Att recensera reggaealbum är alltid lite speciellt eftersom man vet att de är produkter huvudsakligen skapade för vår västerländska

**CHEAP
MONDAY**

CHEAP MONDAY
MODEL: TIGHT FIT
COLOR: RETRO BLUE
SIZES: W24-36 UNISEX
400KR

CHEAP MONDAY
MODEL: REGULAR FIT
COLOR: BLACK
SIZES: W24-36 UNISEX
400KR

BUY ONLINE
FREIGHTFREE OVER 1000SEK

allroots.com

Store/Gallery:

BRUNNSGATAN 9, 11133 STOCKHOLM
Phone: 08-56849908 mail: info@allroots.se

MEW

Glass Handed Kites

"Danmarks bästa export" (NME)

"de första danskarna av Rock" (The Times)

SLÄPPS 21 SEPTEMBER

MY MORNING JACKET

Z

Uppföljaren till kritikerrosade "It Still Moves" innehåller en samling omsorgsfullt skrivna ballader blandat med country-soul-rock.

SLÄPPS 5 OKTOBER

ginza.se

FÖR OSS SOM GILLAR FILM OCH MUSIK

SONY BMG
MUSIC ENTERTAINMENT

marknad. Hemma på ön spottar de jamaicanska artisterna ur sig singlar lika ofta som George Bush säger nåt halvsmärt och de album vi sedan får oss till mans är mer eller mindre samlingar av dessa singlar. Vissa artister, som Sizzla, prånglar ut fyra, fem plattor om året medan andra är mer modesta och bidar sin tid. Som Capleton och Junior Kelly.

Ain't Gonna See Us Fall är Sizzlas fjärde album hittills i år och är till största delen ett dancehallalbum. Och till min egen förvåning mycket bättre än jag trott. Sizzla har gjort sina äldre fans besvikna regelbundet de senaste fem åren men med en så frenetisk utgivnings-takt blir mycket självklart ojämnt. Enligt min smak har Sizzla på senaste tiden alltför ofta ägnat sig åt jobbiga experiment med r'n'b, hiphop och till och med jazz på bottennoteringen *Rise to the Occasion*.

På *Ain't Gonna See Us Fall* finns dancehallrökare som *Run Out Pon Dem* på rytmen Applause men också schyssta reggaelåtar som *People Need Love* och *Knowing Each Other*. Den sistnämnda domineras av Sizzlas genomträngande falsettsång som han fortfarande använder flitigt. Jag har ännu inte vant mig helt men falsettlåtarna går inte bort längre. Om du, liksom jag, var tveksam så försök få tag i sjukt hittiga singeln *Party*. Bästa falsetten sedan Prince.

Ett par låtar har inslag av calypso i rytmerna men även det funkare övrigt. Sizzla är den typen av artist. Han river barriärer och tar ständigt musikaliska risker. Ibland suger resultatet men lika ofta så förändrar han ens syn på musik och svabbar bort ens fördomar. Man får helt enkelt ta det onda med allt gott. Junior Kelly verkar, till skillnad från sin något mer kände kollega, tycka att ungefär ett album om året räcker bra och hans album brukar också hålla hög klass. Även i Kellys fall har dock de två senaste varit lite upp och ner och därför är det väldigt glädjande att *Tough*

Life är ett jämnare album än sina föregångare. Junior Kelly har nästan uteslutande satsat på nya rootsrytmer och plattan innehåller Kellys versioner av rytmer som *Hard Times*, *Blaze* och *I Swear*. Det är också väldigt kul att man tagit med hitten *Rasta Should Be Deeper* på Roots Tonic-rytmen, producerad av svenska Hi-Score Music.

Kameleonten Junior Kelly får på *Tough Life* en dröse bra rytmer att jobba med där han kan visa upp sitt breda röstregister. *Not I*, *Jah Give Me Strength*, *Be Wise* och *Youths Dem Nah Cool* är alla riktigt bra låtar liksom *Hold the Faith* där man samplat den numera avlidne reggaelegenden Dennis Brown.

Isac Nordgren

TREY SONZ

I Gotta Make it
ATLANTIC/WARNER

Att låta sitt debutalbum inledas med några uppmuntrande ord från Aretha Franklin är inte det blygsammaste sättet för en 20-årig artist att presentera sig på, men Trey Songz har faktiskt all anledning att vara självsäker. Med ett sound som förenar rötterna i hiphop med retrosoul, ett låtmateriale som håller hela vägen och framför allt en grym röst för han tankarna till förebilden R Kelly (som han redan lyckats reta upp genom att spela in egen version av dennes *Trapped in the Closet* på en mixtape), men minst lika ofta till Jaheim. Och även om Trey Songz ännu inte befinner sig på samma nivå – han behöver jobba lite på att bli mer originell – är det här bra, riktigt bra.

Thomas Nilson

THE SUNSHINE

Love
GROOVER RECORDINGS

Ibland gör jag fel och dömer boken efter sitt omslag. Men vad fan, även solen har sina fläckar. När svenska The Sunshines skiva landade i mina labbar tänkte jag att ett band med detta namn inte kan vara något

annor än riktigt sliskig pop som gör tänderna svarta med hål. Men jag hamnade snabbt vid skampålen.

Love är en skiva som innehåller många olika former av skön rock. *Jesus United* är något av en uppdaterad version av Blurs gamla goding *Tender*. *She's My Television* nominerar jag härmed till årets upbeat-låt och titelspåret verkar innehålla en distad tvärflykt. Det krävs dock lite renodling bland låtarna, och att tempot får tas ner en bit emellanåt men *Love* är onekligen en intressant debut.

Mikael Barani

TONY TOUCH

The Reggae Tony Album
CAPITOL

Den här plattan funkare mindre bra till sträcklyssning i "normal" hemmiljö men ur cabbade bilar längs Manhattans Fifth Avenue på Puerto Rican Day Parade eller på valfritt dansgolv är reggaetonrytmerna som veteranen "Tony Toca" levererar solklara. Rytmen kan bli lite tjtig efter ett tag men som partystarter är den given eftersom det är omöjligt att stå still när trumman dunkar igång, dessutom blandar Tony Toca upp sin reggaeton med mer old school-hiphop än vad exempelvis Daddy Yankee eller gör.

Gästar gör NORE, Beatnuts, Pitbull, Tego Calderon och B-Real från Cypress Hill plus ett gäng mer eller mindre kända polare. Och plattan blir självklart grym trots att språket oftast är spanska. Singeln *Play That Song* är en rökare i bägge av plattans versioner, *Sofrito Mama* med en Psycho Les i högform en storslagen south of the border-serenad medan *Tranquillas* basfladder och behårda kompromiser att knäcka ben.

Om reggaeton ska ha nån chans att etablera sig i folks medvetande i Sverige är det via såna här relativt lättillgängliga plattor. På dansgolvet borde musikstilen redan vara egent!

Gary Andersson

CHAD VAN GALEN

Infiniheart
SUB POP/BORDER

Chad Van Gaalen tar singer/songwritergenren till en intressant plats. Hans röst rör sig genom höga frekvenser av melankoli och nakenhet som få artister statar med idag. Jag blir stundtals riktigt rörd, som i *Red Blood* där Elliot Smiths ande från den intensiva refrängen i *Needle in the Hay* lyckas smyga sig in.

Det ryms en underlig och underbar liten värd i *Infiniheart*, ett album som även vågar sig på modern instrumentalmusik och electro. Det är en av de där skivorna som låter som om den skrivits just för mig, att det bara är jag som har den här skivan och att Chad Van Gaalen bara finns inuti mitt huvud – trygg och samtidigt sorgen över sin isolering i min uppskattnings lilla cell.

Men jag hade varit dum om jag höll honom för mig själv. Ja, rentav gaalen.

Mikael Barani

THE WARLOCKS

Surgery
MUTE/CAPITOL

Ligger man på Mute och har två trummisar, tre gitarrister, en basist och en keyboardist har man redan vunnit i min bok. Så är det bara.

Utöver detta faktum så är The Warlocks tredje album riktigt, riktigt bra. Ledaren, sångaren och låtskrivaren Bobby Hecksher fortsätter att åkalla Velvet Undergrounds andar och blandar det med det bästa från Can och Hawkwind, och med medlemmar från Brian Jonestown Massacre och Black Rebel Motorcycle Club – hur kan det gå fel?

Det är mycket sextiotal och mycket psykedelia men precis som Spiritualized så skapar The Warlocks något nytt av stöldrarna och influenserna. Och det är där styrkan ligger.

När man här avslutande *Suicide Note* så spelar det ingen roll att det varit några små dippar på vägen, helheten har vunnit och Warlocks version av en powerballad är så vacker att inget annat spelar någon roll.

Mathias Skeppstedt

KANYE WEST

Late Registration
ROC-A-FELLA/UNIVERSAL

Efter succén med förra årets underbara platta *The College Dropout* och diverse producent-uppdrag är Kanye en av branschens megastjärnor (gästlistan här innefattar Jay-Z, The Game, Brandy och Nas). Han kan göra lite som han vill. Och han vill fortsätta göra mjuk och självfull musik.

För på *Late Registration* är det mesta politiskt korrekt, mysigt, samplingsnyggt och smäroligt. Kanye fortsätter att hylla livet, hans nära-döden-upplevelse i en bilolycka för några år sedan präglar hans gospel än mer nu. Och det är väl okej. Att det finns artister som Kanye, Common och John Legend som representerar positivism är en välbehövlig motivik till dagens blingande gangstas som regerar i media. Men problemet med *Late Registration* är att låtarna puttrar på i käck takt utan att det bränner till. Det blir för gulligt och schlagerhysteriskt med alla stråkmattor. Och samplingssjukan blir överväldigande. Det känns som man hört det mesta någon annanstans vilket är förödande när man vet att Kanye skulle kunna vara unik. Som i bästa spåret *Gold Digger* som dessutom påminner starkt om Mobys bluesprojekt *Play*.

Late Registration lyfter aldrig riktigt. *Late Registration* har sina ögonblick (den bottenlösa förtvivan i *Roses*, basen och de sköna beatsen i vackra *Heard 'em Say*) men jag blir inte inspirerad. Ibland kan höga förväntningar suga.

Gary Andersson

TONY YAYO

Thoughts of a Predicate Felon
G UNIT/UNIVERSAL

50 Cents gamle knarklangarpolare Marvin "Tony Yayo" Bernards debutalbum har låtit vänta på sig eftersom han suttit i fängelse i omgångar i ett par år nu. Han vill med plattan försöka få ungdomar på rätt spår, själv var han glad över att komma ut till miljonkontrakt, brudar och condo som alla väntade honom.

Låtarna han skrev i cellen är enligt honom själv avsevärt hårdare än resten, och *Thoughts of a Predicate Felon* startar som en riktig mardröm. Via en iscensatt ankomst till ett fängelse dras skrämmande *Homicide* igång och mer kommer. Och plattan håller hela vägen ut. *Thoughts of a Predicate Felon* är en hård, obehaglig berättelse med perfekt ljudbild bakom sig. Allt korresponderar med resten på ett osvikligt sätt. G Unit sluter dessutom självklart upp vid sidan om sin förlorade son och även Eminem dyker upp för att hjälpa till. Som om Tony Yayo skulle behöva hjälp att leverera en kanonplatta.

Gary Andersson

Fler recensioner på nätet
www.groove.se

WILLY CLAY BAND

Rebecca Drive
BLACKSTONE/BORDER

Det är svårt att förstå att det finaste Sverige har just nu kommer från Kiruna. Dels för att musiklivet ovanför polcirkeln är så gott som obefintligt, dels för att Willy Clay Bands musik inte någonstans skvallrar om att de är födda någon annanstans än i USA. Att debutalbumet är inspelat i Nashville med Will Kimbrough som producent och gästspel av The Bands Garth Hudson kanske kan bidra till det amerikanska soundet. Men merparten av låtarna var redan skrivna och inspelade på demo hemma i Kiruna.

Willy Clay Band har inte funnits länge. Men redan från början visste kvintetten att om det ska hända något får de ta sitt pick och pack och sticka till countryns Mekka. Väl där fick de mer än en handfull spelningar redan första veckan. Och publiken ålskade dem. Kontakter knöts och resultatet blev så småningom *Rebecca Drive*. Och i dagarna bär det iväg till Americana Music Conference där de som enda europeiska band fått äran att uppträda och knyta än mer kontakter. The sky's the limit, som man säger där borta i väst.

Att bandet har en framtid säger sig självt när man lyssnar på albumet. Det ödsliga munspelet som inleder *Soldier* ekar lika mycket av Nebraska som det karga

landskapet i norr. Som bäst blir det när de tar ett steg bortom Country FM-bandet. Drivet i *Satisfied Mind* och lekfullheten i hillbillylåten *Peace & Harmony* är så övertygande att pojkar kan lämna in avskedsansökan på sina respektive jobb på måndag morgon.

I Willy Clay Band ryms hela tre sångare. Tony Björkenvalls och Björn Petterssons register spänner över John Mellencamp och Steve Earle via Ryan Adams. Men det är när Reine Tuoremaa tar över micken som jag går i däck. Hans djupa avmattade stämma är så uppriktigt att jag skulle tro på honom om han sa att han träffat Elvis. *If You Leave Me Now* är plattans absolut starkaste spår som torde ge Blaze Foley-fans en tår i ögat och ett hugg i bröstet.

Men hur bandet diskuterade när de inte inkluderade *Chasing the Sun* – bästa låten från demoskivan – på plattan övergår mitt förstånd.

Annica Henriksson

CD 7 • 2005

Lagom till h;sten serverar vi upp ett delikat delikatessbord av makalösa musikaliska talanger i Groove, flera av artisterna kan man ju dessutom läsa om i artiklar i tidningen.

För att bli prenumerant: betala in 299 kr (studenter 249 kr) på plusgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress så får du tio paket med tidning+skiva hemskickade under ett år.

1 Elbow

Forget Myself

Groove-CD #7, 2005 inleds pampigt, och varför smyga med något så njutbart som ny spännande musik? Elbows expanderande musikuniversum mullrar in med symfoni-

omfång i *Forget Myself* från nya plattan *Leaders of the Free World*. Och solen skiner. Havet glittrar. Det är något i luften och det är inte hösten trots att det redan är september. Visst kan livet vara fint?

www.elbow.co.uk

2 Tim Fite

No Good Here

Med otroligt smittande popdriv och Kings of Leon-retrorocksound både i sången och när disten vrids upp på gitarrerna i *No Good Here* charmar Tim Fite mig omedelbart. Hans lediga stil bygger mot explosiva refränger och en gullig orgelslinga kryddad ytterligare. Detta måste bli en indiehit. Eller hur?

www.timfite.com

3 Hello Saferide

If I Don't Write This Song, Someone I Love Will Die

Annika Norlins musikaliska alias är Hello Saferide. Låten med det allvarliga namnet kommer från debutalbumet *Introducing...*

Hello Saferide. Att döma av *If I Don't Write This Song, Someone I Love Will Die* blir plattan en orgie för att skapa rymd och inneboende kraft i sin kreation. *Ring My Bell*-EP:n är en vacker femspårsskiva med djup och mytisk botten där balladhantverket tas till en ny nivå. Och

www.hellosaferide.com

4 Soardy

Ring My Bell

Denna norrländska kvintett gillar att draper sina låtar i tjocka, svepande, dröjande känslor för att skapa rymd och inneboende kraft i sin kreation. *Ring My Bell*-EP:n är en vacker femspårsskiva med djup och mytisk botten där balladhantverket tas till en ny nivå. Och

visst är Linnéa Jonassons röst magisk framför fonden av körer?

www.soardy.com

5 Goldfrapp

Fly Me Away

Alison Goldfrapp och Will Gregory gör rymdpop med hemlängtan i sin alternativa verklighet, som de kallar sitt band. Klatschigt och spejsat gungande danspop med glimten i

ögat. Synt- och datorrotat men glatt handelsresande i tro, hopp och glädje. Charmant och glamtigt? Bara förmamnet!

www.goldfrapp.com

6 Neurobash

Second Chance

I en replokal i en källare i "Sveriges tråkigaste stad" (Eslöv) huserar trion Neurobash. De är en färsk konstellation som tillverkar ett mastigt elektroniskt syntgung där maskinerna är våra vänner. I marschtakt färdas de bestämt genom sitt karga musikaliska landskap där melodislingor flaxar förbi som digitala budbärare. Jag ger Neurobash en andra chans!

www.neurobash.com

7 Mustang

You Won't Last

Klassisk muskelrock med fläsiga gitarri, nitarmband, Alice In Chains-refränger och vevande trummis som viktiga beståndsdelar är Mustangs grej. Jag ser framför mig sena nätter med ölrickande och cigg som hobbies.

Kaxig attityd och bredbenta poser finns där också. Allt ett riktigt rockband behöver!

www.mustangtheband.com

8 Kristian Anttila

Paul Weller

Att göteborgskufen Kristian Anttila ännu inte är en stor popstjärna i klass med Håkan Hellström eller Jocke Berg är faktiskt en gåta. Han är en udda fågel med både utseende och

begåvning på sin sida. Vi borde vara fler som älskar hans sprittande popmusik. Så vad är problemet?

www.dach.se

9 The Sunshine

She's My Television

Varmt sextiotalssväng med bubblande refränger och fantastiska doakörer i överflöd, lägg därtill tamburin och kärleksfyllda orgel-

toner så har du receptet för The Sunshine. Men de kan även spela garagerock, det visade de i *Sabotage* där tvårflöjtssolot sticker ut. Sveriges nästa The Hives?

www.thesunshine.se

10 Shooting John

Rain Song

Storstadscountry är bandets eget omdöme om musik de gjort. Och visst skapar denna sextett melankoliskt vaggande tongångar i *Rain Song* som får mig att tänka på exempelvis Christian Kjellvander. Helena Arlock-Wahlbergs stämsång och de krispiga akustiska gitarrerna är annars mina favoritbeståndsdelar – vilka är dina?

www.shootingjohn.com

11 Cornelia

Happy On a Rainy Day

Äkta hälften Eric Gadd har varit med och producerat förra årets Cornelia-platta *No*

Dancing Queen där trösterika och stolta *Happy On a Rainy Day* kommer från. Porlande toner landar på en solid bas och konstnären Cornelia rör sig fritt i sin älskade musikkaskad. En låt att stärkas av. Visst behöver vi alla en sån ibland?

www.cornelia.se

12 Subway to Sally

Sieben

Subway To Sally är tyskar. De sjunger på tyska. Lättiteln betyder sju. Plattan heter *Nord Nord Ost*. Den innehåller teatralisk tysk sång. Och symfonisk rockoperamusik med tysk touch. Tysk, tysk, tysk, tysk. Vi tyckte att ni borde få höra lite tysk frustande rockmusik. Så här har ni – Nordman fast på tyska! Tysktysk...

www.subwaytosally.de

13 Broken Social Scene

7/4 (Shoreline)

Kanske inte riktigt lika bra som en annan låt kallad *Shoreline*, men det kanadensiska musikkollektivet Broken Social Scene lyckas på något sätt släppa loss och skapa kontrollerat kaos så totalt njutbart att man blir tårögd. Fart, flärd och fläkt i kubik – vem kan (eller vill) motstå det?

www.v2music.com

14 Dogday

No Good Health and No Fun

Att njuta av klassisk brittiska orgelpoprock är som att träffa en gammal vän, man trivs med en gång. *No Good Health and No Fun* är frenetiska titelspåret från Dogdays album som lovar gott inför framtiden. Den slyngelaktiga sången och den underliggande synten särskiljer Dogday från alla andra. Ingenting fattas väl då?

www.dogday.se

15 Firefox AK

What's That Sound

Med sin änglalika stämma skapar Andrea Kellerman stora förväntningar på nästa års Firefox AK-fullängdare. Hennes röst svävar över de söta låtarna på nya EP:n på ett eteriskt sätt. Det är knirkigt och bekant. Lekfullt och blöött. Vad är det för ljud? Det är ljudet av trall- och listvänlig elektronisk kvalitetspop!

www.firefoxak.com

16 Strip Squad

Pervert/Expert

DIY-känslan hos Strip Squad är påtaglig som färg på ett hus. Ingen tid har lagts på att fila till de skrovliga kanterna, snarare eftersträvas

naivitet och tafflighet i produktion och text. Denna naturalistiska strävan går i linje med bandmedlemmarnas uttalade intresse att "klä av oss en aning på fyllan". Charmigt? Avgör själv genom att låna Strip Squad ditt öra!

www.stripsquad.tk

17 The Warlocks

Come Save Us

Warlocks är inga färskingar, bandet bildades 1999 i Los Angeles. De har haft 19 bandmedlemmar genom åren men är numera nöjda med sätningen där Bobby Hecksher anför ett sexmannaband som manglar ut kraftig rock. Han vill att vi ska rädda dem från dem själva. Men behöver någon verkligen räddas från The Warlocks? Skulle inte tro det!

www.thewarlocks.com

Sony Ericsson

sonyericsson.com/w800

The Soundtrack to your Life

W800i – DEN NYA GENERATIONEN WALKMAN™

Den första riktiga musikmobilen är här. W800i har en speltid på 30 timmar och rymmer 10 album. Komplettera med ett 2 GB minneskort och du får plats med hela 500 låtar! W800i har också en 2 megapixelkamera med autofokus och massor av andra funktioner som imponerar lika mycket på dig själv som på din omgivning.

DVD

EAGLES

Farewell Tour – Live from Melbourne

WARNER

Man sänker förväntningarna kraftigt när man tänker sig att avnjuta Eagles avskedsturné från förra året. Man vet ungefär vad man kommer att få se; äldre män med ansiktslyftningar, rehabiliteringar och interna stridigheter bakom sig.

Eagles har alltid varit perfekta i den amerikanska radion med sin slicka, melodiosa countryrock. De är fortfarande omätligt populära, inte minst i södern, främst bland de som var i tjugoårsåldern i mitten av sjuttioalet när bandet var som störst. Jag har alltid haft väldigt svårt för de tidiga dansbandscountryrockande Eagles-plattorna och håller istället delar av *Hotel California* och *The Long Run* som helt acceptabla.

Men faktum är att den här konsertfilmen stundtals är så tråkig att man sitter och retar sig på att allt är så sjukt perfekt. Gubbarna sätter ju varenda ton, varenda stämning – då finns det inte utrymme för något annat än att tänka på alla miljoner de hävar in på denna avskedsturné. Och man blir istället glad för att vi aldrig ska behöva uppleva några fler Eagles-turnéer, varken på film eller i verklighet.

Jonas Elgemark

andra sätt – som med tempo och dynamik. Men Amandine fortsätter att vandra stilla på det där spåret medan taget kör ifrån dem.

Mikael Barani

AMBULANCE

At the End of Our Time

CAGED MATCH

Det piskas på med hård tvåtakt i *At the End of Our Time*. Ska man kalla det för någon sorts hybrid mellan hardcore och death, med snabba riff och sång som låter lite som det ser ut när någon kråks. För det mesta går det som sagt fort, och då används det rätt mycket standardgrejer som har gjorts förr. När bandet stannar upp och smäller upp en disharmonisk gitarrvägg eller ett melodiskt parti i halvtakt, då blir det aningen intressantare. Men för det mesta låter det här som det brukar. Alltså borde det gå hem hos dem som gillar metal.

Mikael Barani

ARCH ENEMY

Doomsday Machine

CENTURY MEDIA/BORDER

Visst det är stundtals riktigt påhittigt, eller om man vill vara lite finare, innovativt gitarrspel. Men där tar mitt intresse också slut. För det är inte så mycket nytt som Arch Enemy visar upp. Och visst, Arch Enemy härstammar från Carcass och Candlemass men det borgar ju inte för att det ska vara bra ändå. Men säger vän av death metal, de har ju sex plattor bakom sig och här är nu *Doomsday Machine*. En parantes. En axelryckning. En "jaha"-skiva, svarar jag.

Per Lundberg GB

ALBUM

AFRODISIAK

Speglarnas sal

PAY PER BAG

Så gott som alla texter på Afrodisiaks debutplatta kretsar kring tjejer som på klassiskt vis delas upp i horor och madonnor. Antingen så sätts tjejerna på piedestal eller så reduceras de till sexobjekt och troféer som i *Roten till all ondska*: "Blont hår, D-kupor, kort-kort jeanskjol/slår vad om att jag får av den där tids nog/Hon har pojkvän, tror han är skitcool, typen man vill tylla med en pistol/Tjejen hans har ett par riktigt schyssta sillisar". Rappen är stel och många texter tontiga. Det blir inte bättre av att man gärna blandar in engelska fraser för att det ska låta coolt. "Skiter i när tjejer säger vilken man/I've got 99 problems, a bitch ain't one!" (ur *Vägskäl*) eller "Så du hajar visst att din slice a bitch?/Se för guds skull till att ta life slice å stick!/Hitch-hika kvickt med några biker chicks, fly därifrån innan allt är klippt!" (ur *Sant är livet*).

Annars börjar skivan riktigt bra när den begåvade sångaren Mattias Andréasson tillåts dominera. Både inledande titelspåret och *Flaj* svänger bra. Många beats är schyssta om än lite smöriga men *Speglarnas sal* funkade klart bäst när det blir svensk soul av det hela. När rapparna tar täten låter det mest som Just D.

Det kanske känns elakt men jag kan inte låta bli att tänka på hur Andréasson slösar bort sin talang i det här gänget.

Isac Nordgren

AMANDINE

This is Where Our Hearts Collide

FATCAT/BORDER

Amandine är ett mysigt singer/songwriter-gäng från Gävle med en massa fina låtar och brustna sångstämmor. På framsidan av deras skiva finns en illustration av ett tåg på en tågstation. Tyvärr låter bandet som om de aldrig tar det där taget, utan hellre går hela vägen längs med spåren. Detta funkade i vissa sammanhang, som i filmen *Stand By Me*, men där finns också en drivande story och fångande karaktärer. Har man inte det får man skapa intresse på

THE BLACKFIRE REVELATION

Gold and Guns On 51

FAT POSSUM/BONNIERAMIGO

Nej, det här håller inte. Fat Possum brukar ge ut bra grejor. The Blackfire Revelation är inte ett bra band. Två män. En gitarr och ett trumset. Förutsättningarna är utmärkt. Band som 20 Miles och DFA1979 fixar det hela alldeles utmärkt. Dessa pel-lejönsar runkar sönder både gitarrhals och trumskinn utan att komma. *Gold and Guns On 51* är en torrjuckande bluestolva med gap och skrån.

Per Lundberg GB

BLONDIE

Live by Request

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Den famösa svåra tredje studioskivan i all ära, livealbumet är en av de alla största utmaningar ett popband ställs inför. I alla fall av bevisbörden att döma. Nio av tio är skrån, allt som oftast knappt mer än en turnésouvenir efter den senaste storsäljaren – billig att producera, och man behöver inte skriva några nya låtar – eller en bakväg för föredettingar att sälja sina gamla hits en gång till.

Punkpophjältarna Blondie sällar sig till majoriteten. Nygamla *Live by Request* är albumversionen av en tv-special där de spelar fansens favoriter som sedan ett år finns på DVD. Det är inte dåligt. Debbie Harry, 58 år när inspelningen gjordes, klarar fortfarande av att ta de flesta av de höga tonerna. Men vid sidan av ett antal utdragna gitarrsolon och outhärdlig allsång från publiken tillförs ingenting till klassiker som *Dreaming*, *Hanging On the Telephone* och *X-Offender*. Till gruppens förtjänst har de i alla fall insett att fansen vill höra det gamla Blondie, inte så mycket det de gjort sedan återföreningen 1998. Så det är idel hits. Men vill man höra dem finns redan de odödliga originalversionerna. Och då, tack och lov, utan allsång.

Dan Andersson

BLOOD ON THE WALL

Awsomer

THE SOCIAL REGISTRY/BORDER

Det tre personer starka bandet Blood On The Wall är inget annat än en sämre kopia av Blonde Redhead. Taffligt spelad indie utan någon som helst nerv eller innovation. Blood On The Wall ger mig inget alls.

Per Lundberg GB

BOOMHAUER

Me Think OK!

STUPIDO

Primitiv garagerock från Finland, kan det vara något? Tja, vi har ju The Flaming Sideburns som ett utmärkt exempel.

Vid första öronkastet låter Boomhauer ganska barbariska. Men de skriker faktiskt över fler gränser än bara garageö. *Me Think OK!* är mer blues än punk och mer pop än man kan tro. *Good Hunch* och *Hot to Handle* med drivande tamburin respektive koklocka och starkt reverb på sången är fina garagerockare. *Lake Norman* är lite mer finstämd med försiktigt blås, triangel och sparsamt nyttjande av gitarr. Jag efterlyser fler lugna stunder i stil med *Lake Norman* och *Let Your Tears Roll*, där banjon gör entré.

Många av de 17 kompositionerna bör ha kasserats innan inspelning. Men jag vill ge en eloge till de tre finska herrarna för deras smakfullt korta låtar.

Christian Thunarf

BRANT BJORK AND THE BROS

Saved by Magic

DUNA/BORDER

Queens of the Stone Age har förstört en del inom stonerocken. På både gott och ont (om uttrycket tillåts). För där det segats och malt på i ett distat lekrum förfina

Josh Homme med anhang det hela och gav musik en poppig vattenkammning innan rampljus. För att nå rampljus och topplisteplaceringar som inte många band i genren upplevt.

Detta märks en del på *Saved by Magic*. Brant Björk är en ärkerutinerad herre i dessa kretsar, men lider av samma symptom som nämndes tidigare. Musiken har potential fastnar i ett sjuttioåtalslandskap av wahwah-piskade toner. Som mycket väl kan funka, men just här är det väl saggigt och andas med trötta pingislungor. En bra låt är en bra låt i grunden, vare sig det är en ballad eller eurodisco som E-Type sa en gång. Kanske inte rätt kille att referera till, men i detta sammanhang passar det dessvärre som hand i handske. Mer låtar än idéer hade verkligen inte skadat.

Niklas Simonsson

B-REAL

The Gunslinger... Volume One

4REAL/BONNIERAMIGO

Detta mixtape från en av latinohiphopens stora, Cypress Hills B-Real, inleds stilenligt med en Carlito Brigante-monolog från gangsterrullen *Carlito's Way*. Och sen följer ett bra gäng bumpiga streetspår man kan ha eller mista. Det låter som väntat, snirkliga halvskruvade beats och melodislingor bakom pårokt rap. Men det är kul att höra att gamlingen Mellow Man Ace finns tillgänglig fortfarande, att Bizarre och Eminem är helt sjuka och old school-stölderna i *Back to the Apple*.

Gary Andersson

CAMPBELL BROTHERS

Can You Feel It

ROPEADOPE/SHOWTIME

Bröderna Chuck, Darick, Philip och sonen Carlton ropar till oss och frågar om vi kan känna det? Känna Jesu kraft. Det enda jag saknar är en stor kör. En svängigt skön gospelkör. För det blir väldigt mycket instrumentalt. I det långa loppet tappar Campbell Brothers på att låta det vara så. Om man har två personer på pedal steel och en elgitarrist kan man bli mätt. När Denise Brown och Katie Jackson väl får komma in så lättar det upp. Då kommer solen fram. *Can You Feel It* kanske inte är den bästa introduktionen till Campbell Brothers. Bättre då att testa någon av samlingsdiskarna de gjort.

Per Lundberg GB

CHESTY MORGAN

Musik!

BONNIERAMIGO

Det finns något hos Chesty Morgan. Den där märkliga kombinationen av estrad, kabaret, svalhet, utspel och glädje. Det känns ibland helt rätt, ibland helt oemotståndligt – och i de stunderna kan det vara en stor upplevelse. Men så finns det de tillfällen då man undrar om de medvetet går in för att störa upplevelsen eller lustmörda bra låtar. Det händer inte ofta, men när det gör det blir i alla fall jag arg. För ett riktigt pangexempel finns här på *Musik!*. Deras cover av France Galls magiska *Poupee de Cire, Poupee de Son*, som visserligen har den där otvivelaktiga lustan som kan berika, som kan göra allt till glädje eller anarkistisk kontemplation, men som här spretar åt alla håll samtidigt. Och när dessutom sången nästan medvetet går in för att sänka hela magin känns det bara utstuderat och glädjelöst. Jag blir arg. Och när inte något på resten av skivan kan göra mig glad, blir det det bästa intrycket.

Magnus Sjöberg

CHILDREN OF FALL

Bonjour Tristesse

DAY AFTER/SOUND POLLUTION

När jag kollar upp Children of Fall så verkar de vara väldigt populära, särskilt i

Öst- och Mellanuropa. Under de drygt tio år som den svensk-danska gruppen funnits har de gjort ungefär trehundra spelningar runt om i Europa och deras gästbok innehåller massvis med entusiastiska inlägg. I sommar har de turnerat i bland annat Frankrike, Slovenien och Polen.

När jag sedan lyssnar på *Bonjour Tristesse* blir jag förvånad eftersom jag inte alls förstår varför de är så uppskattade. Musikaliskt låter bandet som en mix av emo, hardcore och pretentiös hårdrock. Produktionen är inte mycket bättre än en demo och sången skrikig men samtidigt vek, som Dennis Lyxzén live ungefär. Musikaliskt slår inte Children of Fall in några dörrar men är okej. Texterna är, enligt distributionsbolaget, otroligt viktiga i den här typen av musik. Okej, men då kan man ju ge ut en bok istället.

Skivan är utgiven på ett tjeckiskt bolag, ett annat land där Children of Fall är stora. Kan alla dessa fans ha fel? Ja, kanske är det hela enklare än så. Att det är jag som inte förstår.

Isac Nordgren

CHIMAIRA

Chimaira

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

I sista spåret på skivan sjunger Mark Hunter om den sjuke tiggaren Lazarus som efter sin död ändå hamnar i himlen efter ha blivit återupplivad av självaste Jesus. Jag blir lite nyfiken när hårt metal-rockande band som Chimaira använder sig av såna referenser.

Men amerikanska Chimairas fjärde platta bjuder inte på några som helst överraskningar. Bara ett stilla konstaterande att de suger fett med sin stukade nu-metal. Förresten så var Chimaira ett eldsprutande vidunder i den grekiska mytologin som dödades av Bellerofon. Mark! Där har du nästa skivtitel.

Per Lundberg GB

CLUTCH

Robot Hive/Exodus

DRT/SOUND POLLUTION

Clutch – koppling på svenska. Stort pluspoäng för bandnamnet. Men det gör som bekant inte allt...

För det kunde ha osat liniment och långvård med bäst-före-datum strax efter Vietnam-kriget, men det funkar. Clutch påminner lite om Raging Slab – inte speciellt poppis eller modernt på något sätt, men med tillräckliga mängder sand under naglarna för att påverka. Göra sin grej, på sitt sätt. Förvalta det tunga sjuttioåtalsoundet och göra det rättvisa. *Burning Beard* är riktigt tung i sitt maniska monotonriffande, som flera andra spår på *Robot Hive/Exodus*.

Förmodligen inget favvoband i vardande, men det kan ändå uppskattas. Och få mig att kolla upp deras backkatalog lite närmare. Och det är ju inte fy skam...

Niklas Simonsson

CLUTCH

Pitchfork & Lost Needles

MEGAFORCE/PLAYGROUND

När järnkarna dammar av sin första sjutummare *Pitchfork*, petar in en outgiven låt, ett gäng demoversjoner av utgivna låtar och två nya spår, sticker lukten av girighet en aning i näsan. Åtta spår tung Helmet-hardcore och två spår rock i samma anda som The Cult är mer intressant på pappret än i verkliga livet. Betänk även att endast tre låtar är nya sen tidigare och att övriga mullrar på med snarlika arrangemang innan du tar slutgiltig ställning. Själv är jag tveksamt positiv.

Roger Bengtsson

COWBOY JUNKIES

Early 21st Century Blues

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Margo Timmins har en av musikhistoriens tröttaste och släpigaste röster. Och det är inte positivt menat. Här vyssar hon tillsammans med sina kompanjoner några covers och några egna låtar till nattsömn. Bob Dylan, Bruce Springsteen, George Harrison, Riche Havens, John Lennon och U2. När en rapparen Rebel drar igång i *I don't Want to Be a Soldier* vill man bara skratta åt eländet. Inledande Dylan-låten *License to Kill* slår ändå an tonen om vad det här kommer att landa. Och titeln. Gud! Lägg av!

Per Lundberg GB

CURUMIN

Achados E Perdidos

ANTI/BONNIERAMIGO

Curumin är Luciano Nakata Albuquerque debutalbum. På det gräver São Paulo-bon i sitt lands musikaliska arv, framför allt samban, och kombinerar det med jazzinfluens, funk och rock. Så slänger vi in lite hiphop också för säkerhets skull.

Det funkar inget vidare. Träigt tungfotad funk blandas med ömma sambavisor som rockas till av taggiga elgitarrer. Nej, det vore bra för Curumin om han ville greppa om färre stilar samtidigt.

Mats Almegård

ROB DICKINSON

Fresh Wine for the Horses

SANCTUARY/SONYBMG

Något händer hälften in i Rob Dickinsons platta. Något oförutsett. Ett tänkbart scenario är att han insett: Fan, så här kan det ju inte låta. Jag måste få in lite svärta i produktionen. Detta från inledande Michael Bolton-smöriga *My Name is Love* och töntiga *Oceans* och *The Night*. Forne Catherine Wheel-sångaren bryter inte ny mark och han vänder inte upp och ned på världen men det känns ändå lite i magen när han kvider fram *Bad Beauty*. Inte en oumbärlig skiva men väl värd några lyssningar.

Per Lundberg GB

DISMEMBER

Complete Demos

Pieces

Indecent & Obscene

Massive Killing Capacity

Death Metal

Hate Campaign

REGAIN RECORDS

Dismember tillkännagav i januari att bandet tillhör svenska Regain Records stall. Nu kommer första livestecknet med nya skivbolaget – sex remastrade album som täcker in perioden från första demon i slutet på åttiotalet till mästerverket *Hate Campaign* från 2000, vars musik är exempel på perfekt death metal.

Dismember startade som en trio 1988, gjorde uppehåll fram till 1991 och gav sedan ut sitt första album genom Nuclear Blast. Bandet drogs in i en rättslig process för sin låt *Skin Her Alive*, en upplevelse som gav eko på nästkommande platta i låten *Case# Obscene*. De låtarna hittar du i följd på EP:n *Pieces*, vars ordinarie innehåll följs upp med en livespelning i Regains tappning.

Dismember har under den period som nu återges spelat death metal i samma stil som tidiga Entombed, och absolut aldrig vikt av från det, även om musiken blivit mer melodios åt samma håll som gamla In Flames.

På alla nyutgivna album finns bonusmaterial. Dismembers nya platta är annonserad till denna vintern.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER*10 Bluegrass Classics*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Innehållet på den här skivan stämmer exakt överens med titeln. Varken mer eller mindre. Bara tio klassiska bluegrass-låtar. Om du känner till bluegrass vill säga. Gör du inte det så förstår du nog om du kommer ihåg filmen *Den sista färden*. När bland annat Jon Voight och Burt Reynolds är ute på vischan för att paddla kanot. Och det inte riktigt går som de planerat.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER*It's All Gone Pete Tong – Soundtrack*

CAPITOL

Filmen *It's All Gone Pete Tong* kunde inte riktigt bestämma sig för om den ville vara en hejdlös drift med dans- och DJ-scenen i *Spinal Taps* efterföljd, eller om den ville vara en mysig brittisk kärlekskomedi om en vilsen kille som till sist hittar rätt tjej. På soundtracket är den uppdelningen tydlig. Samtidigt mer logisk. Det finns en dagskiva och en nattskiva. På dagen är det balearisk fluffig loungehouse som regerar och på natten är det hårdare house. Precis som det antagligen är på Ibiza alltså.

Det är ett helt schysst soundtrack till Ibiza och engelsmän som åker dit och knarkar hjärnan i bitar. För de gör väl det till en hel del bra musik. Problemet är att det inte serveras något nytt. Låtar som 808 States *Pacific State* må vara klassiker och hur bra som helst, men den finns ju redan på alla möjliga Ibizasamlingar och då är det inte så värst motiverande att gå och köpa den en gång till.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER*Modern*

DNM/BONNIERAMIGO

Dealers of Nordic Music brukar inte släppa taget om den väldesignade bardisken i första taget. Genom diverse Gonkyburg-slapp och deras *Nordic Lounge*-serie har DNM släpp loungejazz som genomgående hållit högre klass än liknande tillställningar på skiva.

Men på *Modern* vidgar de sina vyer och det är faktiskt skönt. För även om de hållit högre kvalitet, så har det till syvende och sist handlat om loungejazz och den kan bli rejält degig i längden. Så det är bra att DNM låter lite friskt blod rusa genom ådrorna – denna gång i form av mer allmän klubbmusik från Skandinavien. Allt känns inte helt purfärskt: The Knifes *Heartbeats* i originalversion inleder... Ja, det är en jävligt bra låt men kunde de åtminstone inte remixat till den lite? Och mixningen mellan den och WMW:s *Rose* får mig att rysa. Det är som om någon spelat in på blyband och använt pauseknappen för att mixa.

Det finns fler spår som inte känns helt nya och överraskande. Men vad gör det egentligen när man bjuds på riktigt bra skandinavisk klubbmusik? Som introduktion för de som inte haft tid att kolla upp Lo-Fi-Fnk, Puppetsmasters eller Kompis funkare det utmärkt. Eller när Jori Hulk-konens finaste låt *Lo-Fiction* från *Dualizm* får dela utrymme med en härlig mix på The Similous *Ladykillers*, Lindstroms *Fast and Delirious* och Håkan Lidbos *Moog City*. En bra samling helt enkelt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER*Music from Japan*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Jag kan alldeles för lite om traditionell japansk musik men på vissa ställen låter *Music from Japan* som vilken västerländsk skvalmusik som helst. Eller när det helt plötsligt verkar som om The Dubliners flyt-

tat till Kyoto och börjat spela där istället. Svårt att tycka om just detta. Men de tre sista låtarna, vars titlar jag inte kan läsa då de är på japanska, känns mest genuina. De framförs på bambufflöjt av artisten Fukuhara Hyakunosuke. Kan ändå inte sluta tänka på Toshiro Mifune när han gestaltar wannabeesamurajen Kikuchiyo i *De sju samurajerna*. Men det är en helt annan femma.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER*Never Get Enough*

SOULCITY

Sköna soulfunksamlingar finns det gott om men så är gömmorna också i princip oändliga i sina rikedomar. Denna samling välklädda och korrekt manikyverade groove-låtar är därför minst lika efterlängtat som någon annan. Bobby Byrd, Eddie Bo, Sisters of Soul och Roger Troutman figurerar alla med flera svängiga spår men Roy Ayers svald klangrika *Everybody Loves the Sunshine* och klassiskt instrumentala *A Touch of Class* med Lee Armstrong Express ger mig mest livspatit.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER*Punk O Rama 10*

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Vid det här laget borde Epitaph Records stämpel som renodlat "skatepunk"-bolag vara utsuddad sedan länge. Om någon fortfarande tror att det framgångsrika amerikanska bolaget bara släpper hurtig melodipunk kommer här stark motbevisning.

När Epitaph och dess underetiketter för tionde gången ger ut en katalogöversikt blandas nämligen stilarna friskt. Här finns galen metal i form av Converge. Smart hiphop i form av Sage Francis. Glasögonpydd emopop i form av Matchbook Romance. Till och med lite "hej, vi vill vara nästa Franz Ferdinand"-new wave i form av Robocop Kraus. Och en hel del annat. Numera ingår också en DVD-skiva med videor från en massa Epitaph-band i paketet, vilket förstärker läggprissamlingen *Punk O Rama* ännu mer prisvärd. Bäst på DVD:n då? Självklart Bad Religions video till *Los Angeles is Burning*. Ett punkigt och politiskt bildcollage där sångaren Greg Graffin är klockren i rollen som nyhetsankare iförd djävulshorn.

Och bäst på CD:n? Well, nya NOFX-låten *No Fun in Fundamentalism* är en pärla, där Fat Mike briljerar med skarpa rader som: "There's no fun in Bible study class/There's no fun getting fucked in the ass/By a priest". En sylvass punkpenna.

Daniel Axelsson

DOGDAY*No Good Health and No Fun*

SHOUT SHOUT SHOUT

Det börjar ta mig fan riktigt snyggt. Den första låten, *Too Uptight*, låter som Clash goes 2000 – riktigt uppkäftigt, gungande baktakter, en grym synt och snygga ackordbyten. Sedan dör i princip skivan.

Biten fram till låt nummer sju, den Robert Johnson & Punchdrunks-doftande *Rottweiler* är en transportsträcka av åter-använda idéer, några ljusglimtar undantagen. Det låter inte alls som samma band, utan mer som något av en replokalsutflykt. Sedan kommer *No Good Health and No Fun* tillbaka. Som att den glömde bort vem den var för ett tag.

Mikael Barani

EBBA GRÖN*Samlingen*

MISTLUR/NEG

Hej Mamma. Hoppas allt är bra med dig och pappa. Har han byggt färdigt syrrans

balkong ännu? Den blir nog fin att sitta på nästa sommar och se ut över älven.

Man undrar ju vem man är lite då och då. Eller hur? Man funderar på vad det är som gjort mig till jag. En händelse som jag tror har format mig handlar om dig.

För att komma in på Bollsta Folkets Hus var man tvungen att vara femton. Dit kom alla band att räkna med förr eller senare. Jag var fjorton. Egentligen var jag inte så intresserad av musik just då. Men jag hade läst en del om Joakim Thåström och hans band Ebba Grön från Rågsved. Plus att jag på Poporama, the-number-one radioprogrammet i svensk radio då, hade hört någon låt.

Jag ville verkligen åka upp till Bollsta-bruk. Men du lät mig inte åka för att jag bara var fjorton. Att bara vara fjorton kan verkligen suga stenhårt. Vuxen nog att diska efter sig men ändå så jävla liten. Jävligt grymt tyckte jag då. Det beslutet fick mig att inte bli punkare. Ingen revolt alls från min sida. Syrran flyttade hemifrån typ ett år senare. Snälla jag blev kvar hemma tills ni blev tvungna att "kasta" ut mig.

Jag tackar ändå dig för den jag är idag. Hade du låtit mig åka hade jag förmodligen varit någon helt annan idag. Någon som jag förmodligen inte tyckt om. Jag hade moshat till *Hat & blod*. Sjungit med till *Staten & kapitalet*. Att bara vara jag tröttnat på musik i förtid då. Kanske hade jag varit helt blasé och böt kvar i kvarteret Utmern och diggat Die Toten Hosen, jobbat åt kommunen och gått hem med smutstvätten till er en gång i veckan.

Ditt beslut fick mig att bli arg då. Men det viktigaste av allt, intresset för musik väcktes på allvar. Det tackar jag dig för. Och du, punkare kan jag ju bli när som helst. Att vara punkare har inget med ålder att göra. Revolt kan jag göra senare i livet.

Visste du att Ebba Grön fortfarande är jävligt populära? Dom är ett unikum inom svensk musik faktiskt. Ett band som aldrig kommer att dö. Ett band som får nya fans hela tiden. Jag kan bli skitglad när jag ser kids på stan som skrivit Ebba Grön på sin jeansjacka med tusch. Det vore kul att lyssna på Ebba Grön tillsammans med dig. Jag tar med mig nya samlingsplattan upp i jul så att vi kan nynna till *Die mauer* och snyfta till *Uppgång & fall*. Eller vänta nu. Det är din och farsans tur att komma ner till oss.

Hälsa med dig.

Per Lundberg GB

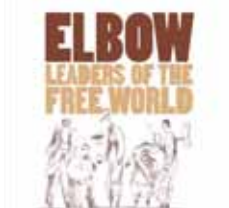
ELBOW*Leaders of the Free World*

V2/BONNIERAMIGO

I samband med släppet av Elbows förra skiva fann jag i någon tidningstext referenser till U2. Jag lyssnade dock aldrig på den, men om så var fallet har bandet ändrat riktning på *Leaders of the Free World*. Inte mycket U2 här inte. Elbow kokar ihop en ganska egen variant av tung, långsam pop som inte är helt enkel att ta till sig. *Picky Bugger* byggs på ett ganska innovativt gitarrplocksarrangemang som imiterar ljudet av dämpade fiolsträngar. Men min absoluta favorit är titelspåret, som med sin distade basgång vältrar sig fram som en snällare variant av Muse. "The leaders of the free world are just little boys throwing stones/and it's easy to ignore 'til they're knocking on the door of your homes".

Det är främst här sångarens röst kommer till sin fulla potential. I övrigt finns det inte många ljusglimtar på den här sövande skivan.

Christian Thunar

TIM FITE

Gone Ain't Gone
ANTI/BONNIERAMIGO

Sedan jag fått *Gone Ain't Gone* i min hand har jag grubblat över vad som är Tim Fites syfte här på jorden. Att spela tramsig pop med sydstatsdialekt, slarva ihop tafflig electronica med röstsamlingar eller bara ställa till trubbel i etablissemanget med sin säckpipa? Självklart har han lyckats klämma in imponerande 17 låtar komplett skit på den här plastbiten.

Jag vrider och vänder på det, men lyckas inte hitta något värt att skriva om. Kan någon förklara vad jag har missat?
Christian Thunar

FOLIE

Eyepennies
MITEK/BORDER

Andra plattan med microhouse från svenska Folie. Funkiga houserytmer gjorda av hårda elektriska ljud. Låtarna stapplar fram, gjorda av korta ljud med minimal efterklang. Det är kantigt och vasst, men samtidigt svänger det rätt bra. Påminner om gamla Warp-artisten Disjecta, om någon kommer ihåg honom, fast mer dansbart. Det är inte bara kvadrater och rektanglar, en låt som *Strum* lättas upp lite av calypsoartade toner. Men i slutändan är det inte direkt spännande. Det grabbar inte tag i en. Den platta omslagsbilden på olika stora skjortknappar passar tyvärr utmärkt till skivan. Visst är den i fokus, men det är inget man sätter på väggen.
Henrik Strömberg

PAULA FRAZER

Leave the Sad Things Behind
BIRDMAN/BORDER

Hon har ett intressant uttryck, Paula. Hela tiden balanserande mellan pop och country, och hela tiden utan att hemfalla åt de i sammanhanget nästan obligatoriska singer/songwritertendenserna. Och det känns faktiskt återigen riktigt fräscht och bra. Allt från Calexico-spejande till den lantligt rofyllda ensamheten, dock alltid på något sätt förankrat i nuet, förankrat i staden, förankrat hos oss. Ibland känns det som att Paula Frazer tagit med sig en del av salig Kirsty MacColl i sin musik. Men det känns också som ett irrelevant inlägg. För det finns ingen anledning att inte låta det här vara sig självt, att låta det bli stort för vad det är.
Magnus Sjöberg

FUNKSERVICE INTERNATIONAL

Life and Flowers
B&B RECORDS

Jag gillade stora delar av Funkservice Internationals debutalbum *A Post Modern Life*. Visst handlade det om rätt överpole-rad loungemusik den gången också, men det fanns samtidigt något eget över den. Men när det nu blivit dags för uppföljaren förstår jag ingenting. Funkservice har nämligen såsat till sig rejält. Deras världsmusikinfluenser låter inte äkta en sekund. Det är lika genuint exotiskt som en grifest på Kanarieöarna. Kajsa Karlsson borde dessutom få tillfälle att sjunga ut. Som det är nu snubblar hon runt på orden i ett försök att matcha de franska chansontonerna med ett Lolita-sexigt väsande. Det är varken sextigt eller bra. Bara ohyggligt trist och kvävande att lyssna på.
Mats Almegård

MARVIN GAYE

Gold
THE TEMPTATIONS

Gold
JACKSON 5

Gold
THE SUPREMES

Gold
UNIVERSAL

Hur många Best-of-samlingar har släppts med exempelvis Elvis Presley? Ett otal, helt klart, och han är långt ifrån ensam att med jämna mellanrum åka på denna oftast osunda behandling. Samtidigt som skivbolagen måste gå med vinst och därför fortsätter mjölka de säkra korten är det inte den mest spännande lösningen. Om inte annat stjal det ju tid och arbete från att istället satsa på nya, yngre förmågor.

Näval, det finns så klart lösningar för att göra det lite mer spännande och sätta in det i ett större sammanhang. *Gold*-serien är ett, där en mångs artisters största hits samlas på ett dubbelalbum. Förutom ovanstående fyra finns det mesta från Aerosmith till Cream. Visst finns det stora kommersiella förmåner, många vill säkert se till att hålla hela *Gold*-samlingen intakt, även om det dyker upp en artist som inte kanske är största favvisen. Samtidigt finns så pass många stora artister i serien, så det ger en bra bild över många storheter i musikhistorien.

Så mycket finns inte att orda om vad gäller Marvin Gayes, The Temptations, Jackson 5:s eller The Supremes album. Allt som bör finnas med gör det också. Med väldigt få överraskningar om man vill vara knuslig. Samtidigt SKA ju *Let's Get it On* och *Mercy Mercy Me (The Ecology)* vara med på en anständig Marvin Gaye-samling. Samma gäller för de andra.

Så visst gör man inte i byxorna över plattorna, om man redan har ett hum om artisterna. Men för ej invigna kan det vara en bra gläntning till riktigt stora musikskatter...
Niklas Simonsson

MICK HARVEY

One Man's Treasure
CAPITOL

En av Nick Caves medmusikanter i The Bad Seeds sticker ut på sin första soloresa. Med klart godkänt resultat. För han har ju sina hundår i bagaget, på CV:n finns en del soundtrackmusik, vilket ger sig tillkänna här och där på *One Man's Treasure*.

Harvey iklär sig personer på jakt, en ständig resa efter något lugnande eller hjälpanande. För bakom de lugna låtarna oroar hela tiden ett utbrott, mörker som hotar att rasera den redan spröda personen. *Demon Alcohol* och *First St. Blues* ger prov på detta. Det återfinns även en mängd småstöder, som Dollys *Jolene* som norpas rakt av i *Man Without a Home*. Och vill man klaga låter han emellanåt väl mycket som en hybrid mellan sin bandgeneral Nick och Marianne Faithfull. Dock inte tillräckligt för att förstöra helhetsintrycket, vilket som sagt är klart godkänt.
Niklas Simonsson

HAYSEED DIXIE

A Hot Piece of Grass
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Först trodde jag att min redaktör spelat mig ett spratt. Typ gjort en egen skiva med banjocovers. Sen inser jag att det är på allvar. Att inledningsvis få höra en halalslaktad version av *Black Dog* via en magpumpad *War Pigs* blir för mycket för mig. Dessa amerikaner mördar låt på låt. De drar sig inte ens för att ställa upp Outkast's *Roses* framför exekutionspatrullen av banjos och fyra av. På baksidan står

fyra rednecks och ett häst/åsne-arsel som ser allvarligt ut.

Per Lundberg GB

HELLO SAFERIDE

Introducing Hello Saferide
RAZZIA/BONNIERAMIGO

I dagens villervalla av ny musik är det viktigt att ha ett karaktärsdrag. Något utmärkande, något som inte andra band har. Eller åtminstone en otrolig talang för det man pysslar med.

Hello Saferide är ett småtrevligt popband med en lagom tillförd dos country, folkmusik och jazz. Det är väl framfört och ibland riktigt engagerande, som i inledande visan *Nothing Like You (When You're Gone)*, jazziga *Saturday Nights* och hippievykortet *San Francisco*.

Det finns egentligen ingenting att klaga på. Ändå räcker det inte ända fram. Man känner igen det mesta och det finns bättre band, varför Hello Saferide tyvärr bör ses som ganska överflödiga på marknaden.
Christian Thunar

HOLOPAW

Quit+/Or Fight
SUB POP/BORDER

John Orths vibrato är gudabenådat vackert. Hans röst låter sorgsen och rädd eller kanske fryser han så mycket att rösten inte kan balansera. Jag har Holopaws andra album i lurarna när jag går runt helt ensam i den spökstad jag vuxit upp i. Jag blir nästan mörkrädd. Inga människor på stan, nästan alla affärer igenbommade. John Orth och hans mannar i Florida-bandet frammanar ångestkänslorna jag hade som tonåring, men det gör inget. Jag bor inte där längre. Jag blir istället glad. Holopaws frostiga indie-/or americana passar utmärkt till den kalla kulissen. Det är inte vinter ännu, men jag kan nästan känna snöflingor i ansiktet.
Annica Henriksson

I WAYNE

Lava Ground
VP/BORDER

En ljus, sjäfull stämna flyter över en försiktig reggaerytm, och den unge rastamanen lovar att aldrig ge efter för hedningarnas omoraliska leverne. Låten heter *Lava Ground* och ända sedan jag hörde den på årets *Reggae Gold*-samling har jag sett fram emot I Waynes debutalbum. Nu är skivan här, men efter flera lyssningsförsök känns den inte lika helgjuten som jag hoppats. Långa partier handlar det om ganska ljummen och trevande mjukreggae, och av 18 låtar är det egentligen bara en handfull där den 24-åriga jamaicanen lyckas höja temperaturen och på allvar fånga min uppmärksamhet.

Förutom nämnda titelspåret *Lava Ground*, gillar jag *Living in Love* med sitt självklara, moderna reggaegung. Även *Conquer*, där I Wayne tar hjälp av Sly & Robbie, gästsångaren Fire Star samt en cool trumpet, är schysst. Detsamma kan sägas om *Don't Worry* där han lånar bakgrunden från Bob Marleys *Waiting in Vain*. Ett knippe mycket bra låtar som visar att I Wayne ändå är att räkna med i framtiden.

Men, om jag ska lyssna på nutida roots reggae i höst så väljer jag nog hellre Anthony B:s senaste skiva *Black Star* eller svenska Ital Skurks nya mini-CD *Öppna dörren*.
Daniel Axelsson

ILL NIÑO

One Nation Underground
ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Det mest kända som kommit från New Jersey förutom Devils, Springsteen eller min vän Larry kanske är Ill Niño. Men det finns förmodligen någon annan som har åsikter om det. Sextetten Ill Niño är intressant av

en anledning. Att de lyckas blanda spanska och engelska i en och samma låt. Det har jag inte hört sedan Madonna sjöng om hur härligt det var på *La Isla Bonita*. Förutom detta så famlar Ill Niño mest omkring bland hardcoreriff och återanvända beats. För visst fan har jag hört den visan förr. Då var det Sepultura som hottade upp sin daterade metal med lite sydamerikanska rytmer. På Ill Niños tredje platta *One Nation Underground* kammar de i alla fall noll. Gör en platta på bara spanska istället.
Per Lundberg GB

JEM

Finally Woken
SONYBMG

28-åriga walesiskan Jem, alias Jemma Griffiths, hann sälja ett par hundratusen skivor i USA och medverka som kompositör på Madonnas senaste album innan britten upptäckte henne i våras – och nu kan inte vi heller komma undan henne längre. Jem låter mer eller mindre som Dido med mer trumrytmer. Det är en sorts icke-musik som passerar obemärkt förbi när man hör den på nattradion, men som i albumform känns som det mest djävulska som pressats på en bit plast. Jag hoppas att Seth Cohen kastade flaskor på henne när hon medverkade i *O.C.*

Thomas Nilson

JOHN MAYALL AND THE BLUESBREAKERS

Road Dogs
EAGLE/PLAYGROUND

Den brittiske bluesens gudfar. Den beskrivningen står att läsa i pressreleasen om John Mayall. Jag spottar på vitarslade gubbar från England som säger att de spelar blues. Rättare sagt är John Mayall den brittiska gubbrockens Fredo Corleone.

Per Lundberg GB

HOWARD JONES

Revolution of the Heart
DT/PLAYGROUND

För 22 år sedan dök Howard Jones upp. Morotsfärgat hår med synttofs, säckiga byxor och en hit som hette *New Song* i bagaget. Ja, han hade med sig en mimartist som kallade sig Jed, men honom tar vi och glömmer igen. Debutalbumet hamnade etta på englandstoppen, album nummer två sålde också som smör. Sen försvann han. Eftersom jag inte var så värst imponerad då brydde jag mig aldrig om att kolla vart. Så när *Revolution of the Heart* dök upp trodde jag det var en comeback. Men inte då. Howard har spelat, turnerat och släppt skivor i det fördolda. Men nu siktar han på att återövrva toppen.

Frågar någon mig så kan vi glömma honom lika snabbt som vi glömde hans mimande vän. För Howard Jones av idag är en duktig popsnickrare som saknar det där lilla extra. Det som gör att man minns låtarna, sjunger med och vill höra igen. *Revolution of the Heart* är märkbart anonym (om motsägelsen tillåts). Inget sticker ut, allt är lagom trevligt. Lite vuxnare kanske. Lite säkrare och lite påverkat av Robert Miles i ett försök att anknyta till, ja vad då? "Dagens sound"? Nej, glöm Howard.

Mats Almgård

THE KNITTERS

The Modern Sounds of The Knitters
ZÖE/PLAYGROUND

The Knitters bildades redan 1984 av medlemmar från banden X och The Blasters för att året därpå spela in ett album med sina favorittitlar från countryhistorien. Nu är de i fyrtioårsåldern men känns lika energiska som sina kollegor inom den moderna independentcountryn. Liksom grupper som Freakwater, Trailer Bride och Moonshine Welly hittar The Knitters sina förebilder bakåt i historien. Deras första skiva på tjugo år dryper av honkytonk,

alltid på gränsen till för mycket, men med en äkta kärlek för genren.

Try *Anytime* och *In This House That I Call Home* har båda snygg växelsång mellan John Doe och Exene Cervenka. Cervenka är inte världens bästa sångerska men det gör inte så mycket med låtar som den småttande *Little Margaret*.

The Modern Sounds of The Knitters innehåller många originallåtar men även denna gång några covers varav avslutande *Born to Be Wild* är den i särklass mest kända. Om du tycker att det bästa Tim McGraw gjort är en gayig ballad med Nelly och längtar efter lite gammal hederlig country så kan The Knitters vara något för dig.

Isac Nordgren

KOMPJOTR EPLEKTRIKA

RedisetKompjotrAllesklarEplektrika
OSCILLATONE

Vad blir kvar av musiken när man skalar bort melodier, sång, det mesta av harmonierna och en stor del av rytmen? Någon kanske skulle svara: ingenting. Men det stämmer inte. Kompjotr Eplektrika arbetar i den tradition av elektronisk musik som i mångt och mycket går ut på att visa upp reduktion som det tongivande elementet. Bort med överflödiga beståndsdelar och ner på en nivå där det låter som om det enda kvarvarande är fräsande elektronik. Som grundstycken som man lätt kan föreställa sig kompletterade av mer melodiska element. Bara det att det inte behövs. Den knastrande trasiga ljudbilden rycker och sliter en framåt så att det faktiskt ändå är intressant att lyssna på detta minimala strömförande brus. Pan Sonic är givna referenser i sammanhanget, men riktigt lika bra som finnarna blir aldrig Kompjotr Eplektrika. Men ett intressant album är det i alla fall.

Mats Almgård

L.A. GUNS

Tales From the Strip
MASCOT/BORDER

Trötthet. Inspirationslöst. Det är inga positiva adjektiv som kommer till sinnet under lyssningen av *Tales From the Strip*. Tyckte redan att vårens återinspelning av ett gammalt album stank surt av sleazerock i åderbrockformat. För gammalt att uppskattas, för trist att uppmärksamma. Hårda ord, men detta är verkligen inget vidare.

Mötley Crüe och andra band från Los Angeles storhetstid på åttiotalet går fortfarande att lyssna på, vilket säger en del om kvaliteten. Säsig och genomtrist malande rakt igenom – L. A. Guns kan mycket väl vara bland det tråkigaste i rockväg för tillfället.

Niklas Simonsson

LENG TCH'É

The Process of Elimination
RELAPSE/BORDER

Vad händer om en människa byter ut sina stämband mot dem från en gris, och sedan startar ett band med människor som bytt ut bromspedalen i sina bilar till en liten skylt där det står "Don't fuck with Mr. Zero"? Jo, då får du ett grindcoreband som släpper en skiva med nästan hundra låtar där en av låtarna blir mobbad för att den är längre än en minut. Detta slutar i att jag efter ett tag inte har en aning om jag hör samma låt igen, eller om jag är på låt 42. På skivan står det dessutom att detta är det nya soundet inom det extrema. Då räcker det med att säga Mike Patton för att bevisa att det extrema inte behöver vara absurd hårt rätt igenom.

Mikael Barani

JACKIE LEVEN

Elegy for Johnny Cash
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

En bön för mannen i svart behövs alltid. Gitarlegenden Jackie Leven åkte till Beirut i Libanon och spelade in. Jackie prickar av punkt för punkt på listan med "saker-du-bör-ha-med-på-en-skiva-där-det-handlar-om-Johnny-Cash". Ödsligt piano, sjunga om pistoler, ha med andra musiker som är kända (Robert Fischer från Willard Grant Conspiracy).

Tycker att Jackie Leven är en alldeles utmärkt gitarrist. Med en säregen stil. Som ligger mitt i mellan engelsk folkton och amerikansk country. Som sångare står han sig ganska tam vid sidan av Robert Fischer som kliver ned i ogenomträngligt mörker när han sjunger *The Law of Tide*. Höjdpunkterna på *Elegy for Johnny Cash* är få. Men när de väl inträffar är det underbart.

Per Lundberg GB

YNGWIE MALMSTEEN

Unleash the Fury
STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Tusenskaliga Yngwie Malmsteens släpper nytt album. *Unleash the Fury*, som släpptes i Japan redan i februari, när nu äntligen hans fans i USA och Europa. Problemet med Yngwie Malmsteen är att han står och stampar på samma fläck. Han utvecklar inte sina melodier, eller sin musik. Det är däremot fortfarande ganska svängigt och trallvänligt. Både *Cracking the Whip* och Dio-inspireerade *Winds of War* är härliga låtar med gung i.

Men förmodligen har han förnyat sig. Yngwie har säkert hittat på femtioelva nya skalor att drilla med i sin shred metal. Problemet är att det inte märks. För den allmänne lyssnaren låter det ändå bara diddeldi-diddeldi-diddeldi-doo.

Torbjörn Hallgren

MAN MADE MACHINE

Man Made Machine
INSIDEOUT MUSIC/BORDER

Det skär sig direkt. Sångaren verkar tro att han sjunger till ett litet barn och det är jag kanske mig alldeles för gammal för. Det är synd. Våldigt synd.

Riktigt bra progfflum i *Tilting the Scales* och *In the Centre of an Empty Space* förtjänar bättre öde än de rysningar mjåkhalsen ligger till grund för. Alldeles oavsett hade lite tempoökningar i resterande material varit på sin plats.

Roger Bengtsson

DELBERT MCCLINTON

Cost of Living
NEW WEST/BORDER

Pust och pes som Krystmarodören en gång sa.

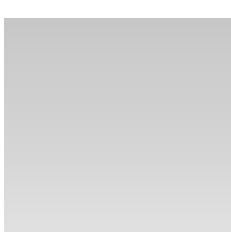
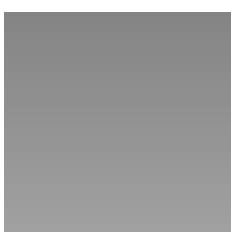
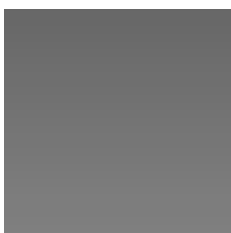
Alla dessa namn som ska inge patos. Så fort någon grånande musikjournalist väser namn som Delbert McClinton, Guy Clarke eller Eric Clapton så ska man per automatik ställa sig i givakt. Dilbert, förlåt Delbert, droppar namn som inspirerat honom och jag fattar inte var någonstans på *Cost of Living* snubbar som Lightning Hopkins och Sonny Boy Williamson tagit vägen. Det här är möjligt och drar till sig bananflugor i massor.

Per Lundberg GB

SIMONE MORENO

Samba Makossa
SOUL DOG RECORDS

Hon har dykt upp i lite olika sammanhang på sistone, Simone Moreno. Hon hyllade Gilberto Gil på Polarfesten, hon har sjungit in låtar med S.U.M.O., Tiger Stripes och Rasmus Faber. Uppenbarligen var det kärleken som fick brasilianskan att flytta till vårt jämförelsevis kalla och karga land. Man kan se Simone Moreno som en kollega till fotbollsspelaren Martha. Den

senare sprider värme och brassestämning i Umeå IK:s fotbollslag, den förstnämnda på Sveriges musikscen.

Uppbackad av ett kompetent och erfaret gäng gör hon på *Samba Makossa* partajaglad och högtemperaturmusik med klar avsendare i sitt brasilianska ursprung. Det är en varm dag på stranden, en ljummen kväll i hängmattan och allmänt avkopplande. Ibland kan det dock bli lite för kompetent och studiomusikervarningen hänger i luften, vilket gör musiken lite bakgrundsaktig.

Mats Almegård

BOB MOULD

Body of Song

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Låt mig bara säga att *Body of Song* är be-
drövtligt dålig, så talar vi inte mer om den. Istället utlovar pressreleasen en turné med Bob Mould senare i höst där han ska spela låtar från hela sin karriär (Hüsker Dü, Sugar och solo) någonting för de stötter som inte fick nog av Dinosaur Jrs "återförening" härom månaden. Men givetvis lär de inte spela Grant Harts *Pink Turns to Blue* så varför bry sig?

Fredrik Eriksson

MR. BO & THE VOODOOERS

The Darkest Shade of Blue

LAST BUZZ/BORDER

Bara för att man har köpt en hatt på Beale Street i Memphis så betyder det inte per automatik att man spelar skön blues. Jag kan bara inte med ölhaksblues. Det står för något förlegat i mina öron. Har inte förstätt den tjusningen. Hoppas aldrig att jag kommer till den insikten heller.

Per Lundberg GB

NADA SURF

The Weight is a Gift

CITY SLANG/BONNIERAMIGO

Det är nästan ett decennium sedan Nada Surf fick alla high schoolkids att sjunga med i en instruktionstext om dejtingregler. Sedan den låten, *Popular*, har det varit hyfsat tyst om bandet trots fortsatta skivsläpp. Under dessa år har de tagit sig vidare, genom college och till det vuxna livet. *The Weight is a Gift* är en titel som drar paralleller till någon sorts insikt i livet. Onekligen sjunger de om att kärlek är det viktigaste i livet och att hat alltid kommer att bita en i röven, och de gör det på exakt det sätt som jag förväntar mig att en trio äldre nördockare ska göra det på.

Inledande *Concrete Bed* är en extremt habil och levande låt som spritter av liv i sann powerpop-anda i stil med The Posies. Samma medryckande känsla finns i ett par andra låtar, men det räcker inte ända fram när de där riktiga topparna uteblir.

Mikael Barani

THE NEW PORNOGRAPHERS

Twin Cinema

MATADOR/PLAYGROUND

Efter tionde låten och ännu en raj-di-raj-raj-kör börjar jag hallucinera. Kanadensiska The New Pornographers musik blir till ett soundtrack för onda drömmar om allsång kring kristna lägereldar, kanothajk och björnar i hatt som dansar i ring med King vid Gränspolisens. Det hela är så sockrigt att jag behöver en rejäl dos insulin eller en tredagarsavgiftning på barkbröd.

Annars började det lovande. Inledande titelspåret på *Twin Cinema* låter som Superdrag eller som ett Sebadoh i sina gladaste och mest välproducerade stunder. Snubben som sjunger är väl okej om än ingen Lou Barlow utan lite anonym, men det är välproducerat och arrangemanget är snyggt och innovativt. På nästa spår är det istället en tjejs som sjunger förstastämman och det är ju alltid en tillgång att kunna varva mellan olika röster. Bandet klockar

in på hela tretton personer varav fem har sång bland huvudsysslorna och därtill flera andra som sjunger kör.

Matador är ett legendariskt bolag inom amerikansk pop och det som ofta lite slarvigt kallas lo-fi. Bland tidigare utgåvor finns klassiska album med Guided By Voices, Pavement och The Jon Spencer Blues Explosion. Det står tidigt klart att *Twin Cinema* inte är något av Matadors bästa släpp. Musikaliskt innehåller låtarna ofta intressanta element men efter hand påminner The New Pornographers mest om ett gäng bävrar som krossar sina låtbyggen med floder av käcka köror, värre än Weezer eller till och med The Magic Numbers.

Sen måste man ju kommentera gruppnamnet också. Personligen skulle jag vara tveksam till att köpa en skiva med ett band som heter The New Pornographers. Och det är ju dessutom synnerligen missvisande om man lyssnar på plattan. Det känns inte direkt som att gruppledammarna kollar porr och har gruppsax i turnébussen, snarare att de spelar skitgubbe.

Eller är det den nya porren? Man borde ringa Patrik Kristiansson och fråga vad han och Klüftan egentligen gör på nätterna.

Isac Nordgren

NOCTURNAL RITES

Grand Illusion

CENTURY MEDIA/BORDER

Melodisk metall kan i undantagsfall vara riktigt behaglig. Audiovisions *The Calling* som kom i våras är ett utmärkt exempel. *Grand Illusion* är ett annat fullt godkänt sådant. Den tioårsjubilerande Umeåkvintetten skalar på sin sjunde platta effektivt bort onödiga ingredienser och lägger krutet där det hör hemma – på melodierna. Skidkungen Per Elofsson kommer knappast få samma värde för den melodiska hårdrocken som ryssfemmor för finska längskidåkare men att han bidrar med gitarrspel på denna skiva har ett oantastligt kuriosavärde.

Roger Bengtsson

NUCLEAR ASSAULT

Third World Genocide

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Nuclear Assault var ett av få thrashband från New York när den musiken slog igenom. De skrev dessutom politiska texter och låg närmre hardcoren än någon av sina kollegor. Kombinationen gjorde dem unika. Nu är de tillbaka efter typ tio år.

Att det är ett band som inte vill bevisa något längre märks. Låttitlarna är inte så viktiga, riffen är enkla och ofoget att slänga in en countrydänga är typiskt ett band som hellre vill framstå som lite crazy istället för seriöst. Jag trodde stenhårt på att det här albumet skulle vara en sen fortsättning på mästerverket *Handle with Care* från 1989. Att introlåten *Third World Generation* var hackig och seg gjorde inget. Jag tolkade det som mod från Nuclear Assaults sida. Ack så fel. Det tog hela fem låtar innan *Defiled Innocence* visade den komposition som bandet egentligen besitter. Framtill dess hade några verser och riff försökt men inte nått ända fram.

Nuclear Assault är inte hungriga längre. Men de är roliga. Texterna lockar till läsning, och vissa riff är så pass old school-sköna att de funkisar som förströelse. Men det räcker inte för att plattan ska snurra särskilt ofta i skivspelaren.

Torbjörn Hallgren

SKI OAKENFULL

Rising Son

V

The Revelation is Now Televised

BBE/PLAYGROUND

Ski Oakenfull signades till Gilles Petersons Talkin' Loud-etikett och turnerade i Japan redan som nittonåring. Att han är en gudabenådad keyboardist är inget att säga om. Han har känsla och teknik i mängder. Tyvärr är han ett klart exempel på en duktig musiker som gör alldeles för duktig musik. Hans slickt producerade jazzhouse är så opersonligt intetsägande och själlös att man nästan börjar undra hur karln mår.

Från samma bolag kommer Valvine Roane II, eller kort och gott V som han kallar sig som artist. Musikaliskt skiljer det en del från Oakenfulls jazziga house. Här är det soul det handlar om. Men liksom Oakenfull är det lika slickt, lika fluffigt producerat och helt utan kanter. Så man får helt enkelt ta och oroa sig för V också.

Mats Almegård

LOVE OLZON

Skärs ände

V2/BONNIERAMIGO

Jag erkänner, jag höll på att bli galen över *Jag vill ha en tjejs som tycker om mig* när den snurrade som mest på allehanda radiostationer. En sån där enkel rakt-på-sak-låt, som låter helt okej när man hör den de första gångerna, men som åter uppens själ när man hört den för ofta. Det var Love Olzon som låg bakom den. Och jag blir fortfarande lite darrig när jag laddar CD:n. Men det finns ingen anledning till oro. För Love har uppenbarligen mognat i hela sitt uttryck. På gott och ont. Här finns inget som jag blir irriterad över längre, men det innebär, tyvärr, också att det sällan lyfter över normal män-skriver-låtar-nivå. Det lunkar på, lite souligt, lite rockigt, lite bluesigt, men inte så att något tar över, utan allt blir bara lagom. Inget är dåligt, inget är egentligen heller direkt tråkigt. Men det som framför allt lämnar bestående intryck är ett "jaha" efter att skivan är slut. Ungefär som efter A-ekonomi.

Magnus Sjöberg

PANTHERS

Things Are Strange

FACIAL/BONNIERAMIGO

Jag har lyssnat mycket på den här New York-kvintettens debutalbum och har fortfarande svårt att definiera den. Tredje låten *We Are Louder* inleds med ett frijazzparti som påminner om Naked City, låter sedan hallucinatorisk som Sonic Youth under perioden runt *Dirty* eller kanske nåt med Today is the Day för att slutligen i rena sjuttio-tiotalssyran avslutas med ett fett riffparti. Och den låten är hyfsat representativ. Inte för att det finns fler låtar med samma uppbyggnad utan för att influenserna på *Things Are Strange* är så många. I stora drag är det lika delar indie- och garagerock. Basen mullrar på underbart och samsas hela tiden med snygga feedbackdetaljer och storslagna gitarrfigurer.

Inledande *Legally Tender* är en riktig hit med gitarrmattor som får mig att tänka på sorgligt förbisidda Swervedriver, *If You Were Once Young*, *Rage* börjar meditativt och låter som nåt med postrockbandet Jessamine.

Panthers har en inställning till sin musik som påminner mig om Silverbullit. Inte lika bra – i synnerhet är Simon Ohlsson en mycket bättre sångare – men just variationen och den ständigt närvarande nyfikenheten har de gemensamt. Den största bristen på *Things Are Strange* är just sången. Om bandet utvecklat sina sångslingor hade många låtar blivit mindre anonyma. Skivan är den första på City

Slangs nya underetikett Facial och den lovar definitivt gott.
Isac Nordgren

PART 2

Live from the Breadline
BIG DADA/PLAYGROUND

Retroparty i *Sow Seeds*, poppiga melodier i *Concrete Jungle* blandat med mer gri-meaktiga stycken som *Get Square* gör att denna engelska hiphopplatta känns både varierad och lättillgänglig. Det är både positivt och negativt. En del låtar är riktiga fullträffar, medan det blir lite för poppigt och radioanpassat på andra håll. Det funkar bäst när element från ragga och jungle mosas ihop med grimeljud och lite hårdare beats.

Mats Almgård

PERKELE

Confront
BANDWORM RECORDS

Oi, oi, oi. Här har vi ett par riktigt missnöjda killar som känner sig ledsna på samhället och tycker att det bästa att göra åt saken är att låta arga. Å andra sidan har jag inget grepp över hur pass stor skillnad det är från andra oi-punkbands budskap. De drar till med ett par schyssta kroker, som till exempel i slutet av *Heroes of Today*, den rullande basen i *Subculture Shame* och den rätt medryckande refrängen i *The Way I Know*. Men annars är det rätt tråkigt att lyssna på hur mycket Perkele hatar världen utan att de kommer med lite mer konkreta tips om hur saker ska bli bättre än att spränga allting.

Men att de har med klaviatur i en låt och visar upp en mjukare sida kanske är en föraning om att de har lite andra idéer på g.

Mikael Barani

PRETTY RICKY

Bluestars
ATLANTIC/WARNER

Debutalbumet *Bluestars* är tillägnat alla kvinnor i världen. Pretty Ricky består av rapparena Slick'Em, Baby Blue, Spectacular och sångaren Pleasure. Hiphop/r'n'b-gruppen kommer från solskensstaden Miami där de i tidig ålder började sin karriär som dansare bakom diverse band. Med en pappa skrämmande lik Joe Jackson bildades Pretty Ricky 1997. Först 2005 får världen smaka på deras så kallade talanger. Pretty Ricky kan dansa, de har ett eget kläd-märke, de gillar tjejer, MEN, tänker jag, var det inte sjunga de skulle göra?

Vem de influeras av, och antagligen har idolbilder uppsatta på väggarna hemma i pojkrummet på, är inte svårt att gissa. Det är R. Kelly, det är Nelly, det är garanterat N'SYNC och släng med lite Jackson 5 också för att vara helgarderad. Pretty Ricky sjunger, som rapparen Baby Blue uttryckt det, för kvinnorna. Men återigen väcks en fråga hos mig, sexy kan jag ställa upp på, men att bli kallad för juicy, pussy och att få sitt underliv liknat vid rå fisk är det väl inga riktiga kvinnor som attraheras av?

Varken deras approach eller musik är intressant. Rapparens röster är så lika att man som lyssnare bara kan skilja dem åt när de säger sitt namn. Sångaren Pleasures röst är däremot hjärtskärande fin och han sjunger faktiskt riktigt bra, men eftersom han medverkar på alla 14 spåren blir variationen kass. *Grind with Me* kan jag erkänna är helt okej. Den kan tänkas hamna på någon hipp lista i Sverige, men resten av *Bluestars* kunde Pretty Ricky tacksamt besparat oss från.

Sorry grabbar! Ert försök att charma mig räckte inte hela vägen fram, inte ens halvvägs. Men misströsta inte! Det finns fler kvinnor i världen.

Therese Ahlberg

PRINCESS SUPERSTAR

My Machine
IK7/PLAYGROUND

New York-tjejen Concetta Kirshner har gjort alternativ hiphop som Princess Superstar i dryga tio år. På femte albumet fortsätter hon att klippa sönder rytmer, harmonier och konstiga ljud. För att sen klistra ihop allt till en flytande ljudmatta. *My Machine* är ett konceptalbum som handlar om Princess Superstars resa i tiden – till år 3005 och sen tillbaka. Superhjältekvinnan är sexig som attans och coolest av alla. Ett ämne som känns hämtat ur en serietidning med rätt tunn handling. När prinsessan rappar och levererar sval hiphop som i *On Top Bubble* nickar jag gärna med. Men när hennes serietidningsvisioner färgar av sig på musiken känner jag inget sug att röra den minsta lilla fena. Då landar hon nämligen i urvattnad electroclash som pumpar på för att låta fräck och sexig, men som bara känns självupptagen och ointressant.

Mats Almgård

QUIT YOUR DAYJOB

Sweden We Got a Problem
BAD TASTE/BONNIERAMIGO

Om titeln syftar på en av historiens mest störande filmreplikor "Houston we got a problem" låter vi vara osagt. Som gröngöling när det handlar om Quit Your Dayjob trodde jag att jag skulle få ut något av att lyssna på dem. Ack så fel jag hade. *Sweden We Got a Problem* är på alla sätt långt mer påfrestande än repliken.

Skivan innehåller 17 korta låtar byggda på samma recept. Nästan varje låt inleds med att sjunga titeln. Lättiteln är nästan det enda som sjungs. Lättiteln är överallt. Lättiteln är ofta dålig. Texten är ofta dålig. Ser ni ett mönster? "It feels good pissing on a panda/It's cool pissing on a panda". Så lyder refrängen i, just det, *Pissing On a Panda*.

Den plojiga, punkiga musiken stänkar sig fram genom lättitlar som *Evil Ray*, *Sperms are Germs*, *Cities Suck*, och *Brain in Vain*. Efter en genomlysning känner jag bara tomhet. Var det samma låt men med 17 olika textvarianter? Quit Your Dayjob bör leva som de lär och lägga av.

Christian Thunarf

RAM

Sudden Impact
BLACK PATH/SOUND POLLUTION

Om ni sätter en pistol mot mitt huvud och tvingar mig erkänna när heavy metal stod på sin topp har jag bara ett svar: Judas Priest, *Defenders of the Faith* från 1984. Efter det tog thrashen över och nit- och läder-metallen tappade tunga kilon.

Svenska RAM drar tillbaka klockan till den gamla goda tiden. Jämförelsen med Judas Priest är omöjlig att undvika. Sångaren Oscar Carlquist är inte lika tekniskt begåvad som Rob Halford, men han tar igen det med mycket pondus i sitt uttryck. Tillsammans med riff och melodier bildar RAM en perfekt, mörk helhet. *Sudden Impacts* fyra inledande låtar, med *Machine Invaders* som trumfokort, håller högsta klass. Inte illa för ett album med bara sex originalkompositioner.

Det här är musik som skulle kunna bli kult hos redan etablerade band. RAM bör spelas på högsta volym i logen bland svenska band för att komma i rätt stämning.

Torbjörn Hallgren

THE RASMUS

Hide from the Sun
PLAYGROUND

En avlägsen bekant berättade för mig att The Rasmus var betydligt bättre innan de släppte *Dead Letters* härom året. Jag kan

inte på något sätt intressera mig för att ta reda på om påståendet är sanningsenligt. Genombrottsingeln *In the Shadows* retade gallfeber på mig och många andra vid min sida. Ett band av sådan hemsk kaliber förtjänar inte en andra chans.

The Rasmus gör fortfarande allt de kan för att låta hårda, känslolösa och djupa. De billiga riffen toppas av Lauri Ylönen skrovligt monotona pojkröst. *No Fear* innehåller en totalt urvattnad refräng och lyriken när inte större djup än "No fear/destination darkness".

Alla stackare som inbillar sig att The Rasmus är bra kommer att känna igen sig i Rasmus-land. Det mesta är som det brukar. Maffig produktion. Moderna studioeffekter. Smyghårda gitarrer. Refränger med hitpotential och "mörka" texter från Finlands populära busgrabbar. Tänk att de efter elva år bara lyckas låta som världens mest påkostade dagisband.

Christian Thunarf

THE REAL MCKENZIES

10.000 Shots
FAT WRECK CHORDS/IMPACT

Säkerligen finns det någonting för alla, oavsett genrer eller uttrycksformer. Vissa gör det bara lite svårare för sig. För The Real McKenzies lär – med sin punkrock med inslag av säckpipa – gissningsvis avgränsa en hel del. Såvida ditt stamträd inte har en del skotska rötter eller kvistar lär inte denna skotsk-kanadensiska hybrid tilltala dig.

Tokroligt eller bara irriterande? Ja, det är ganska svårt att avgöra. Bandets klädsel skvallrar om det första alternativet medan musiken det sistnämnda. Inget av det är bra hur som helst. Men visst, kan humor lösa deras levnadssituation så varsågod...

Niklas Simonsson

SAGA

Chapters Live
SPV/PLAYGROUND

Sedan starten för tjuoåtta år sen har tydligen dessa kanadensiska prog-popp-are inkluderat olika chapterslåtar på sina skivor. Planen sades vara att fullgöra en svit om sexton stycken som tillsammans skulle utgöra en fantastisk konceptplatta. Nu är alla delar klara vilket bandet firar genom att spela alla kapitler live i rätt ordning. Jag kan egentligen inte se varför det ska vara så speciellt att de äntligen finns på en utgåva i korrekt ordning. Alla som tillräckligt intresserade grejar obehindrat att bränna ihop en sådan själv och får samtidigt en hel del kosing över.

Personligen har jag lika lite intresse av att bränna samman låtarna som att lyssna på dem. Precis som vanligt är Saga en rätt trist grupp vars klassiskt influerade prog-popp inte gör så mycket väsen av sig.

Roger Bengtsson

SATANIC SURFERS

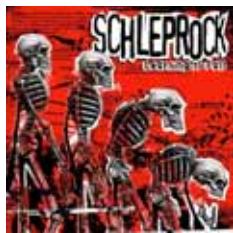
Taste the Poison
BAD TASTE/BONNIERAMIGO

Det här var som att hoppa tillbaka till när jag var fjorton och nästan gillade skatepunk. Av *Taste the Poison* går det att dra slutsatsen att genren är relativt statisk när det kommer till utveckling av soundet. Det låter fortfarande som kåta kaniner som tar ut sina sexuella frustrationer på ett par instrument och en sångare som halvsjunger och skriker "Go!" ett par gånger i varje låt.

Men eftersom Satanic Surfers har hållit på sedan 1989 har de hållit sig till ett recept som funkar. Jag menar – en skateboard ser ju alltid ut som en skateboard.

Mikael Barani

SCHLEPROCK*Learning to Fall*

PEOPLE LIKE YOU RECORDS

Schleprock hade en hyfsad karriär under nittioalet. Sedan gick allt åt helvete, bandet splittrades och för tre år sedan knarkade låtskrivaren Jeff Graham sig ner i graven. I år samlades de återstående medlemmarna för att återigen spela ihop i och med att denna samling släpptes i USA. *Learning to Fall* är inte särskilt spännande för de som inte redan är fans. En del av låtarna har skräpigt ljud över sig, och erbjuder inte mycket till originalitet.

Höjdpunkter är den glada dubblåten *T.V. Dinner*, och Schlepocks kommersiella hit *Suburbia*.

Mikael Barani

BRIAN SETZER*Rockabilly Riot – A Tribute to Sun Records*

SURF DOG/PLAYGROUND

Forne Stray Cats-sångaren Brian Setzer har inte legat på latsidan efter Stray Cats upplösning. Oavbrutet har han släppt platta på platta. Hela fjorton plattor fram till idag. Brian har oförtrutet kört vidare på sin rockabillyväg. Här vill han hylla sina gamla hjältar, artisterna på Sun Records. Jerry Lee Lewis, Carl Perkins och Elvis för att nämna några. *Rockabilly Riot* är inget annat än en 22 låtar lång historisk exkursion. En bitvis rätt så trevlig utflykt. Absolut en platta för swingkatter och andra danssugna.

Per Lundberg GB

SHOOTING JOHN*Moodswings*

MARILYN/SOUND POLLUTION

Christian Kjellvander satte fart på en riktig armé med folk som sjunger långt bak i hälsen till altcountry. All heder åt Kjellvander och hans egna prestationer, men det är denna svallväg som aldrig, aldrig vill ta slut och nu lever upp igen genom Shooting John.

Det är fintstämt, känsligt och mysigt men vad spelar det för roll när det redan har gjorts så många gånger. Kanske finns det någon hemlig undergroundrörelse som jag inte känner till. Eller kanske säljer det här i det stora landet i väst. I så fall kan jag inget annat än gratulera.

Mikael Barani

SILVER*Gold*

MTM/SHOWTIME

Femte plattan gillt för Gary Barden (sång) och Michael Voss (gitarr) som är huvudmännen bakom Silver. I sina bättre stunder harvar de kliniskt välputsad vuxenrock där inte en not verkar ha tillkommit av en slump utan allt är noga genomtänkt. Övriga stunder framkallar *Gold* rysningar av obehag. Det tydligaste exemplet är *Wouldn't You Agree* som verkligen är hemsk outhärdlig dynga av värsta sort. Bardens stora oförtjänst är det irriterande vibrato som återkommer titt som tätt och när han sjunger "I'm waiting for the golden days" tror jag honom.

Lägg instrumenten på hyllan, sjung utslutande i duschen och de gyllene dagarna kanske kommer.

Roger Bengtsson

SLIM THUG*Already Platinum*

STAR TRAK/UNIVERSAL

Denne högreste hustler och gettorappare från H-towns norra delar påminner lite om Snoop Dogg. Dels har The Neptunes tagit honom under sina vingar, men hans släpande röst påminner också om Tha Doggfather. Dessutom kallar sig Stayve "Slim Thug" Thomas för The Boss Hogg. Slim har varit etablerad på Texas undergroundscen bland annat via The Swisha House Crew sedan slutet av nittioalet

men nu är hans lycka gjord när Pharrell valde att samarbeta med just honom. Nu kan det lyxiga leivnet han skryter om på denna debutplatta verkligen ta sin början.

Men tyvärr trötter det överdrivna skrytet ut lyssnaren. Visst, han är en boss och siktar mot att äga en strippklubb – men jag fattar att han spenderar stora pengar när han kört skrytracet för tionde gången!

Men *Already Platinum* är en skön platta. Flera spår är grymma bilungarharits och Slims barytonröst funkhar helt klart. De screw-versioner av låtar som är med på bonus-CD:n där rappen saktats ner rejält låter dock väl skadat för min del. Men jag ser i första hand *Already Platinum*s försäljningsframgångar i USA är snäppet hetare än Slim Thug.

Gary Andersson

MARTIN SOLVEIG*Hedonist*

UNIVERSAL

Med riffande tvåackordslåtar, manglande rytmer, små inpackade gitarrljud och en radda gästvokalister har Martin Solveig gjort ett housealbum som balanserar mellan det man brukar beskriva som det organiska och det digitala. Ni vet, riktiga musiker mot de digitala maskinerna. Solveig rattar och knappar, men hela tiden med fokus att få det hela så live som möjligt. Hans ängslighet över att låta maskinell färgar av sig på hela skivan som inte riktigt vet vilken väg den ska ta. När Jay Sebag sjunger i *Something Better* funkhar det för hans röst förlåter en hel del trist musik. Men i övrigt är det platt fall. *Hedonist* låter som en grundkurs i dansmusik på en folkhögskola ute i skogen någonstans.

Mats Almegård

STEREO MC'S*Paradise*

GRAFFITI/BORDER

Kan man tänka på något annat än 1992 års feta hits *Connected* och *Step it Up* när någon uttalar orden Stereo MC's? Inte jag i alla fall. För tretton år sedan kändes de fräscha och intressanta. Sedan dess har de ridit på sina gamla hits, spelat in några floppalbum och en DJ-Kicks-mix som väl var okej. Nya albumet bjuder inte heller något nytt. Samma sound, men bara mindre engagerande och helt ospannande.

Mats Almegård

STORBRÄNNAN*Storbrännan EP*

FAMILY MUSIC

Jag är en nittioaletsromantiker när det kommer till musik. Än hoppar mitt hjärta över ett slag när jag hör riktigt grym rock med rötterna i detta årtionde. Jag får gäshud av att bara tänka på orden gitarrorienterad rock. Storbrännan doppar tårna i nämnda decennium, gör några enkla rörelser som skapar lika enkla ringar på vattenytan.

Det enkla segnar onekligen på *Storbrännan EP*, som sprider sig i vidare cirklar i mitt musikcentrum för varje låt som går. Visst hade de kunnat ha struntat i den bråkiga synten på *I Need a Man*, men annars bådard dessa fem låtar för en fin fullängdsdebut.

Mikael Barani

STRYPER*Reborn*

BIG3/SHOWTIME

Att amerikanerna blåser nytt liv i bandet, som haft uppehåll sen den försäljningsmässiga floppen *Against the Law* från 1990, är kanske inte så underligt. Vart och vartannat band från den epoken kränger ju återföreningsplattor och åker på utsålda reunionturnéer nuförtiden.

Redan under Strypers storhetstid kring *To Hell with the Devil* vid mitten av åttiotalet tyckte jag det var lite fänigt med androgyna grabbar som till på köpet hade en sångare som lät som en tjej. Gissningsvis bestod publiken av de som gillade hårdrockens attribut bättre än hårdrocken själv då låtarna till stor del var ganska tamt förpackade. På *Reborn* finns några exempel på tilltuffning i *Live Again* och i titellåten men merparten är samma smöriga rock/fuskhårdrock som tidigare, den goda stämsången till trots.

Roger Bengtsson

SUPER FURRY ANIMALS*Love Kraft*

ROUGH TRADE/BORDER

Tänk er en arkiverad platta med någon gammal stor artist. Som Brian Wilsons *Smile*. En sån där skiva det har tusslats och tasslats om i årtionden och när den väl släpps är förväntningarna så höga att de når upp till månlandningsplatsen.

Super Furry Animals senaste ansträngning *Love Kraft* låter ofta som en nyinspelning av en mytomspunnen, borttappad Bowie-platta. Skriven under tidigt sjuttioal men av någon anledning inte utgiven, nu framlockad för en anpassning till 2005 års musikklimat. En katastrof, ett taffligt missöde, en gubbig längtan efter att "rocka" en sista gång.

Jag har aldrig lånat ett öra till Super Furry Animals förut. Frågan är om jag någonsin ens hört dem av misstag. Nu förstår jag varför.

Christian Thunar

ROSIE THOMAS*If Songs Could be Held*

SUB POP

Med stadig förankring i den stillsamma countrymusiken, den man dock ändå kan kalla modern, som har någon form av koppling till popmusiken, men som ändå fast håller kvar vid rötterna, rör sig Rosie Thomas. På ytan känns det väldigt nära den sömniga vanligheten, men det är väl tack vare hela genrens uppsving de senaste fem åren som gör att man ändå hittar in rätt snabbt och inser att det finns substans och bra låtar här. För det är det som hela genren börjar lida av, att det blir svårare och svårare att hitta något under den ibland väl glättiga ytan.

Rosie är inte glättig, men ytan finns där ändå. Men det finns ju också något mer, något som allt countrybaserat bestod av en gång, som all form av folkmusikaliskt exekverande. Och även om det inte är en riktigt stor skiva, så finns den känsla och ärlighet här som man nästan kräver. Emellanåt svår att upptäcka, men när man gör det blir hela världen bättre.

Magnus Sjöberg

RICHARD THOMPSON*Front Parlour Ballads*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Richard Thompsons solokarriär är intressant. Framför allt för att han alltid visar att han är en fantastisk låtskrivare, att han hela tiden verkar ha en ousinlig källa till inspiration som han öser ur emellanåt. Men att det också känns som att han ibland behandlar inspirationen lite halvhjärtat, att ett helt Thompson-album ofta är en berg-och-dalbana med riktigt knäckande toppar, men med många små transportsträckor däremellan.

Därför är det också kul att höra *Front Parlour Ballads*. Det känns mer genomarbetat än något album de senaste tio åren. Kanske för att han beslutat sig att hålla det mesta akustiskt, och att det därigenom inte går att komma undan med halvme-syrer. Här blir inte bara musiken central, utan text och sång tilläts ibland nästan

dominera, och det mår skivan inte sämre av. Visst finns här ojämnheter, men inga som sänker helheten, utan snarare som en andningspaus, av nödvändighet och hävd. Mer folkligt än på länge. Och det är där jag helst finner Richard Thompson. För det är i det elementet han alltid kommit mest till sin rätt.

Magnus Sjöberg

TRAVERS & APPICE

Live at The House of Blues

ESCAPI MUSIC/SOUND POLLUTION

Pat och Carmine följer upp godkända *It Takes a Lot of Balls* med en obegriplig liveplatta. Hälften av spåren hämtas från fjolårsplattan och så bra är den verkligen inte. Att det dessutom är både falskt och riktigt tråkigt här och där ligger inte heller på plussidan. Matchningen mellan blues och hårdrock funkar inget vidare. Till sist, trumsolon. Ärligt talat, är det inte dags att exkludera dem från livealbum snart? Redan på Kiss-örhänget *Alive!* var det en dålig idé.

Roger Bengtsson

THE UNTAMED

Strange Unknown

HEPTOWN/CDA

Visst, jag lyssnade på Stray Cats första platta när den kom ut men förutom en konsert på numera nedlagda Fredmans med ett finskt psychabillyband så är det all erfarenhet jag har av rockabilly. Jag har alltså lite svårt att bedöma kvaliteten när danska Untamed ger ut sin andra fullängdare på Lundabolaget Heptown Records.

Musikaliskt låter Untamed mycket som Cramps medan bandets texter om död, kannibalism och monster för tankarna till de svenska vampyrrockarna Coffinshakers. Sångaren Marco Burro har en Elvisröst med desperat vibrato, basen är stompig och gitarrerna fulla av twang.

Självklart kör The Untamed hela konceptet fullt ut med snygga broderade skjortor, småfåniga artistnamn och en story om hur de förlorat sina själar till en afrikansk medicinman. Om det är bra vet jag inte riktigt men det är definitivt underhållande.

Isac Nordgren

LAURA VEIRS

Year of Meteors

NONESUCH/WARNER

Ytterligare en skiva från nordöstra USA som fullkomligt sjuder av allt det där man önskar vore mer förekommande i musik idag. Den där lilla, nästan knappt märkbara, men närvarande originaliteten, den där innerligheten som kan lyfta minsta lilla dagslända till himmelska höjder. För egentligen är Laura Veirs inte speciellt märkvärdig. Men *Year of Meteors* har ett så vitt spektrum av idéer, hennes röst är så uttrycksfull. Som en Kathryn Williams som flödar över av vilja att arrangera, att smycka ut, men ändå så återhållet, så smakfullt. För fastän det emellanåt finns helt disparata arrangemang och, följaktligen, nästan, låtar, är allt fullständigt självklart och följdriktigt. Vård att spela jämt, för sig själv, för alla, och falla tillbaka i melankoli eller euforiskt njutbart lugn. Vackert och varmt.

Magnus Sjöberg

WEEN

Shinola

SCHNITZEL/BORDER

Att bekanta sig med Ween och *Shinola* är delvis värt mödan. De försöker sig på allt. Ibland blir det visserligen bara halvhjärtat och många låtar faller hopplöst platt. Exempelvis när de försöker sig på någon slags tokrolig klumpfotad industrimusik och man bara vill stänga av. Kanske är de för rutinerade för sitt eget bästa och vill

pröva på nya grejer. Eller kanske är de för kläffriga i studion.

Bäst blir det när de dämpar experimentlustan och andra lustar som i skönt stompiga *Gabrielle* eller coola *I Fell in Love Today*. Kronan på verket är tveklöst *Can You See Me?* Här ger de sig in på ännu ett territorium och det visar sig att de behärskar det alldeles utmärkt. En hypnotisk liten sak som stannar kvar i sinnet länge.

Sammantaget för mycket nonsens och meningslösheter, men med en del guld-korn som de skulle kunna spinna vidare på till nästa skiva.

Jonas Elgemark

CHRIS WHITLEY

Soft Dangerous Shores

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Inget annat pretentiöst och överproducerat. Som om Daniel Lanois skulle fått fria händer med ett jättereverb som enda arbetsverktyg. Chris Whitley imponerar sannerligen inte på mig. Från ledsen kille med gitarr till ledsen kille med alldeles för många idéer som bara måste vara med annars kommer någon att bli sur. Plottrigt, fult och helt utan mening. Ändå har den amerikanske karlstackaren släppt nio fullängdare. Ofattbart att det blev så här uselt.

Per Lundberg GB

WITCHCRAFT

Firewood

RISE ABOVE/PLASTICHEAD

När Örebrokvartetten följer upp den mästerliga självbetitlade fjolårsdebuten görs det med besked. Grävandet efter ytterligare obskyra doom, folk, prog, jazz och bluesriff från sextio-, och sjuttioitalens mest undgängömda hörn har fortsatt och resultatet snuddar vid fulländning inom sin genre. *If Wishes Were Horses*, *I See a Man* och *Wooden Cross* är musik när den är som bäst och det tyder på galenskap att inte älska Witchcraft.

Roger Bengtsson

EDWIN YEARWOOD

Next to You

VP/PLAYGROUND

Soca har sedan sjuttioalet varit en av de populäraste musikstilarna i den karibiska världen men fick sitt stora genombrott på internationella dansgolv först förra året med Kevin Lyttles *Turn Me On*. Edwin Yearwood är liksom stjärnskottet Rihanna född på Barbados och var tidigare medlem i en av de populäraste vokalgrupperna inom socan, Krosfyah. När han tidigare i år skrev kontrakt på hela sex album med VP, ett av världens största reggaebolag, var det en stor nyhet. Yearwood hoppas bli nästa framgångsrika export och det kan mycket väl bli så. Han har i alla fall de ekonomiska musklerna som krävs. Om han däremot har låtarna har jag svårare att avgöra, jag har alltför liten erfarenhet av soca för det.

All Aboard 2K5 har schysst toast av Bunji Garlin och låter som dancehall remixad av Thomas Gylling. Överhuvudtaget är soca mycket Tropicopop och konstiga videor med tjejer i bastkjol med bananer. *Best in Me* påminner starkt om nämnda *Turn Me On*. Lexxus gör vad han kan liksom dancehalldrottningarna Lady Saw och Ce'Cile på sina låtar. Titellåten *Next to You* får mig däremot snarare att tänka på Narada Michael Waldens gamla plåga *Gimme Gimme Gimme*.

Min kropp är något klugen till den här musiken. Det rycker emellanåt i benen men alltför ofta känner jag mest rysningar längs ryggraden. Som att sova i ett funkigt spökhäus. Eller att se Michael Jackson dansa.

Isac Nordgren

Z-TRIP

Shifting Gears

HOLLYWOOD/WARNER

DJ Z-Trip bjuder in till nostalgiparty i fläskig old school-hiphopstil blandat med en del electroinfluenser. Faktum är att det stundtals är så extremt bra genomfört att man tror att det är Melle Mel och Grandmaster Flash som står för festmusiken. Förutom att det låter fylligare och rikare så klart. Soundet har definitivt 2005 inrättat i sig, men imiterar ändå 1970-tal på ett fullödigt sätt. Samtidigt är det ingen blek kopia, utan ett album som har något eget. I kombination med riktigt starka låtar och mycket kompetent rap. Utan trummaskinsexercisen i låtar som *About Face* och *Furious* eller en del andra onödiga mellanspår kunde det här blivit ett toppenalbum.

Mats Almegård